விவேக போதினி

“ எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.”——திருவள்ளுவர்

தொகுதி VII { ஆனந்த௵ ஐப்பசி௴ : 1914-௵ நவம்பர்௴ } பகுதி 5

வேதாந்தத் திரட்டு

VEDANTIC SELECTIONS

6. தாயுமானவர்

20. ஞானநிஷ்டை : வேண்டுகோள்

காராரு மாணவக் காட்டைக் களைந்தறக்
  கண்டகங் கார மென்னுங்
கல்லைப் பிளந்துநெஞ் சகமான பூமிவெளி
  காணத் திருத்தி மேன்மேற்
பாராதி யறியாத மோனமாம் வித்தைப்
  பதித்தன்பு நீரா கவே
பாய்ச்சியது பயிராகு மட்டுமா மாயைவன்
  பறவையணு காத வண்ண
நேராக நின்றுவிளை போகம் புசித்துய்ந்த
  நின்னன்பர் கூட்ட மெய்த
நினைவின் படிக்குநீ முன்னின்று காப்பதே
  நின்னருட் பார மென்றும்
ஆராரு மறியாத சூதான வெளியில்வெளி
  யாகின்ற துரிய மயமே
யண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
  யானந்த மான பரமே.

(ஆனந்தமானபரம்—6)

21. மானிடர் இழிவு

எத்தனை விதங்கடான் கற்கினுங் கேட்கினுமென்
  னிதயமு மொடுங்க வில்லை
யானெனு மகந்தைதா னெள்ளளவு மாறவிலை
  யாதினு மபிமான மென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட தீமையோ டிாக்கமென்
  சென்மத்து நானறிகி லேன்
சீலமொடு தவவிரத மொருகனவி லாயினுந்
  தெரிசனங் கண்டு மறியேன்
பொய்த்தமொழி யல்லான் மருந்துக்கு மெய்ம்மொழி
  புகன்றிடேன் பிறர்கேட் கவே
போதிப்ப தல்லாது சும்மா விருந்தருள்
  பொருந்திடாப் பேதை நானே
அத்தனை குணக்கேடர் கண்டதாக் கேட்டதா
  வவனிமிசை யுண்டோ சொலா
யண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
  யானந்த மான பரமே.

(ஆனந்தமானபரம்—9)

22. மானிடர் இழிவு: வேண்டுகோள்

கல்லேனு மையவொரு காலத்தி லுருகுமென்
  கன்னெஞ்ச முருக விலையே
கருணைக் கிணங்காத வன்மையையு நான்முகன்
  கற்பிக்க வொருக டவுளோ
வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கா லெனும்பெரு
  வழக்குக் கிழுக்கு முண்டோ
வானமாய் நின்றின்ப மழையா யிரங்கியெனை
  வாழ்விப்ப துன்ப ரங்காண்
பொல்லாத சேயெனிற் றாய்தள்ள னீதமோ
  புகலிடம் பிறிது முண்டோ
பொய்வார்த்தை சொல்லிலோ திருவருட் கயலுமாய்ப்
  புன்மையே னுவ னங்தோ
சொல்லான் முழக்கிலோ சுகமில்லை மௌனியாய்ச்
  சும்மா விருக்க வருளாய்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
  சோதியே சுகவா ரியே.

(சுகவாரி—3)

CALENDAR—பஞ்சாங்கம்

யோ	தலை	இங்	தமிழ்	வார	ஆநந்த வரு கார்த்திகைமீ { சாலிசகம் 1836 கலியப்தம் 5015 } பசலி 1324 கோல்லம்-1090 { 1914 வரு நவம்பர்மீ—டிசம்பர்மீ
செபு	27	16	1	திங்	சது 45-25, சுவா 50-20, ஆயு 7-39, ஸௌ 52-10, பத் 18-1, திவி 7-30, அக 28-52, அனு 3 செ 30-0, சுவா 2 புத 1-57, விர்-கி-சதுர்திதி விஷ்ணுபதி மாசி கரிநாள் ஸ்மார்கம்.
	28	17	2	செ	● அமா 39-35, விசா 46-16, சோ 52-4, சது 12-30, திவி 3-20, ரா 26-47, சர்வ அமா.
	29	18	3	புத	பிர 34-0, அனு 42-28, அதி 44-34, கிம் 6-47, ரா 26-52, மார் சுத் இஷ்டி சம்பாசஷ்டி ஆ.
ர	30	19 விருச்சிக	4	வியா	துதி 28-46, கே 39-2, சுக 37-22, கௌ 28-46, ரா 29-21, அனு 1 ரவி 13-52, சந் தரி மழை 7-க்குள்.
செபு	1	20	5	வெ	திரு 24-8, மூ 36-17, திரு 30-42, கர 24-8, சே 2-7, ரா 3-31 அக 28-46, பச்சாதஸ்த செ 47-7, அனு 4 செ 58-30,
	2 மொகார்மீ	21	6	சனி	சது 20-16, பூரா 34-16, சூல 24-38, பத் 20-16, திவி 0-11, ரா 25-11, திதித் சது விரு நாகசதுர் சுவா 3 புத 9-25, திரிதி.
ரகு	3	22	7	ஞா	பஞ் 17-18, உத் 33-14, கண் 19-19, பா 17-18, ரா 14-38, அனு 2 ரவி 31-24, அவி 1 ரிசுகுரு 22-52, சஷ் நாகபஞ் சப் விரு சிர உப சம்பாசஷ்டி. [சமி சஷ் உப.
புசு	4	23	8	திங்	சஷ் 15-30, திரு 33-20, விர் 14-53, தை 15-30, ரா 14-50, சாபாய 1-58, சுவா 4 புத 4-42, கே 1 வக்சுக் 42-58.
	5	24	9	செ	சப் 14-54, அவி 34-35, துரு 11-21, வணி 14-54, ரா 24-38, அக 28-42, நந்தனசப்தமி தத்தாத்ரே நவரா.
ரசெ	6 1333ஞு	25	10	புத	அஷ் 15-34, சத 37-4, வியா 8-47, பவ 15-45, ரா 25,24, அனு 3 ரவி 48-28, கே 1 செ 28-56, விசா 1 புத 50-0,
[பு	7	26	11	வியா	நவ 17-31, பூர 40-48, ஹர் 7-14, கௌ 17-31, தியா—0—0 தசமிதிதி கல்பாதி. [கோஷ்டாஷ்டமி கரிநாள்.
	8	27	12	வெ	தச 20-42, உத்தி 45-36, வஜ் 6-38, கர 20-42, திவி 6-33. அதிதி மழை 4-க்குள்.
புசு	9	28	13	சனி	ஏகா 24-53, ரே 51-18, விதி 6-49, பத் 24-53, திவி 18-27, அக 28-32, விசா 2 புத 47-0, பச்சாதஸ்தசுக் 40-7, அனு 4 வக்சுக் 34-0, ஏகாதிதி சர்வ ஏகா விய சிரா
ரசெ	10	29	14	ஞா	துவா 29-45, அசு 57-29, விய 7-37, பா 29-45, ரா 17-55, அனு 4 ரவி 5-11, கே 2 செ 59-0,
பு	11	30	15	திங்	திர 34-58, பர 60-0, வரி 8-44, கௌ 4-43, திவி 24-5, விசா 3 புத 37-14, பிரதோ.
	12	1	16	செ	சது 40-10, பா 4-0, பரி 9-59, கர 7-34, ரா 8-35, கார் உப பாஷாண சதுர்தெசி அண்ணாமலைதீபம் பிரத்யவரோ.
ரபு	13	2	17	புத	○ பௌ 45-2, ✻கார் 19-7, சிவ 11-2, பத் 12-36, ரா 25-24, அக 28-30, கே 1 ரவி 14-51, விர்ச்சிகபுத 47-24, சர்வாலய தீபம் பிரத்தியவரோ தத்தாத்ரேய ஜ கரிநாள்.
சு	14	3	18	வியா	பிர 49-4, ரோ 15-47, சித் 11-39, பா 17-3, ரா 2-23, மார் பகு அனு 3 வக்சுக் 32-56, இஷ்டி.
செபு	15 டிசம்பர்மீ	4	19	வெ	துதி 52-3, மிரு 20-32, சா 11-34, தை 20-33, ரா 14-16, கே 3 செ 28-0, அனு 1 புத 55-20.
ர	16	5	20	சனி	திரு 53-50, திரு 24-12, சுப 10-38, வணி 22-56, ரா 26-55, கே 2 ரவி 38-11, மழை 9-க்குள்.
	17	6	21	ஞா	சது 54-17. புன 26-38, சுப் 8-46, பவ 24-3, ரா 18-44, அக 28-28, சங் சது.
பு	18	7	22	திங்	பஞ் 53-24. பூச 27-49, பிரா 5-54, கௌ 23-50. ரா 29-21, அனு 2 புத 3-31.
ரசெ	19	8	23	செ	சஷ் 51-21, ஆயி 27-49, மா 2-2, வை 55-18, கர 22-22, சே 1-49, ரா 28-47, கே 3 ரவி 54-30, கே 4 செ 46-8, பிராகுதயபுத 55-7, அனு 2 வக்சுக் 37-15, பச்சாது சுக் 40-4, வை-சி.
[புசு					
பு	20	9	24	புத	சப் 48-12, ம 26-41, விஷ் 51-38, பத் 19-46, சே 1-15, ரா 17-34, அனு 3 புத 10-40, சிவவிடங்களில் பணி ஆரம்
ச	21	10	25	வியா	அஷ் 44-12, பூர 24-39, பிரி 45-18, பா 16-12, ரா 13-22, அக 28-26. மிரு 3 வக்சனி 51-14, காளாஷ்டமி பைா வாஷ்டமி திஸ்ரோஷ்டகா.
புரா	22	11	26	வெ	நவ 39-28, உத் 21-50, ஆயு 38-14, தை 11-52, ரா 13-13. அனு 4 புத 9-0, அவி 4 ராகு மக 2 சேது 23-26.
ர	23	12	27	சனி	தச 34-11, ஹஸ் 18-45, ஸௌ 31-1, வணி 6-49, ரா 8-42, கே 4 ரவி 10-20.
செபு	24	13	28	ஞா	ஏகா 28-32, சித் 14-34, சோ 23-21, பா 28-32, திவி 27-37, சாபசெ 6-8, கே 1 புத 7-2, சர்வஏகா.
	25	14	29	திங்	துவா 22-42, சுவா 10-29, அதி 15-32, தை 22-42, திவி 23-31, அக 28-25, விர் திதித்வயம் பிரதோ.

			சனி
ராகு.	17 விர்ச்சிக புத 20-சாப செவ்		
குரு.			கேது
	ரவிசுக் செ	புத	

விவேக போதினி

தொ.7.] ஆனந்தவஸு ஐப்பிசிமீ : [பகுதி. 5.

மோக்ஷ ஸோபாநம்

THE STEPS TO THE GOAL

3. பக்தியோகம் (தொடர்ச்சி)

(3) பக்தியோகம் வைதிக கர்மானுஷ்டானமில்லாது தனித்திருக்காது என்ற விஷயத்தை விஸ்தரித்துவருகையில் ஆழ்வார் நாயன்மார் சரிதைகள் இந்தப் பாகத்திற்கு விரோதமாகக் காணப்படுகின்றனவே என்று ஆராய்வோருக்குத்தோற்றலாம். இது வெறும் மயக்கந்தான். ஆழ்வாராதிகளில் ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வருணத்தைச் சேர்ந்தவர்களிடம் கர்மானுஷ்டானமில்லை என்று ஒருவராலும் கூறமுடியாது. மற்றைய வருணத்தாருள் அவதரித்த பெரியோர்களுக்கு வைதிககர்மங்குறைவாக விருப்பதால் விஸ்தாரமாக அவர்கள் செய்த பக்தி விசேஷத்தைப்போல எடுத்து ப்ரஸ்தாபிக்கப்படாமலிருக்கலாம். இதைக்கொண்டு அவர்கள் தமது கர்மாக்களை அனுவசியம் என்று விட்டவர்கள் என்று கொள்ள இடமேயில்லை. இன்னும் சிலர் தமது பக்திபரவசத்தில் உலகப்ரஞ்ஞையே இல்லாது இருந்தகாலங்களில் கர்மானுஷ்டானுதிகளில் முயலா திருக்கலாம். மேலும் சிற்சிலரிடம் ஸ்மிருதிக்கு விரோதமான கர்மங்களும் காணப்படலாம். அவைகள் ஈசன் ஸம்பந்தப்பட்டு ஏதோ ஒரு காரியார்த்தம் நிகழுவதால் அவைகளை ஸாதாரண ஒழுங்காக மதித்து பக்தியோகத்திற்கு அந்த ஒழுங்குத்தவறு அவசியம் என்று குதர்க்கம் பேசாது அவைகளில் ஈடுபட்டு ஜாக்ரதையாக ஒதுங்கல்வேண்டும். ஆகவே பொதுவாக சைவவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த சரிதங்கள் வைதிக ஒழுங்கிற்கு விரோதமாகக் காணப்படினும், கதாநாயகர்கள் நடந்துகொண்டவழிகளை நுட்பமாக ஆராய்வதாலும், பக்திபரவசத்தில் கர்மங்கள் நழுவப்பெற்றிருந்த நிலையைஉணர்வதாலும், அவர்கள் பெரும்பாலும் அடைந்த முடிவான பதமுக்தி, ஜ்யோதிர்லபமாகியநிஜமுக்திக்குகீழ்ப்பட்ட நிலைகளின் தன்மைகளாலும், அவர்கள் பக்திவைதிககர்மம் நீங்கப்பெற்ற வெறும்பக்தியே அல்ல என்பது நன்குவெளியாகும். அவர்கள் பக்தியைப்பற்றியே அவர்கள் சரிதங்கள் ஏற்றமா+க் கூறவந்தனவேஒழிய, அவர்களிடம் இதற்கு முக்ய ஆதாரமாக முன்னரே அமைந்து கிடந்த கர்மத்தைக் கூருமல் ஊஹித்துக் கொள்ளும்படி விட்டன. மேலும் சிற்சிலர் தம் நிலைவிசித்திரத்தாலோ அல்லது தமது மனதின் கொடுமையாலோ முதலில் ஈசனது நாம ஸங்கீர்த்தன ரூபமான ஸாதாரணபக்தியில் தொடங்கலாம். அதன் சிறப்பால் அவர்கள் மனம் தெளிந்து நல்வழிப்பட்டுத்தகுந்த வைதிக ஸத்கர்மங்களிடம் பற்று உண்டாகி அதுவே பக்தியோகமாகலாம். இந்த ரஹஸ்யத்தையே கிருஷ்ணபரமாத்மா பகவத்கீதை 9-வது அத்யாயம் 30-31ம் ச்லோகங்களில்:—

தீயொழுக்கம் மிக்கோனும்தெய்வமது வேறொன்றை
ஆயுமனம் இல்லா தடுத்தனையே—நேயமுடன்
போற்றுவனேல் ஏதமறு புந்திநிச்ச யம்கொளால்
ஏற்றமுறு தூயோனும் ஈங்கு.

சிற்பொழுதில் அன்னான் அறத்திற் செறிந்தோனாய்
எப்பொழுதும் சாந்தியினை எய்துவனால்-பொற்புறு
(மென்

பத்தனென்றும் கேடுபடான் என்று நிச்சயமாய்ச்
சித்திரவிற் சேவகனீ செப்பு.

என்று எடுத்துவெளியிடுகிறார். கர்ம அனுஷ்டானத்தில் பக்திவந்தால் உடனே அது பக்தி யோகமாகி மேல்படிகளுக்குங் கொண்டுவிடும் முக்கியமாக ப்ராஹ்மண க்ஷத்திரியர்கள் விஷயத்தில்: மற்றையோர் விஷயத்தில் பக்தி ஒருவாறு கர்மானுஷ்டானத்தை முன்னிட்டுத்தொடங்காம விருப்பினும் கர்மானுஷ்டமான ரூபமான கர்மயோகத்தை நிலைக்கச்செய்தே பின்னர் பக்தியோகமாகி மேல் நோக்கும்: என்று விளங்கியிருக்கும் இதற்குள்.

(4) விக்ரஹாராதன ரூபமாகத்தானிருக்கும் இந்த பக்தியோகம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இது சிலருக்கு அனுவசியமென்று படலாம். சற்று நிதானித்தால் இந்தக் குழப்பம் நீங்கிப் போய்விடும். நமது அன்பு ஒரு குறியின் மூலமாயல்லது திடப்பட்டு ஓங்காது. இதற்கு முக்கிய காரணம் நமது மனது வெளிமுகப்பட்டு விஷயங்களை நுகரவேண்டும் என்ற அவாவுடன் கூடியிருப்பதேதான். நமது நண்பர்களை வெகுகாலம் பார்க்காவிட்டால் அவரிடம் உள்ள அன்பு மழுங்கிவரும். அந்தக் காலங்களில் அவர்கள் படமோ அல்லது அவர்கள் கொடுத்த அறிகுறியோ எதாவது ஒன்று நம்மிடமிருப்பின் அவர்களிடமுள்ள அன்பு இவைகளால் தூண்டப்பட்டு முனைந்துகொண்டே இருக்கும் நமது உள்ளத்தில். இதுபற்றியே தான் நாகரிகம் நிறைந்த இக்காலத்திலும் அன்புமிகுந்தோர் பிரியும்படி நேரிடும் காலத்தில் அறிகுறிகள் மாற்றிக்கொள்வது படமெடுப்பது முதலியவைகள் செய்வது வழக்கமாகிவிட்டது. இதுபோல கர்ம ஒழுங்கிற்கு மூலமாயிருந்து நம்மைக்காக்கும் கடவுளுக்கும் ஒருவித ரூபமூலமாகத்தான் பக்தி நிலைக்கு வருபவனால் அன்பு செலுத்த முடியும். இப்படியின்றி மானஸிகமாக அன்புசெலுத்த மூடபக்தி நிலையில் ஒருவன் முயன்றால் பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்ததென்றபடி மானஸீக உருவத்திற்கு அன்புசெலுத்தியதாகவாவது அல்லது சூன்யத்தில் உறங்கியதாகவாவது முடியும்.

மேலும் வேறுவிதமாகப் பார்க்குங்கால் முடிவுப்படியான ஞானயோகத்தில் அல்லது மற்றவைகளில் கடவுளை ஒருவித உருவமும் இன்றி வழிபடமுடியாது என்பதுதான் வைதிகக் கொள்கை என்பதும் வெளிப்படும். ஸாதாரணமாக நமது ஸ்நேஹிதன் ஒருவனை அன்புடன் திருப்திபண்ண நாம் புகுவதாக வைத்துக் கொள்ளுவோம். திருப்தி அடையவேண்டியது அவன் ஜீவாத்மா ; அதையா நாம் நேரிட திருப்திப்படுத்துகிறோம்? நல்ல சொற்களால் அவன் காதையோ, தடவிக்கொடுப்பதால் அவன் ஸ்பர்சேந்திரியத்தையோ, பழங்களால் அவன்கை, வாய் கண்ணைபோ திருப்திப்படுத்தியல்லவா, அவனை திருப்திபண்ண முயலுகிறோம்? இவ்வாறின்றி வேறு எவ்வாற்றானும் நமது தோழர்களை திருப்திப்படுத்த முடியாது. இம்மாதிரி நேரிட திருப்தி அடைவதற்கும், திருப்திப்படுத்தவேண்டிய முடிவான ஜீவனுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்திற்கு அங்க அங்கி ஸம்பந்தம் என்று பெயர். இதன்படி நாம் நேரிடத்திருப்தி செய்யவேண்டியது அங்கமே, உள்ளபடி திருப்திபடைவது அங்கியே. இதன்படி பக்தியோகத்தில் திருப்திப்படுத்தி அனுக்ரஹம் பிறக்கும்படி செய்ய வேண்டியது ஈச்வரனை இருக்க அவரை நம்போன்றவரால் (நம்முள்ளிருப்பவரையே நேரிடத் திருப்திப்படுத்த முடியாதவரான நம்மவரால்,) நேரிட திருப்தி பண்ணவே முடியாது. அவருடைய அங்கங்களுள் சிலவான பஞ்சமஹாபூதங்கள், பகவான் விபூதியோக அத்யாய

த்தில் குறித்திருக்கும் விபூதிரூபங்கள், அன்னை பிதா, பெரியோர், குரு, திவ்யமூர்த்திகள் முதலியவைகள் மூலமாக அவரை ஆராதிப்பதல்லாது அவரை வழிபட வேறுவழியே இல்லை. விக்ரஹாராதனரூப ஸம்பந்தமில்லா பக்தி என்பதே இல்லை. இந்த போகத்திற்கு அடுத்தபடியான ராஜயோகத்திலும் இது உண்டு. விக்ரஹ விஷயம் என்னும் புத்தகத்தில் இந்த விஷயம் வெகுவாக விஸ்தரிக்கப்பட்டு ஞானிக்கும் இவ்வழி நீக்கத்தக்கதல்ல என்று வற்புறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் இந்த மோக்ஷ ஸோபானம்முடிந்து மோக்ஷம் நேரிடக்கைகூடி அதிலேயே மூழ்கி இருக்கும் நிலைதவிர மற்றையவைகளில் எல்லாம் ஈசன் ஏதாவது ஒரு விக்ரஹ ரூபமாகத்தான் ஆராதிக்கப்படுவன்: அது வெளிப்படையான கல்செம்பாலாகிய உருவமாகவாவது அல்லது மானஸிக உருவமாகவாவது இருக்கும். விக்ரஹாராதானம் மூடர்களுக்கு மாத்திரமல்ல, நம்மைப்போன்ற கற்றறி மூடர்களுக்கும், அது மூடர்களுக்கும் பாமரர்களுக்குந்தான் என்று கருதி இறுமாந்திருக்கும் கண்மூடிகளுக்கும், நன்றாக உண்டு. இதைத்தவிர பக்தியோகத்திற்கும் அதன்முடிவான மோக்ஷத்திற்கும் இங்கிருந்து வேறு வழியே இல்லை.

(5) சில ஸமயங்களில் இந்த பக்தியோக உள்ளுணர்வு வெளிப்பட்டு ஆடல், பாடல், மெய்ம்மறந்து போவது, ஆராமை முதலிய வெளிக்குறிகளோடு ஸம்பந்தப்பட்டும் காணப்படலாம். இப்படிக் காணப்படுங்கால் இது வைதிக ஸ்மார்த்த ஒழுங்குகளுக்கு மீறிப் போகவேமாட்டாது. ஆகவே இதில் வர்ணாச்ரம ஒழுங்கு ஆசார சௌசாதிகள் ஒன்றும் நிலை குலைந்து காணப்படவேமாட்டாது. இந்த வெளிப்பாடு மனப்பரபரப்பு ஒருவித ஆராமை ஸத்விஷயம் பகவத்விஷயம் இவைகளில் ஈடுபட்டு நிற்கவேண்டும் என்ற அடங்கா ஆவல், அப்படி இருப்பவர்களுடன் சேர்ந்து உலகையே மறந்து இந்த விஷயமாக கூறிக் கேட்டு மனதில் வாங்கித் தியானித்திருக்கவேண்டும் அமைதியுடன், என்ற மனங்கொள்ளா உள்ளக்கொதிப்பு ஆகிய இவைகள் உருவமாக இருக்கும்: இதையே பகவான்கீதை 10-ம் அத்யாயம் 9-ம் ச்லோகத்தில்:—

அவ்வறிஞர் சிந்தையையும் ஆவியையும் என்கணமைத்
தெய்வமறஎன்னை யொருவர்க்கொருவர்-செவ்வியுறப்
போதிப்பர் பேசிடுவர் போதும் நிறைவைப்பெறுவர்
மோதிப்பர் காதலினால் முன்.

என்று அர்ஜுனனுக்கு உபதேசிக்கிறார். இம்மாதிரி ஒழுங்கான வைதிக வழிகளிலின்றி வேறு வரம்பு மீறி தத்கால பாகவதர்களிடமும் பக்தர்களிடமும் காணப்படுவதுபோல பேய்க்கூத்து, வர்ணாச்ரமக் கட்டுப்பாடு, ஸ்திரீ புருஷக் கட்டுப்பாடு இவைகளை மீறி நடத்தல், ஸ்மிருதிக்கும் சௌசாரங்களுக்கும் மாறாக எச்சில் கலத்தல், கட்டிப் புரளல், பாட்டில் ஈடுபட்டு மயங்கிவிழித்தல் ஆகிய இவைகளில் எல்லாம் பக்தியோக வெளிப்பாட்டின் லேசமும் இல்லை. இவைகள் வீண்மனக் கொதிப்பு, உலகப்புகழ் விரும்புவது, மறைவான விஷயஸங்க ஈடுபாடு இவைகளை வளர்த்து அப்யாஸியை அதோகதிக்கே ஆளாக்கிவிடும். ஸ்ரீமத்பாகவதத்தில் பக்த சிகாமணியான ப்ரஹ்லாத ஸ்வாமி எடுத்துக்கூறிய நவவிதபக்தியில் இவை சேரவேமாட்டா. அவைகள் எல்லாம் பக்தியோகப் பரபரப்பைப் பெரும்பாலும் உள்முகப்படுத்தி ஒடுங்கிவரும்படிச் செய்து அடுத்தபடியான ராஜ யோகத்தில் அடி எடுத்துவைக்கத் தயார் செய்பவை; எப்பொழுதும் மேற்படி ஏறும்படியான திறன் இன்னும் வரவில்லையே என்ற ஆராமையை உள்ளடக்கியவை: இக்காலத்திய பக்திப் பெரும் கூத்தோ ஆள்கண்ட ஸமுத்திரம், பலர் முன்

னிலையில் ஓங்கி எழுவது, வெளிமுகப்படுத்தி விஷயங்களில் ஈடுபட்டுத் திண்டாடும்படிக் காட்டிக் கொடுத்து விடுவது, இவற்றிற்கு மேலான நிலை ஒன்றுமில்லை என்று இறுமாந்து சுழலும்படி செய்யும் குணமுடையது. பக்தி யோகம் அடக்க முடியாது இயற்கையாக வெளிப்படுவதற்கும், இக்காலத்திய பக்திக் கூத்திற்கும் பலைக்கும் மடுவிற்கும் உள்ள வித்யாஸம் உண்டு. இரண்டையும் ஒன்றெனக்கருதி மோசம் போகவேகூடாது. சாஸ்திரீயமான பக்தி யோகம் செய்துவரும் பக்தன் ஒவ்வொருவனுக்கும் கர்மயோகபக்தியோகங்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் வரையில் மனம் மேலான நிலையிலிருப்பதாகவும், ஆதலால் தன் பக்தியாதிகளிலேயே மறைந்து கிடக்கும் தாழ்த்தும்சக்தி போவதற்கு மார்க்கமும் உண்டா என்ற பரபரப்பு தன் மனதிலிருப்பதாகவும் உள்ள எண்ணங்கள் மாறாமல் குடிகொண்டிருக்கும். ஆதலால் அவனிடம் ஒருவிதச் சிறந்த துக்க உணர்வே குடி கொண்டிருக்கும். இது அடுத்தபடியான ராஜ யோகத்தில் நிலைக்க நிலைக்கத் தான் மாறும். தத்காலத்திய பக்தர்களிடம் இந்த துக்க ஆதாரம் காணப்படவே மாட்டாது. ஆதலால் அவர்கள் பக்தி, பக்தியோகமேயல்ல. மேலும் சாஸ்திரீய பக்தனுக்கு அவன் ஆராமை வெளிப்படும்பொழுது தீவ்ரத்தில் குறைவதாகவும் முன்னிலையில் அது பலமாக இருந்ததாகவும் தோன்ற அவன் காலக்ரமத்தில் அந்த வெளிப்படுங்கொதிப்பை அடக்கி அதை மனதிலே திருப்திப்படுத்தி அமைதியுடனிருக்க முயலுவன். இந்த அடையாளமும் தத்காலத்திய பக்தர்களிடமில்லை. ஆகவே பக்தி வெளிப்படும் விதம், அதனால் மனதில் ஏற்படும் நிலைகள், வெளிப்பாடுகள் அடங்கியோ ஓங்கியோ வரும் மாதிரி இவைகளைக்கவனித்தால் உண்மையான பக்தியோகம் கரை புரண்டு வருவது இத்தன்மையது என்று முன்னர் கூறியபடி நம்மனதில் மாறாதிருக்கும்.

இதுவரையில் கூறிவந்த பக்தியோக பாகங்களை மனதில் வைத்துக்கொண்டிருந்தால் இக்காலத்திய நிலைகுலைந்த பக்தி கர்மாதிகளுக்கு இடங்கொடாது வைதிக பக்தி செய்ய முயலலாம். இதற்கு ஸாதகமாக உள்ள மேல் இரண்டு பாகத்தையும் பின்னர் எடுத்து விவரிப்போம்.

வியாஸர் (த்வைபாயநர்)

VYASA (Dwaipayana)

வியாஸரெனப் பெயர் பூண்ட இம்மகரிஷியின் சரித்திரத்தைச் சொல்ல நான்முகக் கடவுளாலும் முடியாதெனில் அற்ப மதியுடையயாமோ அதைக் கூற வல்லோம். இவருக்கு வேதவியாஸரென்றும், துவைபாயனரென்றும், பாதராயணரென்றும் வேறுபெயர்கள் உள. வேதங்கள் அனந்தங்களாயும் ஒரே கூட்டமாயுமிருந்தவைகளை சாகைகளாக பிரித்து ருக்கு, யஜுர், ஸாமம், அதர்வண மாகிய நான்காகப்பகுத்து அவைகளை பைலர், வைசம்பாயனர், ஜைமினி, ஸுமந்து என்னும் நால்வருக்குத் தனியேகொடுத்து உலகத்தில் எங்கும் விஸ்தாரம் செய்யும்படி ஏற்படுத்தியதால் இவருக்கு வேதவியாஸரெனப் பெயர். யமுனை நதியின் நடுவிலுள்ள ஒரு தீவில் பிறந்ததால், இவருக்கு துவைபாயனரெனப் பெயர் வந்தது. சிரஞ்சீவிகளெனக் கொண்டாடப் பட்ட ஏழு பெயர்களில் * இவர் ஒருவர். இவர் இன்னும் லோகோபகாரத்தின் பொருட்டு ஜீவித்திருக்கிறாரென்பது பெரியோர்களின் நம்பிக்கை.

இவர் வஸிஷ்ட மகரிஷியின் கொட்பேரன், சக்திமகரிஷியின் பேரன், பராசரமுனிவரின்புத்திரன். சுகப்பிர்ம்ம ரிஷியின் தந்தை. தவஞ் செய்வோர்களெல்லாருக்கும் முதல்வர். பராசரர் ஒருகாலம் யமுனை நதியில் ஓடத்தின் மீதேறிச் செல்லுகையில் ஓடம் நடத்திவந்த சுந்தர ரூபமுள்ள ஒரு மாதின் மீது காதல் கொண்டு அவளுடன் காந்தர்வ விவாகம் செய்து கொண்டனர், இவர்கள் இருவருக்கும் பிறந்தவர் வியாஸர். குழந்தை பிறந்ததும் சீக்கிரத்தில் விருத்தியடைந்து வாலிபனாய்த் தாயை வலம்வந்து பணிந்து தன்னை எப்பொழுது நினைத்தபோதிலும் அக்கணமே அவளிடம் வருவதாய் வாக்களித்துத் தவம்செய்யச் சென்றனர். விஷ்ணுபுராணத்தில் வியாஸர்கள் இருபத்தெட்டுப் பெயர்கள் உண்டென்றும் ஆதி வியாஸர் பிர்ம்மாவென்றும் இருபத்தெட்டாவது, துவைபாயனரென்றும் கூறப் பட்டிருக்கிறது.

---

* மற்ற ஆறுபெயர்கள். அசுவத்தாமன், மஹாபலி சக்கிரவர்த்தி, ஹனுமான், விபீஷணர், கிருபாசாரியர், பரசுராமர்.

வியாஸர் விஷ்ணு பக்தரென்பதற்குச் சிறிதும் ஐயமில்லை. அவர் இயற்றிய கிரந்தங்களே இதை நன்குவிளக்கும். ஆயினும் சைவர்கள் சிலர் ஒரு பழையகதை சொல்வார்கள். அதுபாதெனில் வியாஸர் ஒருக்கால் காசிக்குச் சென்றபொழுது “கோவிந்தனைக் காட்டிலும் உயர்வான தெய்வம் ஒன்றுமில்லை” எனச்சொல்லி கையைத்தூக்கிக்கொண்டுசிவபிரான் ஸன்னிதிக்குச்சென்று ஆங்குநந்திகேசுவரனால் உயர்த்தினகைகள் அப்படியே ஸ்தம்பித்துப் போகப்பெற்றனரென்றும் பிறகு சிவனுடைய உண்மை உணர்ந்து துதிக்கக் கைகள் திரும்பவும் முன்போல கீழேவந்தனவென்பதுவேயாம்.

இவரைப்பற்றியகதை மற்றொன்று உண்டு. “தாயுடனாயினும் சகோதரியுடனாயினும், பெண்ணுடனாயினும் ஒரே படுக்கையிலும் ஆஸனத்திலும் உட்காரலாகாது. இந்திரியங்கள் பொல்லாதவைகள். வித்வானையும் கூட தனக்கு வசம் செய்து கொண்டு கெட்டவழியில் இழுத்துச்செல்லும்” என்று கருத்துடைய ஒரு சுலோகத்தை முனிவர் பாடம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் சீடர்களில் ஒருவன் எழுந்து, “ஐயா எனக்கு ஒரு சந்தேகம். வித்வானைக் கூட இந்திரியங்கள் கெட்டவழியிலிழுத்துச் செல்லுமென்பதொப்பாது. அஃது அவிவேகியை இழுக்குமேயன்றி வித்வானையணுகச் சக்தியற்ற” தென்றான். இது கேட்ட முனிவர் அச்சீடனுக்கு புத்தி கற்பிக்கும்பொருட்டும் அவன் மனோநிலையை யறியும் பொருட்டும் அச்சமயம் ஒன்றும் பேசாதிருந்து பிறகு சில நாட்கழித்துத் தன்மாயையால் அவ்வனத்தில் திவ்வியமானமாளிகை யொன்றமர்த்தி அங்கே அழகில்மிக்க ஓர் கன்னிகையை உலாவும்படி செய்தார். சுந்தர வடிவுள்ள இம்மங்கையைக் கண்டசீடன் மதிமயங்கி அவளைப் பின்தொடர்ந்து சென்று அவள் வீட்டிற்குட் சென்றான். அந்தோ! என்ன ஆச்சரியம்! தன் குருமூர்த்தியாகிய வியாஸர் இருக்கக்கண்டுவெட்கித்தலை குனிந்து நின்றான். முனிவரும் புன்னகை செய்து “குழந்தாய், இப்போது நாம் சில நாட்கள் முந்தி சொன்ன சுலோகத்திற்கு ஆட்சேபமில்லை போலும்” என்றியம்பினார். சீடன் அது கேட்டு தண்டனிட்டு “ஐயா கெட்ட வழியிலிழுத்துச் செல்லுமென்று ஒரு முறையல்ல மும்முறையும் சொல்லலா”மென்று கூறி புத்திபெற்றான்.

இவரைப்பற்றின மற்றொரு கதையுமுண்டு. முன்னொரு காலத்தில் தேவலோகத்தில் தேவஸ்திரீகள் நீராடிக் கொண்டிருக்கையில் சுகப்பிரம்மரிஷி அவ்வழியே செல்ல அவ்விளங்குமரிகள் அச்சமின்றி அப்படியே இருந்தனராம். சற்று நேரம் கழித்து வேதவியாஸரும் அவ்வழியே போக, ஸ்திரீகள் நாணமுற்றனராம். இதைப் பார்வையுற்ற வியாஸர் “பெண்மணிகாள், யௌவன புருஷனான என் குமாரன் செல்லுகையில் இவ்விதம் செய்யாது கிழவனாகிய நான் வரும்போது இப்படிச் செய்யக் காரணம் யாது” என வினவ, அவர்களும் “ரிஷிபுங்கவ, தங்கள் குமாரன் யௌவனப் பருவத்திலிருந்தாலும் புருஷன் பெண் எனவாவது வேறு எவ்வித வேற்றுமை யாவது கொண்டவனல்லன்; தாங்களோ விருத்தராயினும் வேற்றுமை யற்றவரல்லர்; ஆகையால் அப்படிச்செய்தோம்; பிழையாயின் பொறுத்தருள்வீர்” என உரைத்தனர்.

வியாஸர் ஒருகாலத்தில் அரணிக்கட்டையை நெருப்புக்காக கடைந்து கொண்டிருக்கையில் அதிலிருந்து உண்டானவர் இவர் புத்திரன் சுகப்பிர்ம்ம ரிஷி. சுகருக்கு பிர்ம்மோபதேசம் செய்யும் பொருட்டு வியாஸர் சிவபிரானை வேண்டினார். அதற்குப் பரமசிவனும் தான் பிர்ம்மோபதேசம் செய்தால் பிள்ளை தகப்பனோடிருக்க மாட்டானென எப்படியாகிலும் செய்தருளவேண்டுமெனத் கூற சிவனுமதற்கிசைந்தார். குறிப்பிட்ட காலத்தில் எல்லா பிர்ம்மரிஷிகளும் ஒருங்கே சேர்ந்தபொழுது சிவபிரானும் பிர்ம்மோபதேசம் செய்ய முயலுகையில் சுகர் எழுந்துவணங்கி, “பிர்ம்மரிஷிகாள், எனக்கோர் சந்தேகம். இப்பொழுது நீங்கள் உபதேசம் செய்வது எவருக்கு? தேகத்திற்கா, ஆத்மாவுக்கா? தேகமோ ஜடவஸ்து. ஆத்மா ஞானமூர்த்தி, சச்சிதானந்தரூபி. உங்கள் உபதேசம் இவ்விரண்டில் ஒன்றுக்கும் பொருந்தாது” என ஆங்கு வந்தோர் ஆச்சரியத்தால் பிரமித்து நிற்க அக்கணமே எல்லாவற்றையும் துறந்து சுகர் சமாதிக்கேகினர். புத்திரன் தன்னை விட்டுப் பிரிந்து போவதைப் பார்க்க மனம் சகியாத வியாஸர், “குழந்தாய்” எனக் கூவுகையில் செடி, கொடி, வஸ்து, மிரு

கம், மனிதன், தேவர்கள், ரிஷிகள் ஆகிய அகிலாண்ட கோடிகளும் "குழந்தாய்" என எதிரொலி செய்ததைக்கேட்டு வியப்புற்று சுகர் தன்னைத் தானறிந்த ஞானி எனத்தெளிந்து மயக்கம் நீங்கினர்.

மஹாபாரதம்

வியாஸர் எழுதிய புத்தகங்களுள் மஹாபாரதம் மிகச்சிறப்புடையது. இதை ஐந்தாம்வேதமென ஆன்றோர் கூறுவார். இம்மஹாபாரதத்தின் பெருமை யறிய விரும்பிமுன்னொரு காலத்தில் தேவர்களும் முனிவர்களும் தராசின் ஒரு தட்டில் இப்புத்தகத்தையும் நான்குவேதங்களை மற்றோர்தட்டிலும் வைத்து தூக்கிப்பார்க்கும்பொழுது மஹாபாரதம் மிகக்கனமாயிருந்த தெனவழங்கிவருகிறது. இன்னும் வேதங்களையும் மஹாபாரதத்தையும் நதியின் வெள்ளப்பெருக்கில், எறிந்துவிட வேதங்கள் யாவும் வெள்ளத்தோடு கீழ்நோக்கிச்செல்ல மஹாபாரதம் ஒன்றே வெள்ளத்தை எதிர்த்துச் சென்றதென்றும்கூறுவர். இத்துணைச்சிறப்பும் இப்புத்தகத்துக்கு அமையும். ஏனெனில் வேதங்களின் அருத்தம் எளிதில் விளங்குவதில்லை. வித்தியாரண்ய ரெனப் பெயர்பூண்ட முனிவரும் மற்றும் சிலரும் வேதங்களுக்கு விரிவுரை கருத்துரை கூறியிருப்பினும் வேதவாக்கியங்கள் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான அர்த்தங்களை அநேக இடங்களில் கொடுக்கின்றன. அதில் எது நிச்சய மென்று அறிவதற்கு மஹாபாரதமும் புராணங்களும் ஆதாரம். மஹாபாரதத்தை எல்லாச் சாதியோரும் கேட்டுக் கற்று உணரலாம். இத்தகைய சிறந்த நூலாகும் மஹாபாரதம். இந்தப் புத்தகத்தை யெழுத நினைத்து வியாஸமுனிவர் பிர்ம்மதேவனை மனதில் தியானம் செய்தனராம். நான்முகக்கடவுளும் பிரத்தியட்சமானர். வந்தோர்தேவனை மகிழ்வுடன் பணிந்து தன்னுடைய எண்ணத்தைத்தெரிவித்துத் தான் சொல்லும் சுலோகங்களை விரைவிலெழுதத் திறமையை தயை புரியுமாறு வேண்டிக் கொண்டனர். பிர்ம்மாவும் விநாயகக் கடவுளை வேண்டிக் கொள்வீராயின் அவர் அவ்வேலையைச் செய்து முடிப்பா ரென உரைத்து மறைந்தனர். பின்னர் வியாஸர் விநாயகக்கடவுளைத் துதிக்க யானை முகத்தோன் தோன்றி யாதுகாரணம்பற்றி என்னை யழைத்தாயென வினவ வியாஸரும் தனக்குதவி புரியுமாறு வேண்டினர். விநாயகர், நீர் கோரியபடியே நீர்சொல்லும் சுலோகங்களை நான் எழுதச்சம்மதிக்கின்றேனாயினும் என்னுடைய எழுத்தாணிதாமதிக்காமல்தடையின்றிச்சொல்லவேண்டும்; இல்லாவிடில்இக்காரியம் நம்மா லியலாதென்றார். வியாஸரும் அதற்கிணங்கி "அப்படியேயாகட்டும்; ஆனல் நான் சொல்லும் சுலோகங்களுக்கு அர்த்தத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் மாத்திரம் நீர் எழுதக்கூடாது" என்றார். ஒருவருக்கொருவர் ஏற்பாடு செய்துகொண்டு எழுதப்பட்ட கிரந்தம் இம் மஹாபாரதம். இப்புத்தகத்தில் சிற்சில விடங்களில் சுலோகங்களுக்கு அர்த்தம் நன்குவிளங்காது. இவைகளை வியாஸர் செய்து அவைகளின் அருத்தத்தை விநாயகர் யோசித்தறிவதற்குள் நூற்றுக் கணக்கான மற்ற சுலோகங்களை செய்து முடிப்பாராம்.

இப்படிச் செய்துமுடித்த தெக்காலமென்று கேள்வியுண்டாகலாம். இதற்கு உத்தரம் திருப்திகரமாய்க்கூறுவது எளிதல்ல. சாஸ்திரங்களையும் பூர்வ மதக்கிரந்தங்களையுமே பிரமாணமாகக்கொண்டவர்கள் கலிபுருடன் பூமியில் பிரவேசித்து 5000 வருடங்களுக்கு மேலாகிறதாலும் அதற்கு முந்தியே மஹாபாரதயுத்தம் நடைபெற்றதாலும் மஹாபாரதமும் சற்றேறக்குறைய ஐயாயிரவருடங்களுக்கு முந்தி செய்யப்பட்டதென்றும் கூறுவர். ஆனல் பூர்வபுருஷர்களின் காலத்தை நிர்த்தாரணைசெய்ய முயன்ற வித்வான்களாகிய இந்தியர்களும் ஐரோப்பியர்களும் அவ்வாறு கருதார். இவர்களுடைய ஆராய்ச்சிகளால் மஹாபாரதம் கி. மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிக்கு இப்பால் (சுமார் 2400 வருடங்களுக்கு முந்தி) எழுதப்பட்டதென்று விளங்கும். இதற்கு அநேக காரணங்களும் எடுத்துக் கூறுகின்றனர்.

இந்த மஹாபாரதம் கிருஷ்ணபகவானுடைய மான்மியத்தையும் பாண்டவர்களின் சத்தியம் தவறாமையையும் கௌரவர்களது துஷ்டத்தனத்தைப்பற்றியும் முக்கியமாய்க் கூறும். இதனுடன்நீதிகளையூட்டும் அநேகக் கதைகளையும்தர்மங்களையும்விஸ்தாரமாய் எடுத்துச்சொல்லும். இது சிவபிரான் சிறப்பைக்கூறுகிறதென்றும் சைவர்களும் மகாவிஷ்ணுவின் மகிமையை

யன்றோ மகிழ்ந்து புகழ்கிறதென்று வைஷ்ணவர்களும் ஆங்காங்கிருக்கும் சுலோகங்களையும் கதைகளையும் தம்தம் பட்சம் ஆதாரமாகக் காட்டிக்கூறுவார். அவர்கள்வழக்குக்கு வேதங்களுக்கு விரிவுரை கூறிய வித்யாரண்ய ரெனப் பெபர் வாய்ந்த பேரறிவாளர் ஸமாதானம் கூறியிருக்கிறார். அஃது இவ்வாறு:—"புராணங்களில் மும்மூர்த்திகளைக்குறித்து உயர்வுதாழ்வு உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது; மக்கள், தனம் பெண்டிர் இவர்களிடத்துப் பற்றால் சிற்றின்பத்தில் ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு படிப்படியாய் ஞானமுண்டாகும்பொருட்டே யாகும். மேலும் கருணைக்கடலான வாஸுதேவர் வியாஸரூபமாக அவதரித்து உலகத்தோர் உய்யுமாறு புராணங்களைச் செய்தவர். இவ்வாறு வெவ்வேறு கூறுவதுமமையுமோ? ஆகையால் அப்படிச் சொல்லப்பட்டிருப்பது எத்தெய்வத்தினிடத்து எவனுக்குப்பற்று இருக்கின்றதோ அவனுக்கு அத்தெய்வத்தினிடத்துப் பக்திமிகுந்து அவன் கடைத்தேற வேண்டுமெனக் கருணையால் அத்தெய்வத்தைப் புகழ்வதே யன்றி, மற்ற தெய்வத்தை நிந்திக்க வேண்டுமென அபிப்பிராயமல்ல. சிவன் சங்கரன் மஹாதேவன் என்றும், மகாவிஷ்ணு நாராயணன் வாஸுதேவன் என்றும் சொல்லப்படும் பெயர்கள் ஒரே தெய்வத்தினுடைய மாறுபெயர்களாகும். உயர்வு தாழ்வு நம்முடையபுத்தியீனத்தால்மாத்திரம் தோற்றும்."

பாகவதம்

வியாஸர் பாரதத்தையும் மற்றுமுள்ள புராணங்களையும்இயற்றியும் தம்மனது ஸமாதானம் பெறாதது கண்டு கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் தேவரிஷியான நாரதர் அவர் முன் தோன்றினார். வியாஸரு மெழுந்து நாரதருக்கு ஆஸனம் அமர்த்தி உபசரணைசெய்து, "அடியேன்மீது கிருபைகூர்ந்து தரிசனந்தந்தருள நான் என்னதவம் புரிந்தேனோ!" என வெகுவாகக் கொண்டாடினார். நாரதரும் புன்சிரிப்புடன் கூறுவார்: "நீங்க ளிப்படிச் சொல்வது தகுமோ? மஹாவிஷ்ணுவின் அவதாரமன்றோ நீர்! உலகத் தாருக்கு நீதி கற்பிக்கும் பொருட்டோ இப்படிப் பேசுகிறீர்? இருப்பினும் தற்காலம் தங்கள் மனதில் கவலையிருப்பதை யறிகிலேனே. புராணங்களையும் ஞானத்திற்குக் களஞ்சியமாயிருக்கும் பாரதத்தையும் செய்தருளினீர். ஆனாலும் உமக்கு மனது சாந்தியடைய வில்லை. அதற்குக் காரணம் யாதெனில் நீர்செய்த புராணங்களில் ஆங்காங்கு விஷ்ணுவின் மகிமையைக் கூறியிருப்பினும் அப்பெருமானுடைய திவ்விய சரித்திரங்களையும், அளவிடக் கூடாத குணாதிசயங்களையும் புகழ்ந்து கொண்டாடினீரில்லை. இப்பொழுதேனும் இம்மாதிரிப் புத்தக மொன்றமைப்பீர்" எனச் சொல்லிமறைந்தார். இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்து அப்பொழுதே வியாஸர் பாகவதம் செய்ய ஆரம்பித்தார். இப்புத்தகம் வெளிவந்தது ஹிந்துக்களாகிற நாமும் நம்முன்னோரும் செய்த புண்ணியத்தின் பலனேயாகும். இம்மாதிரி புத்தகம் வேறொன்றுமில்லை. இனியொருபொழுதும் இம்மாதிரி புத்தகமுண்டாகு மென்றெண்ணவோ திடமில்லை. சுகர், உத்தவர், துருவர், முதலிய பெரியோர் படித்துணர்ந்து பேரானந்தம் பெற்றவரன்றோ? பக்திமார்க்கத்தை விசேஷமாயுரைக்கும் கிரந்தம் இதன்றி வேறுமுண்டோ? ஞானமுண்டாய்த்தான் மோக்ஷமடையலா மெனக் கூறியிருப்பினும், பக்தனுக்குக் கடவுள் தானாகவே ஞான மளிக்கின்றாரல்லவோ? ஞானத்தைக்காட்டிலும் பக்திபண்ணுவது ஸுலபமன்றோ? இக்காரணம் பற்றியே பகவத் கீதையில் கிருஷ்ணபகவான் ஞானமார்க்கத்தையனுஸரிக்கிறவர்களுக்குக் கிலேசமதிகமென்றார். இன்னும், பாகவதத்தில் "உபநிடதங்களின் ஞானோபதேசம் ஹரிகதையின் அமிருதத்துக்கொப்பாமோ? மனதுருகிக்கரைவதும், ஆனந்தக் கண்ணீர் தனக்குத் தெரியாமல் பெருகி யோடுவதும், அங்கமெங்கும் மயிர்க்கூச்சல் உண்டாவதுமாகிய ஸமாதியின் குணங்கள் ஞானமார்க்கத்தில் திரிந்து தேடினு மகப்படுமோ?" எனக் கூறியிருக்கின்றது. பக்திமார்க்கம் மேலானதா அல்லது ஞானமார்க்கமாவென இப்போது நாம் ஆராய்வதற்கு உத்தேசமில்லையாதலால் இதனுடன் விட்டுப் பக்திமார்க்கம் ஸுலபமானது, சீக்கிரம் பலனைக் கொடுப்பது, அந்த பக்திமார்க்கத்தைத்தெளிவாய்த் தெரிந்துகொள்வதற்குப் பாகவதத்தைவிட வேறு புத்தகம் உலகத்தில் வேறொன்றுமில்லை என்று மாத்திரம் கூறுவோம்.

பரீக்ஷித்து மஹாராஜன், தான் அரவம் கடித்து இறக்கவேண்டுமென முனி புத்திர

னால் சபிக்கப்பட்டு தன்னுடைய மாணகாலத்தில்மஹாவிஷ்ணுவின்பாதங்களில் தன்மனதை நிறுத்தவேண்டுமெனக்கருதி ஸபை கூட்டிய பொழுது வியாஸரின் புதல்வரான சுகர் அவ்விடம்தோன்றி பரீக்ஷித்துராஜனுக்குப்பாகவத முழுவதும் பத்து நாளில் சொல்லி முடிக்க அரசன் பேரானந்தமடைந்து மோக்ஷமேகினன் என்று கூறப்படுகிறது.

இப்புராணத்தில் முக்கியமாய் ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுடைய திவ்விய சரித்திரமும், அவரது அநேக அற்புதலீலைகளும், விஷ்ணுபக்தர்களான பிரஹ்லாதர், நாரதர், துருவர், உத்தவர் அக்ரூரர், குசேலர், அம்பரீஷன், கஜேந்திரன், ருக்மாங்கதன் இவர்களுடைய சரித்திரமும், இன்னுமனேக பக்தர்களின் வரலாறும், பகவான் அவர்களுக்குச் செய்த அனுக்கிரகமும், மஹாவிஷ்ணுவின் பத்து அவதாரங்களும் அவைகளின் சரித்திரங்களும் ஸவிஸ்தாரமாய்க் கூறப்படுகிறது.

வேதாந்த ஸூத்திரங்கள்

இவைகளுக்கு பிரம்ம ஸூத்திரங்களென்றும் சாரீர ஸூத்திரங்களென்றும் உத்திர மீமாம்ஸை யென்றும் வேறு பெயர்கள் உள. இவற்றை யருளிச்செய்தவர் வியாஸர். இவை வேதாந்த சாஸ்திரத்தை மிகச்சுருக்கி ஸூத்திரங்களாகச் செய்துள்ளன. இவற்றிற்கு விரிவுரை, கருத்துரை, விசேட வுரை, ரகஸ்ய தாத்பர்யம் இவைகளில்லாமல் வித்வான்களுக்கும் அர்த்தம் புலப்படாது. ஸ்மார்த்தர், வைஷ்ணவர், மாத்வர் என மும்மதத்தாரும் மூன்று வெவ்வேறு உரைகளை செய்திருக்கின்றனர். இவைகளைச் செய்தவர்கள் முறையே சங்காராசாரியர், ராமானுஜாசாரியர், மத்வாசாரியர். இவர்களா லேற்பட்ட மதங்களுக்கு முறையே அத்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம், த்வைதம் என்று பெயர்.

சங்காராசாரியர் கி. பி. எட்டாம் நூற்றூண்டில் இருந்தனரென்றும் நான்கு சீடருடன் ஆங்காங்கு சென்று இதாமதங்களைக்கண்டித்து அத்வைத மதத்தை நிலை நாட்டினவரென்றும் கூறப்படுகிறது. சங்கரர் ஒரு ஸமயம் காசிக்குச் சென்றிருந்தபொழுது அங்கு வேத வியாஸர் ஒரு கிழப்பிராமண ரூபமாய்த் தோன்றி ஆசாரியருடன் ஒரு ஸூத்திரத்தின் அர்த்தத்தைக் குறித்து எட்டு நாள்வரையில் தர்க்கித்தார். முடிவில் தன் சீடர்களுள் ஒருவராய் வந்திருக்கிற வேதவியாஸரும் தன் குருமூர்த்தியும் இருவர்களுடைய முக்கிய தாத்பரியம் ஒன்றாயிருக்க வீணே விவாதம் செய்வதுண்டோ என்னும் சொற்களைக் கேட்டுத் தணிந்து 'ஸ்வாமீ, நான்செய்தபாஷ்யம் தங்கள் மனதுக்குச் சரியாயிருந்தால் தங்கள் நிஜரூபத்தைக் காட்டி என்னை கிருதார்த்தனுக்க வேண்டும்' என்று வேண்டினர். அந்த க்ஷணமே வியாஸர் கிழப்பிராமணவடிவை விட்டு "மேகங்களில்லாத காலத்து பூர்ண சந்திரனைப் பழிக்கும் முக அழகும், மின்னற் கொடியால் சுற்றப்பட்ட மேகத்தைப் போன்ற உடல் மேனியும், தங்கக்கொடிபோல் மின்னும் சடைகளுடனும், சந்திரகாந்தக்கல்லா லியற்றப்பட்ட கமண்டலுவும், கைகளில் ஞான முத்திரை தரித்தும், விபூதி ருத்திராட்சம் பூண்டவராயும், புலித்தோல் அணிந்தவராயும், செந்தாமரைபோல் பரந்த கண்களால் பக்தர்களை வாழ்த்திக்கொண்டும்" திவ்வியத்திருமேனியுடன் சங்கரர் முன் தோன்றினர். தோன்றி, "சங்கர, நீ வரைந்த பாஷ்யத்தைக் காட்டுவாயாக" எனச் சொல்லி வாங்கிப்பார்த்து, "மிகச் சந்தோஷம்! இது சிறந்த பாஷ்யம். என் கருத்தை நன்கு விளக்கினாய்" என்று கூறி வெகுவாகக் கொண்டாடி இன்னும் சிலகாலம் இவ்வுலகத்திலிருந்து விரோதிக் கட்சிகளை தோற்கடிக்கக் கடவாயென்றார். இதைக் கேட்ட சங்கரர், "தங்கள் அநுமதியின்மேல் இச்சரீரத்தை விட்டு நிர்வாணம் அடையவேண்டுமெனக் கருதினேன். உத்திரவு இப்படியானல் ஸம்மதந்தான்" என்றார். வியாஸர் இதைச்செவியுற்று, "உனக்கு ஸ்வபாவமாய் வயது எட்டு. உன்னுடைய நற்குண நற்செய்கைகளால் எட்டுவயது ஸம்பாதித்தாய். இப்போது 16-வயதாகிறது. ஈசுவரன் கருணையாலுனக்கு இன்னும் 16 வயது கொடுத்தோம். அதற்குள் மிகுந்திருக்கும் பௌத்தர்களையும், பாஷாண்டர்களையும் கண்டித்து அத்வைத மதம் ஓங்கும்படி முயல்வாயாக" என உரைத்து மறைந்தார்.

இந்த வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் ஜீவன், ஈச்வரன் இவர்களின் ஸ்வபாவம், ஒருவர்க்கொருவரின் ஸம்பந்தம், உலகத்தின் நிலைமை, அதன் காரணம், மோக்ஷம் என்றால் என்ன, எப்படி

மோக்ஷமடைவது, எங்கிருந்து வந்தோம் எப்படி ஜீவித்திருக்கிறோம், மரணத்தின் பிறகு என்னவாகிறோம், இது முதலான அநேக விஷயங்கள் கூறப்பட்டுள.

கலம்பகம்

முன்னே கூறியபடி மஹாபாரதம், வேதாந்த ஸூத்திரங்கள் இவைகளேயன்றி, இம்மஹரிஷி செய்த பதினெண் புராணங்கள் உண்டு. அவையாவன:-பிர்ம்மபுராணம், பத்மபுராணம், பாகவதம், விஷ்ணுபுராணம், சிவபுராணம், பவஷ்யபுராணம், நாரதபுராணம், மார்க்கண்டேயபுராணம், அக்னிபுராணம், பிர்ம்மகைவர்த்தம், லிங்கபுராணம், வராஹபுராணம், கந்தபுராணம, வாமனபுராணம், கூர்மபுராணம், மச்சபுராணம், கருடபுராணம், பிர்ம்மாண்டபுராணம் இவையாம். இவைகளுள் 10 புராணங்கள் சிவனைக் குறித்தும், நான்கு மஹாவிஷ்ணுவைப்பற்றியும், இரண்டு பிர்ம்மதேவனைக்குறித்தும், ஒன்று அக்னிபகவானைக் குறித்தும், மற்றொன்று ஸூரியனைக்குறித்தும் கூறுகின்றன. நான்கு வேதங்களையும் எப்படி நான்கு ரிஷிகள் மூலமாய் உலகத்தில் பாவும்படி செய்தனரோ அம்மாதிரியே இப்புராணங்களை எல்லாருக்கும் விளங்கச் சொல்வதற்கு ஸூதர் எனப் பெயர் பூண்ட முனிவரை நியமித்தார். இப்புராணங்கள மூன்றுவகைப்படும். அவையாவன:—

ஸாத்விகபுராணங்கள்;—விஷ்ணு, நாரத, பாகவத, கருட, பத்ம, வராஹ புராணங்களாம்

ப்ரவிருத்தி புராணங்கள்:—பிர்ம்மாண்ட, கைவர்த்த, மார்க்கண்டேய, பவிஷ்ய, பிர்ம்ம புராணங்களாம்.

நிவிருத்தி புராணங்கள்:—மச்ச, கூர்ம, லிங்க, சிவ, கந்த, அக்கினி புராணங்களாம். இவற்றுள் பிர்ம்ம கைவர்த்தமும் பாகவதமும் பிற்காலத்தில் செய்யப்பட்டவைகளென்றும் அக்னி புராணம் எல்லாவற்றிற்கும் முந்தி எழுதப்பட்டதென்றும் ஆங்கிலேய வித்வான்களின் கருத்து.

வியாஸரும் பாண்டவர்களும்

தாயாகிய ஸத்தியவதியின் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு, வியாஸர் விசித்திரவீர்யன் மனைவிமாரிடத்து திருதராஷ்டிரன், பாண்டு, விதுரர் என மூவரை உண்டாக்கினர். திருதராஷ்டிரன் மக்கட்குக் கௌரவர்கள் என்றும் பாண்டுவின் புதல்வர்களுக்குப்பாண்டவர்களென்றும் பெயர். பாண்டவர்கள் தங்களுடைய ஸத்தியத்தாலும் நடுநிலைமையைவிட்டுத் தவறாததாலும் வியாஸரால் ஆங்காங்கு ஒத்தாசையையும் அனுக்கிரகத்தையும் பெற்றனர். வியாஸர் இவர்கட்கு இடுக்கண் நேர்ந்தபொழுது அதினின்று நீங்கும் வழி கூறுவர்.

கௌரவர்கள் அரக்குமாளிகையில் தீவைத்து அதில் வஸிக்கும் பாண்டவர்களைக் கொல்லும் பொருட்டு ஏற்பாடு செய்திருந்ததை அறிந்து பாண்டவர்கள் இராத்திரியே சுரங்கத்தின் வழியே சென்று இடும்பவனத்தில் வஸித்துவரும் இடும்பனைக்கொன்று காட்டில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டு சாலிஹோத்திர முனியின் தடாகக் கரையண்டை சேர்ந்தனர். அங்கே வியாஸரை தரிசித்தனர். அவர் கட்டளைப்பிரகாரம் அவ்விடத்திலேயே கொஞ்சநாள் வஸித்தனர். பகாஸுரன் பீமன் கையாலிறந்த பிறகு, பாண்டவர்கள் ஐவரும் திரௌபதி ஸ்வயம்வரத்திற்குப் போகும்பொழுது இவர்களுக்கு வியாஸர் திரும்பவும் தரிசனமளித்தனர். "அரக்குமாளிகையினின்றும் தப்பிவந்தநீங்கள் பாஞ்சாலதேசத்தரசனுக்கு பேரானந்தத்தை அளிக்கப்போகிறீர்கள் (திரௌபதியை மணப்பீர்கள்)" என்று முனிவரால் வாழ்த்தப்பெற்றுச் சென்றனர். மீண்டும் திரௌபதியின் ஸ்வயம்வரத்தில் அர்ஜுனன் மச்சயந்திரத்தை யடித்துப் போர்புரியவந்த துரியோதனன் கர்ணன் முதலானவர்களைத் தோற்கடித்துப்பாஞ்சாலதேசத்தரசனால் மருமகனாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டபொழுது அர்ஜுனன் "திரௌபதி என்னை மட்டுமல்ல, என்ஸகோதரர்கள் நால்வரையும்கூட மணக்க வேண்டு" மென்றான். அரசனும் "ஒரு பெண் ஐவர்களை மணத்தல் எப்படித் தருமமாகும்" எனச் சங்கித்தான். அச்சமயம் வியாஸர் மீண்டும் வந்து "திரௌபதி பூர்வகாலத்தில் நளாயனி என்னும் ஜன்மத்தில் கணவனையளிப்பீர் என்று பரமசிவனை ஐந்து தரம் கேட்டதால் அவளுக்கு ஐந்து கணவர்கள் கிடைப்பார்கள் என்றார். ஆகவே சங்கைப்படாமல் ஐவர்களுக்கும் முறையேமணஞ்செய்வாயாக" என்று அரசனுக்கு உறுதி கூறினார். பிறகு சூதாட்டத்தில் இராஜ்யத்தினின்றும் துரத்தப்பட்டுப் பாண்டவர்கள் காட்டில் வஸிக்கும்பொழுது வியாஸர் திரும்பவும் இவர்

(இதன் தொடர்ச்சி 168-ம் பக்கம்.)

ஜலத்திலுள்ள அசுத்தங்கள்

WATER: ITS IMPURITIES

நாம் ஜீவித்திருப்பதற்கு அத்யந்த அவசிய மானவை மூன்று வஸ்துக்கள். அவையாவன: காற்று, ஜலம், ஆகாரம். இவைகளில் காற்றில்லாவிட்டால் ஜீவிப்பதே முடியாது. காற்று மட்டுமிருந்து மற்ற இரண்டும் இல்லாவிடினும் கொஞ்சம் நாட்கள் ஜீவிக்கலாம். காற்றும் ஜலமும் மாத்திரம் கிடைத்து ஆகாரமில்லாவிட்டாலும் முன்னிலும் நீண்ட காலம் உயிரோடு இருக்கலாம். மூன்றும் கிடைத்தால் ஜீவித்திருத்தல் எளிதாகும்.

ஆனால் நெடுநாள் நோயற்று ஜீவித்திருக்க வேண்டுமானால் நாம் சுவாசிக்கும் காற்று, அருந்தும் நீர், உட்கொள்ளும் ஆகாரம் இவை மூன்றும் சுத்தமானதாக இருக்க வேண்டும்.

ஜலத்தின் அசுத்தம் இருவகைப்பட்டது. (1) கரைந்த அழுக்கு, (2) வேறுபட்டு நிற்கும் அழுக்கு வேறுபட்டு நிற்கும் அழுக்கைக்கஷ்டமின்றி நீக்கலாம். அதற்கு வடிகட்டுதலே வழியாகும். வடிகட்டுவதில் அநேகவிதங்கள் உண்டு. அவையாவன:—(1) நெருங்கிய இழையுள்ள துணி, (2) சல்லடை, (3) ஒத்து காகிதம் (blotting paper), (4) நிலக்கரி, மணல்நிரப்பிய மண் பாண்டங்கள் இவைகளை உபயோகப்படுத்துதல். துணி, சல்லடை இவைகளில் வடிகட்டுவதைவிட ஒத்து காகிதங்களில் வடிகட்டுதல் மேலானது. ஆனால் செலவும் அதிகம்; காகிதமும் நைந்து விட்டால் ஜலத்துடன் கலந்து விழும். சல்லடையில் வடிகட்டுவதைக் காட்டிலும் துணியை நன்றாய் மடித்து வடிகட்டுவது சிறந்ததாகும் எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் ரயில் ஸ்டேஷன்களில் ரயில்வே உத்தியோகஸ்தர்களுக்காக சுத்த ஜலம் வடிகட்டும் ஸாதகத்தையனுஸரிப்பதே நலம். மேல் பாத்திரத்தில் சுத்த ஜலத்தை விட்டால், கீழ்ப் பாண்டங்களிலுள்ள கரி, மணல் இவை வழியாகப் போகும் போது அசுத்தங்கள் நீங்கி ஜலம் சுத்தமாகின்றது. இந்த ஸாமான்கள் சேகரிக்க ரூபாய் ஒன்றுக்குமேற் செல்லாது.

கரைந்த அசுத்தம் வடிகட்டுதலினால் நீங்காது. நீரும் மாசும் ஒற்றுமைபாயிருத்தலின், இவ்வாறு வேறுபடுத்த இயலாது. இவ்வகையான மாசை நீக்கும் முறைக்கு 'டிஸ்டிலேஷன்' (distillation) என்று ஆங்கில பாஷையில் சொல்லுவார்கள். இந்த முறையாவது சுருங்கச் சொல்லில், நீரை ஆவியாக மாற்றி ஆவியை வேறோர் பாண்டத்திற்கு காற்றடைப்புள்ள வழியாகக் கொண்டுபோய் அதில் குளிரச் செய்து மறுபடி நீராக்குதல். இப்படிக் காய்ச்சுவதினால் முதல் பாத்திரத்தில், கரைந்த மாசுகள் அடியில் தங்கிவிடும். இரண்டாவது பாத்திரத்தில் உள்ளது சுத்த ஜலம். இங்ஙனம் உண்டாக்கிய சுத்த ஜலத்தைத்தான் மருந்து செய்வதில் பெரிய ஆங்கில ஔஷதசாலைகளில் உபயோகப்படுத்துகிறார்கள்.

அசுத்தங்களை, மற்றொருவிதமாக வகுக்கலாம். அதாவது உயிருடைய அசுத்தம் (Organic impurities) உயிரற்ற அசுத்தம் (Inorganic impurties). உயிரற்ற அசுத்தங்களை மேற் சொன்ன உபாயங்களினால் நீக்கலாம் உயிருள்ள அசுத்தங்களை அவ்வண்ணம் நீக்கமுடியாது. உயிருள்ள அசுத்த மென்பதால் தவளை, மீன் போன்ற கண்ணுக்கு நன்றாய்ப் புலப்படும் பெரிய வஸ்துக்கள் என்பது பொருள் அல்ல. கண்ணுக்குப் புலப்படாது அணுதர்சனி (Microscope) யின் கீழ்மட்டும் தன் உண்மையான அளவுக்குப் பன்மடங்கு பெ

(167-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

கட்குத் தரிசனமளித்தனர். இவர்கள் துயரம் நீங்குமாறு தைரியத்தைக் கைவிடாமலிருக்க புத்திமதிகூறி சிவபிரானை ஆராதனைசெய்து அப்பெருமானிடத்திலிருந்து பாசுபதாஸ்திரம் பெறும்படி அர்ஜுனனுக்கு அரியதோர் மந்திர முபதேசஞ் செய்தனர். அம்மந்திரத்தின் மஹிமையால் பாசுபதாஸ்திரத்தை சிவனிடத்திலிருந்து பெற்றதனால் அல்லவோ மஹா சூரனைகர்ணனை யுத்தத்தில் அர்ஜுனன் கொன்றான். பின்னர் பாரதயுத்தம் தீர்ந்தபொழுது திருதராஷ்டிரன் தன்மக்களெல்லோரும் மாண்டதைக் குறித்தும் பாண்டவர்கள் ஜயமடைந்து ஜீவித்திருப்பதைக் குறித்தும் பார்த்து மிகக் கோபத்தால் வருந்தியபொழுது யுதிஷ்டிரர் வேண்டுகோளுக்கிசைந்து மீண்டும் வியாஸர் அவ்விடம் சென்று திருதராஷ்டிரனுக்கு நியாயங்களாலும், யுக்திகளாலும், வேதாந்தத்தாலும், பலவாறாகப் புத்தி கூறி சோகம் நீங்குமாறு அருளினார்.

ரிதாய்ப் புலப்பட்டும் வெகு சிறியனவாகவே தோன்றும் புழுக்களையே 'உயிருள்ள அசுத்தம்' என்பது குறிக்கும். இவைகள் வெகு சிறியனவாயிருப்பதினால் வடி கட்டினால் நீங்குவதில்லை. இவைகள் நம் குடலுக்குள் சென்றால் விளைவிக்கக்கூடாதவியாதி ஒன்றும் இல்லை. வாந்திபேதி, க்ஷயம், முதலான வியாதிகளை உண்டாக்கும். ஐரோப்பிய சிகிச்சையில் தேர்ந்த பண்டித ரத்தினங்களின் அபிப்பிராயம் என்னவென்றால்:—வியாதிகள் உண்டாவதற்கு காரணம் கிருமிகள், காற்று, நீர், உணவு இவைகளின் வழியாய் உட்புகுந்து ரத்தத்தோடு கலப்பதேயாம்.

இவ்வகைத்தான அசுத்தத்தை எவ்வாறு ஒழிப்பது? வடிகட்டின ஜலத்தை கொதிக்க வைப்பதேயாம்.

நம்முடைய ஸ்திரீகள், இவ்வாறு சுத்தம் செய்யப்பட்ட ஜலம் பொறுக்கமுடியாத சூடாயிருந்தால் ஆற்றுவதற்கு ஓர் உபாயம் செய்கிறார்கள். அதாவது, சுத்தமாக்கப்படாத பச்சை ஜலத்தைக் கலந்துவிடுகிறார்கள். இச்செய்கை அமிர்தத்துடன் விஷத்தைக் கலப்பதை யொக்கும். ஆறச்செய்வது ஒரு கடினமான காரியமன்று. வெந்நீருள்ள பாத்திரத்தை குளிர்ந்த நீரில் அல்லது காற்றுள்ள இடத்தில் (வாயைக்காற்றுக்கு நேராக) வைத்தாவது, வெந்நீரை ஒரு பாத்திரத்திலிருந்து வேறோர் பாத்திரத்திற்கு மெதுவாக தாரை நீண்டதாக விட்டு மாற்றியாவது சீக்கிரத்தில் ஆறச் செய்யலாம்.

சுத்த ஜலத்தை மற்றோர் விதத்தில் ஸ்திரீகளும் குழந்தைகளும் கற்றும் அறிவில்லாத பெரியவர்களும் பாழாக்குகிறார்கள். ஜலம் பிறருக்குக் கொண்டுவரும்போதும், தாமுட்கொள்ளும்போதும், பாத்திரத்தில் விரல்களை விடுகிறார்கள். பாத்திரத்தினுள்ளே விரல் விடாமல் கொண்டு வருவது அஸாத்தியமோ? விரல் விடுவதினால், தோலிலுள்ள அசுத்தம், நகத்தின் நுனியிலுள்ள அசுத்தம், ஜலத்தில் கரைந்து உட்சென்று நோயை விளைக்கும்.

மேற்கூறிய மார்க்கங்களினால் ஜலத்தை சுத்தி செய்து பருகி நம் பாலர்கள் நெடுநாள் குறைவற்ற செல்வமாகியநோயற்றவாழ்வுடன் ஜீவித்திருந்து நம்முடைய. ஜனன பூமியை ஜோதி பெறும்படி செய்வாராக.

ஆதியில் அரசனேற்பட்டதெப்படி?

THE ORIGIN OF KINGSHIP

இக்காலத்தில் நாகரிகமடைந்த எல்லாத் தேசங்களிலும் அரசாங்கங்களிருக்கின்றனவென்று நாமறிவோம். ஆனாலின்று ஸ்தாபிதமாய் நாமறிந்திருக்கும் பற்பல விதமான அரசாங்கங்கள் ஆதிகாலந்தொட்டே இன்றிருக்கும் மாதிரி இருந்தன வல்ல. பலர் ஒன்றுகூடிச் சேர்ந்து ஒரு கூட்டமாய் வஸித்து ஒரு தலைவன் கீழடங்கி வாழ்தல் மனிதஜாதியில் மட்டும் காணப்படுகிறதேயன்றி, வேறு பிராணிகளிடத்தில் காணப் படவில்லை. மனிதர்கள் ஸமாஜங்களாய்க் கூடிவாழவும், தங்களிலொருவனை அரசனாய்க் கொள்ளவும் ஆதியில் நேரிட்ட விதத்தைப்பற்றி சுருக்கமாய் விசாரிப்போம்.

உலகத்தில் பிராணிகள் ஜீவிப்பதற்கு ஸாதனமாயிருப்பது வலிமையே. இதனுண்மையை பிராணி வர்க்கத்தின் அன்றாட வாழ்வில் காண்கிறோம். வலுத்த பிராணி இளைத்த பிராணியை அடித்துத்தின்று பிழைக்கிறது. ஒவ்வொரு பிராணியும் தான் பிழைப்பதற்கு மற்றப் பிராணிகளுடன் ஓயாது சண்டையிட்டுக் கொண்டே யிருக்கிறது. இந்த ஓயாச்சண்டையில் வலிமையே ஜயம் கொடுக்கிறது. எந்தப் பிராணிக்குத் தேகவலிமையும் தைர்யமும் மிகுந்திருக்கிறதோ, அது தன்னிலுமிளைத்தவைகளைக் கொன்று தின்று பிழைக்கிறது. பிராணிகள் ஒன்றோடொன்று போட்டியிட்டுக் கொண்டே பிழைக்கவேண்டி யிருப்பதால், அப்போட்டியில் ஜயம் கொடுக்கும்படியான சரீரத்தை ஒவ்வொரு பிராணியும் அமையப் பெற்றிருக்கிறது. ஒவ்வொரு பிராணியினது சரீரத்தின் அவயவங்களையும் வகுத்து அவைகளது உபயோகங்களைக் கவனிக்குங்கால், அவை அப்பிராணியினது ஆத்மபோஷணைக்கோ தற்காப்புக்கோ, அல்லது பகைவரை யெதிர்த்தற்கோ ஸாதகமாயிருக்கும்படி அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று அறிவோம். புதிது புதிதான பிராணிகள், வெவ்வேறு விதமான சரீர அமைப்புகளுடனும், புதிது புதிதான உறுப்பு வேறுபாடுகளுடனும் பிறக்கின்றன. பிராணிகளிற் காணப்படும் எண்ணிறந்த வகுப்பு பேதங்களுக்குக் காரணம் இதுவே. இளைத்த வகுப்பைச் சேர்ந்த பிராணிகள், பிழைக்க மாட்டாமல்

நாளளவில் நசித்துப்போகின்றன. வலுத்தபிராணிகள் மாத்திரம் பிழைத்து நிற்கின்றன. புதிது புதிதான சரீர உருவங்களும், புதிது புதியதான சக்தியும் பலமும் உடையனவாய்ப், பிராணிகள் பரிணமிக்கின்றன. இது பரிணும வாதிகளின் (Evolutionists) கொள்கை.

ஆனலிப்படிப் பிழைப்பதற்குப் பிராணிகள் ஒன்றோடொன்று சண்டையிடுவதில், அநேகமாய் ஒற்றைக் கொற்றையாய்த்தான் சண்டை போடுகின்றன. கூட்டமாய் நின்று சண்டை போடும் பிராணிகள் வெகு அபூர்வம். இரண்டொரு பிராணிகள் கூட்டமாய் நின்று பகைவரை யெதிர்த்தாலும், அவைகள் ஒரு தலைவன் கீழ்நின்று தங்கள் வலிமையை யெல்லாம் ஒருமைப்படுத்துவதில்லை. பிராணி வர்க்கத்தின் பரிணமம் வெகுதூரம் மேற்சென்று வெகுகாலத்துக்குப் பின் மனிதன் இப்பூமியில் தோன்றினன். அவனும் மற்றப்பிராணிகளைப்போல், தன்னினத்தார்களுடனும், வேறு ஜந்துக்களுடனும், வைரம் பாராட்டியே ஜீவித்துவந்தான். ஆனல் இப்பூமியில் வஸித்த பிரதம மனிதர்களிடத்தும் (Primitive men) மற்றப் பிராணிகளிடத்திலிராத இரண்டு அபூர்வ சக்திகள் காணப்பட்டன. அவை பகுத்தறிவும், பேசும் திறமுமே.

மனிதன் சரீரப்பருமனில் வேறு அநேகப் பிராணிகளைக் காட்டிலும் சிறுத்திருந்தாலும் அறிவில் மிக்கவனயிருந்ததால், மற்றப்பிராணிகளைச் சுலபமாகத் தனக்குக் கீழடக்கினன். அப்பால் மனிதனுக்குத் தாழாவிரோதி மனிதனேயானன். முதலில் மனிதனு மொருவனுக்கொருவனே எதிர்த்து நின்றான். ஆனலினிச் சரீரபலம் மாத்திரம் ஜயம் கொடுத்தகாலம் போய்விட்டது. ஒரு கூட்டத்தில் எவனொருவன் மனோ தைரியத்திலும், அறிவு நுட்பத்திலும் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் மிக்கவனயிருந்தானே அவனே அக்கூட்டத்திற்குத் தலைவனானன். அவனே இப்பூமியில் முதல் முதல் தோன்றிய அரசன்; அவனுக்கடங்கின மனிதர்களே ஒருதலைவன் கீழ்ப்பட்ட முதல் மனித ஸமாஜம்.

இப்பொழுதுதான், ஒன்று கூடித் தொழில் புரிதலில் எவ்வளவோ நன்மையுண்டென்று மனிதன் அறிவற்கெட்டியது. கீழ்ப்பிராணிகளின் ஒற்றைக் கொற்றைச் சண்டையில், எது வலுத்ததோ அதுவே பிழைத்து நின்றது போல, இனிமேல் எந்த ஒரு மனிதக் கூட்டம் சங்கியையிலும் ஒற்றுமையிலும் மேற்பட்டிருந்ததோ அதுவே மற்றவைகளைக் காட்டிலும் விருத்தி யடைந்தது. இம்மாதிரிதான் மனித ஸமாஜம் முதலில் உலகத்தில் தோன்றிற்று. இரண்டு ஸமாஜங்களுக்கும் சண்டைநிகழ்ந்த பொழுது, எந்தப் பக்கத்தி லுள்ளவர்கள் ஒன்றுகூடி நின்று, ஒருயிரால் இயங்கும் ஒரு தேகம்போல் இயங்கிச் சண்டை செய்தார்களோ அவர்களே வெற்றிகொண்டார்கள். அப்படியின்றி, கூட்டமாய் நின்றாலும் ஒவ்வொருவனும் தன்னிச்சைப்படி போர்புரிந்ததால், தோல்வியே யுண்டாயிற்று. இதனல் ஒரு தலைவனைத் தேர்ந்தெடுத்து அவனணைப்படி மற்றெல்லாரு மொழுகுதல் அவசியமென்று வெளியாயிற்று.

ஆதியில் மனிதர்கள் சண்டைக்காலத்தில் மட்டும் ஒன்றுகூடி ஒருதலைவனை ஏற்றார்கள். சிலகாலம் செல்லுமுன், சண்டை முடிந்ததும் பிரிந்து விடுவது ஸரியன்றென்று அவர்களிற் சில அறிவு மிக்கவர்களுக்குத் தோன்றி யிருக்கலாம். போர்த் தொழிலிற்போல் மற்றைத் தொழில்களிலும், பிரிந்து நிற்றலினும் கூடி நிற்றலே அதிக நன்மையபக்குமெனச் சுலபமாக அறிந்திருப்பார்கள். பலமனிதர்கள் கூடியிருந்தால் தனியா யொருவனலாகாத எத்தனையோ காரியங்கள் ஸாத்தியமாகின்றன. தவிர, பலர் கூடினல் ஒருகாரியத்தை மிகுந்த லாகவத்துடனும் செய்யலாம். இதுபோன்ற ஸாதகங்களைக் கருதியே மனிதர்கள் எப்பொழுதும் கூடிவாழத்தொடங்கினர்கள்; எப்பொழுதும் ஒரு தலைவன் கீழேயே வஸிக்கவும் தலைப்பட்டார்கள். S. மஹாலிங்கமய்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

பழைய ஒழுங்குகளின்படி பீ.ஏ. பரீட்சை.—அக்டோபர்மீ 30உ நடந்த ஸெனட் மீட்டிங்கில் பழைய ஒழுங்குகளின்படி நடத்தப்பட்டு வந்த பி. ஏ. பரீட்சையை 1915, 1916 இந்த இரண்டு வருஷங்களிலும் நடத்தவேண்டு மென்று டாக்டர் ஸ்கின்னர் கொண்டு வந்த பிரேரணை ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. ஆனல், அவர்கள் இங்கிலீஷ் லாங்குவேஜ் (English Language) டிவிஷனுக்கு 18-ரூபாயும், ஸெகெண்ட் லாங்குவேஜ் (Second Language) டிவிஷனுக்கு 12 ரூபாயும், ஸயன்ஸ் (Science) டிவிஷனுக்கு 24 ரூபாயும்கட்டணங்கள் கட்டவேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. இவ்விதம் கட்டணங்களைச் சிறிது உயர்த்தியிருப்பது ஒரு பொருட்டாக கருதப்படாது.

ஜீரணம்

DIGESTION

ஜீரணமென்றால் என்னவென்பது ஏற்கனவே முன்னதிகாரத்தில் ஒருவாறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அதிகாரத்தில் விஸ்தாரமாய் அதைப்பற்றிப் பேசுவோம்.

சரீரமானது பல புஷ்டியோடுகூட விருப்பதற்குப் புதிதாக ரக்தமானது சரீரத்தில் உண்டுபண்ணப்பட வேண்டும் என்றும், அப்படி ரக்தம் உண்டாவதற்கு நாம் சாப்பிடுமாகாரம் முக்கியமென்றும், அந்த ஆஹாரமே சரீரத்தில் ஏற்படும் சில மாறுதல்களால், அன்னரஸமாக மாறி அது ரக்தமாகிறதென்றும், அப்படிச் சாப்பிடுமாகாரம் ரக்தமாக மாறுதலுக்குத்தான் ஜீரணித்தல் என்றும் கூறியிருக்கிறோம். இதனால் நாம் உட்கொள்ளும் ஆகாரங்கள் ஸரிவர ஜீரணமானாலொழிய, அவைகளால் சரீரத்திற்கு ஒருவிதப் பிரயோஜனமும் உண்டாகாதென்பது நன்றாக விளங்கும்.

அப்படிக்கன்றி, ஸரியாக ஜீரணிக்கப்படும் பக்ஷத்தில் அவை ரக்தமாகி அங்கங்களுக்குப் பலத்தையும் புஷ்டியையும் கொடுத்து சரீரத்தைக் காப்பாற்றுமென்பது கிடைக்கப்பெற்றது.

இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் இன்னொரு விஷயம் நாம் நன்றாய் கவனிக்க வேண்டியது. 'நான் வேலை செய்கிறேன்' என்பது ஸாதாரணமாய் உலக வழக்கத்தில் கடினமான வேலைகளைச் செய்வதற்கே அந்வயித்தாலும், நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு அற்பசலனமும் வேலை செய்வதேயாகும். நாற்காலியில் நான் சும்மா உட்கார்ந்திருக்கும்பொழுது என்னுடைய கால்களை ஆட்டிக்கொண்டிருக்கிறேன். இது ஒரு வேலையென்கிற ஞாபகம் எனக்கில்லவே யில்லை என்றாலும் அது ஒரு வேலை. அவ்விதம் வெகு நேரம் ஆட்டிக்கொண்டிருப்பேனானால், அக்கால்களில் ஒரு அசதி தோன்றும். அதன் அர்த்தம், கால்கள் வேலை செய்து களைத்தன என்றாகும். ஏதாவது ஸாமானியமான விஷயத்தைக் குறித்து நான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அது ஒரு வேலையென்று தோன்றாவிட்டாலும், அது மூளைக்கு வேலையே. இப்படி வெகுநேரம் யோசித்துக்கொண்டிருப்பேனேயானால் எனக்குத் தலைவலி யுண்டாகிறது. மூளையானது யோசித்துக் களைத்துப்போனதால் இனி சிரயபரிகாரம் செய்து கொண்டாலொழிய வேலை செய்ய முடியாதென்று மூளை சொல்வதற்கு அது அடையாளம். வேறு ஒரு காரியமும் செய்யாமல் நான் என் சிநேகிதனுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன். அதுவும் சுவாசாசயத்திற்கொரு வேலைதான். ஆகவே நாம் வேலையே ஒன்றும் செய்யாமல் அரை நிமிஷமாவது இருக்க முடியாது என்பது நன்றாக விளங்குகிறதல்லவா?

இப்படி நாம் வேலை செய்வதானது நெருப்பெரிதலுக்கு ஸமானமாயிருக்கிறது. எப்படியெனில், ஒரு விறகுக்கட்டை அடுக்கி, அதில் தீயை வைத்துவிடுவோமானால் அத்தீயானது கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அக்கட்டைகளை யெரித்து, பிடி சாம்பலாக்கி விடுகிறது. ஆதியில் நாம் எரிப்பதற்கென்று வைத்த விறகுக்கட்டு எங்கே? மற்ற ஸாமான்களெல்லாம் எங்கே போயின? என்றால், ரஸாயன சாஸ்திர ஞானிகள் கரியமில வாயுவாகவும், தண்ணீராகவும் வெளியே போயினவென்பார்கள்.

அப்படி நாம் வேலை செய்யும்போதெல்லாம் அஃது நெருப்பு எரிதலுக்குச் சமானமாதலால் நம்முடைய சரீரத்தின் பாகங்கள் நசித்து எரிந்து கரியமிலவாயு வாகின்றன. அவைகளும் அவைகளுக்கென்றேற்படுத்தப்பட்ட மார்க்கங்களால் வெளியேற்றப்படுகின்றன. ஆகையால் நாம் வேலை செய்யுந்தோறும் நம்முடைய சரீரபாகங்கள் குறைந்து புஷ்டி குறைந்துகொண்டே வருகிறது. ஆகையால் நாம் புதிதாக விறகிடாததினால் எப்படி விறகு கட்டுத் தானாக எரிந்து நெருப்பணைந்து, பொருளெல்லாம் நஷ்டமாயிற்றோ அவ்விதமாகவே சரீர பாகங்களின் புஷ்டி வரவரக் குறைவதனால் அங்கம் மெலிந்து, சரீர உஷ்ணங் குறைந்து மரணத்திற்கு ஹேதுவாகும். புதிது புதிதாக விறகு இட்டுக்கொண்டிருந்தோமானால், நெருப்பணையாது சூடு இருந்துகொண்டே இருக்கும். வைத்த விறகின்பரிமாணத்திற்கு குறைவில்லாமலும் பார்த்துக்கொள்ளலாம். இப்படியே நாம் ஆகாரம் கொடுப்பது சரீரத்தில் நடக்கும் நெருப்பெரிதலுக்கு விறகு இடுதல்போலாகும்.

நாம் கடுமையான வேலைகள் செய்தவுடன்

நமக்குப் பசிக்கிறது. தாகமெடுக்கிறது. சரீரம் களைத்து விடுகிறது. இதற்கெல்லாம் காரணம் சரீர பாகங்களிலுள்ள மாமிஸம் மேதஸ் முதலியவைகளின் நஷ்டமேயாகும். இந்த நஷ்டத்திற்கு ஈடுகொடுக்க வேண்டுமென்று சரீரம் கேட்கிறது. இதுதான் நான் மேற்கூறிய பாதைகள்.

அன்றியும், க்ஷெளரம் செய்துகொண்டிருக்கும் தினம், முகமானது விசேஷ ப்ரகாசமாயிருக்கிறது. ஸ்நாநம் செய்து முடித்தவுடன் நம் தேகம் மிகவும் பளபளப்பாயிருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் நமது மேற்றோலில் பழைய பாகங்கள் சிதல் சிதலாய் அழுக்கோடு அழுக்காய் வெளிப்படுவதுதான். ஆதலால் தோலில் தினந்தோறும் நாசமுண்டாவதையும் அதற்குப் பதிலாக புதுத்தோல் உண்டாகிக்கொண்டு வருவதையும் நாம் ப்ரத்யக்ஷத்தில், சற்று கவனித்தால் காணலாம்.

ஆதலால் சரீர அவயவங்களில் ஸதா நஷ்டம் உண்டாகிக்கொண்டே இருக்கிறது. இந்த நஷ்டங்களுக்கு ரக்தம் ஈடுகொடுக்கிறது. இந்த ரக்த நஷ்டம், ஆகாரம் ஜீர்ணித்தால் ஈடுசெய்யப்படுகிறது. ஆகவே ஜீர்ணமென்பது ரக்த நிர்மாணம் அல்லது அங்காவயவ நிர்மாணம் என்று சொல்லலாகும்.

நிற்க, சரீரபுஷ்டிக்காகநாம்சாப்பிடுமாகாரங்களெல்லாம் அநேகமாய்கனபதார்த்தங்களாகவேயிருக்கின்றன வென்பதை நாமெல்லோரும் அறிவோம். இந்த ஆகாரமானது ரக்தமயமாக ஆகவேண்டுமென்றால் அது திரவமாக மாறவேண்டிய தவசியம். அப்படி திரவமாக மாறினால்தான் மயிரிழையைக்காட்டிலும் ஸன்னமான ரக்தக் குழாயின் வழியாய் ஓடுவதற்கு ஸாத்யமாகும்.

ஆதலால் இந்த ஜீரணமானது முக்கியமாக நம்முடைய சரீரத்தில் மூன்று இடங்களில், அதாவது வாயிலும், குடலிலும், அந்தரமாலைகளிலும் நடக்கிறது.

நாம் ஆகாரத்தை எடுத்து ஒரு கவளமாக உருட்டி வாயில் போட்டுக்கொண்டவுடனே, அது நாவிற்கும் அதன் மேற்புறத்திற்கும் நடுவில் நசுக்கப்படப் பற்களுக்கிடையே செல்லுகின்றது. அப்பொழுது பற்கள் அவைகளை நன்றாய் அறைத்து சிறு துணுக்குகளாக அல்லது பொடியாக மாற்றுகிறது. இதுதான் வாயில் செய்யப்படும் வேலை யென்று எண்ணிவிடக்கூடாது. நாம் ஏதாவது நெல்லு வறுத்தமா அல்லது பாசிப்பயற்றுமா முதலியவைகளை வாயிலிட்டால் அவைகள் எவ்வளவு மிருதுவானவையா யிருந்தும் அவற்றை நம்மால் விழுங்க முடிவதில்லை. வாயில் அவை சற்று நின்று அங்கே ஊறும் உமிழ் நீரால் நனைக்கப்பட்ட பிறகுதான் விழுங்குவதற்கு ஸாத்தியமாகின்றது. இது மனிதனுடைய மூடத்தனம். செய்யாமல் செய்வதற்கான கடவுளின் முன் யோசனைகளிலொன்று. ஜீரணத்திற்கு (ஸாக) ஆகாரத்தைப் பற்களி லரைத்தல் எவ்வளவு முக்கியமோ அதைக்காட்டிலும் அதிக முக்கியம் அவ்வாகாரம் உமிழ் நீரால் நன்றாய் நனைக்கப்பட வேண்டியது.

பிறகு கலட் (Gullet) என்ற ஆகாரக்குழாய் வழியாய் உமிழ் நீருடன் கலந்த ஆகாரமானது குடலில் போய்விடுகிறது. குடல் ஒரு பெரிய பைபோல் முண்டத்தின் கீழ்பாகத்தில் குறுக்காய் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது வலது புறத்திற்காட்டிலும் இடது புறம் தள்ளித் தொங்கலாய் நிற்கிறது. இதன் மேற் சுவர்களும் பலமான தசை நார்களாலேயே செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த மாம்ஸங்கள் சுருங்குவதாலும் விரிவதாலும் இதற்குள் வந்து விழும் ஆகாரங்கள் அங்குமிங்குமாக நன்றாய் அலைக்கப்பட்டு ஜீர்ணிக்கப்படுகின்றன. இந்த வேலை நடந்து கொண்டிருக்கும்பொழுதே குடலில் உட்புறத்தில் பலவிடங்களிலிருந்தும், குடல்நீர் என்ற ஒருவகை நீர் ஊறிவந்து பாய்ந்து ஆகாரத்துடன் நன்றாய்க் கலந்துகொள்ளுகிறது. இவைகளினால் ஜீரணமானது அநேகமாய் இங்கு முடிவுபெறுகிறது. இதை உத்தேசித்தே குடலில் உட்புறத்தில் வெகு நெருக்கயாக மயிரிழைபோன்ற வெகு சிறிய ரக்தக் குழாய்கள் அதிக நெருக்கமாய் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகள் வெகு சுறுசுறுப்பாய் இந்தக் குடலிலுள்ள ஆகாரத்தின் ஜீரணிக்கப்பட்ட பாகங்களை யெல்லாம் ஆகர்ஷித்து ரக்தமாக்கிக் கொண்டே யிருக்கின்றன. என்ன வேலை! என்ன சுறுசுறுப்பு! என்ன ஏற்பாடு! கொஞ்சமும் உளறுபடி கிடையாது. ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!!

குடல் வலது புறத்தில் ஒருசிறு குழாயாக வந்து முடிவு பெறுகிறது. இக்குழாய் அங்கி

ருந்து நீண்டு வெகு நீளம் செல்லுகிறது. அதற்கு அந்தரமாலை யென்று பெயர். அதில் முதல் பாகம் பின் பாகத்தைவிடச் சிறிய தாயிருக்கும். அக்காரணம்பற்றி, சிறிய அந்தர மாலை யென்றும், பெரிய அந்தரமாலை யென்றும் இரண்டு பிரிவினைகளை யுடையதாக எண்ணப் படுகிறது. இந்த அந்தரமாலையைப் பிரித்து நீளத்தில் வைத்தால் சுமார் 30 அடி தூரம் வரையிலிருக்கும். இதை மடித்து மடித்து வெகு அடக்கமாய் வயிற்றுக்குள் வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. இதை ஒரு தரம் எடுத்துவிட்டால் பிறகு அம்மாதிரியே மறுபடி அந்த இடத்திற்குள் அடக்கிவைப்பது அஸாத்தியம்.

சிறிய அந்தரமாலையின் ஆரம்பமும் குடலின் முடிவும் ஸந்திக்கிற இடத்திற்குச் சற்று மேலாக லிவர் (liver) என்று ஒரு அவயவமும் குடலுக்கு இடது புறத்தில் அடியோடு ஒட்டி பேன்கிரியஸ்(Pancreas) என்று புழுப்போன்ற ஒரு அவயவமு மிருக்கின்றன. இவைகள் முறையே பித்த நீர் (Bile) கணைய நீர் என்ற இருவகை ரஸங்களைக் கொடுக்கின்றன. கணைய நீர் அந்தரமாலையிலும், பித்த நீர் சிறிய அந்தரமாலையின் ஆரம்பத்திலும் வந்து சொரிகின்றன. மயிரிழை ரக்தக் குழாய்களால் குடலிலிருந்து ஆகர்ஷிக்கப்பட்ட ஆகார ஸத்துப்போக மற்றபாகங்கள் அந்தரமாலையின் ஆரம்பத்திற்கு வரும்பொழுது அங்கு பித்த நீர் ஆகாரத்தோடு வந்து சேருகிறது. கணைய நீர் அதற்கப்புறம் வந்துசேருகிறது. இதற்குள் ஜீரணம் முற்றிலுமாகிவிடுகிறது. பிறகு அந்தரமாலையின் வழியே செல்லுங்காலத்தில் பக்கத்திலுள்ள ரக்தக் குழாய்கள் ஜீரணிக்கப் பட்ட ஆகாரத்தை ஆகர்ஷித்து ரக்தமயமாக்கிக் கொள்கின்றன.

இனி இந்த ரஸங்களின் தன்மையை யறிவதற்கு, ஆகாரங்களின் தன்மையைச் சற்று கவனிக்கவேண்டும். நாம் சாப்பிடும் ஆகாரங்கள் முக்கியமாய் மூன்று விதப் பண்டங்களாயிருக்கின்றன. அதாவது, (1) மாப்பண்டம் (2) ஆல்பியூமின் அல்லது மாமிஸ பண்டங்கள் (3) நெய்ப் பண்டங்கள். இவைகளைப்பற்றிய விசேஷங்களை இதனனுபந்தமாகிய ஸூகாதார விதிகளிற் காணலாம்.

உமிழ் நீரானது ஆகாரத்தை ஈரமாக்கி விழுங்குவதைச் சுலபமாக்குவதுடன் மாப்பண்டங்களை சர்க்கரையாக மாற்றிக் கரைக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் ப்ரொபேஸர் ஹக்ஸ்லி(Prof Huxley) முதலியவர்களிற் சிலர் உமிழ் நீர் இந்த வேலை முழுவதும் செய்வதில்லை யென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

குடலில் உண்டாகும் குடல் நீர் மாமிஸபண்டங்கள் அல்லது அல்பியூமின் பண்டங்களைக் கரைப்பதற்குச் சக்தியுள்ளது. அப்படியே பித்த நீர் நெய்ப் பண்டங்களை நன்றாய்க் கரைத்து ஜீரணிக்கச் செய்கிறது. கணைய நீரோ இவைகளெல்லாம் செய்யாமல் விட்ட பாகங்களை ஜீரணிக்கச் செய்கிறது. ஆகையால் ஒவ்வொரு தன்மையுள்ள ஒவ்வொரு ரஸமானது ஒவ்வோரிடத்திலுண்டாக்கப்பட்டு ஆகாரத்துடன் கலந்து அதன் ஒவ்வொரு பாகத்தை ஜீரணித்து ரக்தத்துடன் தன்னினப்படுத்துகிறது என்று அறிந்தோம்.

T. R. S. சாஸ்திரி. பீ. ஏ.

உலகத்திலுள்ள விருட்சங்களுக்குள் மஹா பெரிய விருட்சம்.—அமெரிகா கண்டத்தில் காலிபோர்னியா என்னும் பிரதேசத்தில் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பிரமாண்டமான விருட்சமொன்று கண்டுபிடிக்கப் பட்டது. அது கண்டுபிடிக்கப்பட்ட காலத்தில் அதன் மேற் பாகம் ஒடிந்து போயிருந்தும் அவ்விருட்சம் 240 அடி உயரமிருந்தது. முறிந்திருந்த பாகம் சுற்றளவில் 40 அடியும் குறுக்களவில் 12அடியுமிருந்தது அதற்கு இரண்டு கிளைகளிருந்தன. அவை சுற்றளவில் முறையே 30அடியும் 37அடியும் இருந்தன. முறிந்துபோன மேற்பாகம் அந்தப்படியேஇருந்திருக்குமாயின் விருட்சத்தின் உயரம் 400 அல்லது 450 அடிக்குக் குறையாமல் இருந்திருக்குமென்றூகிக்கலாயிற்று. சிலபிரபுக்கள் இப்போதிருக்கிற அடிக்தண்டின் மேல்முனையைக் குறுக்காய் அறுத்து உள்ளிருந்ததைக் குடைந்தெடுத்துவிட்டு ந்யூயார்க் (New York)என்னும் பட்டணத்துக்குக்கொண்டுபோய் அதை ஒரு ஸபாமண்டபமாக உபயோகித்து வருகிறார்கள். அதில் அனேக தட்டு முட்டு ஸாமான்களும் நாற்காலி முதலிய வஸ்துக்களும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஏககாலத்தில் 150 பேருக்குக் குறையாமல் வசதியாய் கூட்டம் கூடுவதற்கு அது யோக்கியதை யுள்ளதாய் இருந்து வருகிறது. பரமகருணாநிதியின் சிருஷ்டியில் என்னென்ன விசித்திரங்கள் இருக்கின்றன !

அதிவீரராம பாண்டியன்

ATIVIRARAMA PANDIYAN

அதிவீரருக்குத் திருக்குறளிலும் சங்கச் செய்யுள்களிலும் கம்பராமாயணத்திலும் மிக்க பழக்கமுண்டென்பது இந்நூலிலும் இவர் இயற்றிய ஏனைய நூல்களிலும் பரக்கக் காணலாம்.

"மறங்கிளரு மசர்நெடுங்கட்
கன்னியர்த மனமொன்றிற்
செறிந்துமுடன் பிரியுமெனத்
தெளிவுடையோர் செப்புதலால்."

(அன்- தூது படலம். செ-ள் 93.)

இங்கு தெளிவுடையோர் என்றது திருவள்ளுவ நாயனாரை.

"இனம்போன் றினமல்லார் கேண்மை மகளிர்
மனம்போல வேறு படும்"

என்ற திருக்குறளை நோக்குக.

(கூடாநட்பு: 83-ம் அதி 2.)

"உளத்தனவான் முகத்தனவா
யுதிக்குமவை குறிப்பினாற்
றெளித்துரைத்தல் சீர்மைத்தே
தூதர் செயலிற்றாகும்"

(அன்: தூது படலம் 107-ம் செ-ள்.)

இச்செய்யுள் அடியிற் கூறப்படும் குறள்களின் கருத்துக் கிசைந்திருப்பதை யறிக.

"அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோ னெஞ்சங்
கடுத்தது காட்டு முகம்" (71-ம் அதி: 6)

"குறிப்பிற் குறிப்புணர் வாரை யுறுப்பினுள்
யாது கொடுத்துங் கொளல்" (71-ம் அதி: 3)

"உரவுநீர்க் கருங்கட லுடுத்த மாநிலத்
தருளுட னிம்மையி னளித்த வான்பொருள்
மருவிய மறுமையில் வழங்கு பான்மையால்
இரவலர் தமரினு மினிய ராவரே."

(நளன் தூது படலம்: செ-ள் 22.)

இச்செய்யுளில்,

"அற்றா ரழிபசி தீர்த்த லஃதொருவன்
பெற்றான் பொருள் வைப்புழி"

என்ற திருக்குறளின் கருத்தைக் காண்க.

"கன்று குணிலாக் கனியுகுத்தோன்
கடலி னமுதங் கடைந்தெடுப்ப"

(சந்திர பா: படலம் 4-ம் செ-ள்.)

என்றதில் "கன்று குணிலாக் கனியுதுத்த மாயவன்" என்ற சிலப்பதிகாரத் தொடர்மொழியே அமைந்திருத்தலைக் காண்க.

(சிலப்: ஆச்சிரியர் குரவை)

இவ்வாறே யாராயின் சூளாமணி, புறநானூறு, பத்துப்பாட்டு முதலிய சங்கநூற் கருத்துக்களைப் பரக்கக் காணலாம்.

"கவட்டடிக் கயவாய் மேதி கன்றுள்ளிப் பொழிந்த தீம்பால்" என்று இவர் சுயம்வர காண்டம் 144-ம் செய்யுளில் கூறியிருப்பது "காலுண்ட சேற்றுமேதி கன்றுள்ளிக் கனைப்பச் சோர்ந்த பாலுண்டு" என்ற கம்பர் கருத்துக் கொத்திருப்பதை நோக்குக.

நம் அதிவீரருக்கு வடமொழி நைஷதம் பாடஞ்சொன்னவர் நைஷதம் இராமகிருஷ்ண என்ற ஓர் அந்தணர். இது ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரைச் சார்ந்த புதுக்கோட்டைச் சாஸனத்தால் வெளியாகின்றதென்று நண்பர் ஸ்ரீகோபிநாதராயர் எம். ஏ., அவர்களது சிலா சாஸன ஆராய்ச்சியால் தெரியவருகின்றது. புதுக்கோட்டை சாஸனத்தில் மானியம் பெற்றவர்களாகக் குறிக்கப்பட்டவர்களில் நைஷத இராமகிருஷ்ண என்பவரும் ஒருவர்.

காசிகாண்டம்:—இந்நூல் பாயிரம் உள்பட 100 அத்தியாயங்களையும் 2,526 செய்யுள்களையுமுடையது. இதனை "விலங்கலில் காண்டமிரண்டி னத்தியாயம் நூறென வுரைப்பர் மிக்குணர்ந்தோர்" என்பதனாலறிக. இது ஸ்காந்தத்தின் பகுதியென்பது "காந்தத்துள் மொழிந்த பழுதறு காசிகாண்டம்" என்ற பாயிரச் செய்யுளாலும் நூலின் இறுதியில் கூறப்பட்ட வாழ்த்துச் செய்யுளாலும் விளங்கும்.

"புவிபுகழுங் காசிகாண்டம் பொருவில்பரா
சன்புதல்வன் புகன்றவாறே
செவிவழியி னமுதுகுத்த தெனமதுரம்
பொழிதமிழாற் றெரித்தல் செய்தான்
உவவுமதிக் குடைநிழற்ற வோராழி
திசையுருட்டி யொலிநீர் வேலி
யவனிபுரந் தருள்வழுதி யதிவீர
ராமனிக லரசரேறே"

என்ற இதன் பாயிரம் 14-ம் செய்யுளால் நம்மாசிரியர் இந்நூலை வடமொழியினின்றும் மதுரம் பொழிதமிழில் மொழிபெயர்த்ததாகத் தெரியவருகின்றது. இது காசி க்ஷேத்திரத்தின் மகிமையைப் பரக்கக் கூறுவதும பல

அரிய தர்மங்களை எடுத்துக் காட்டுவதுமான சிறந்த நூல்.

இதில் கற்பிலக்கணம் 54-செய்யுள்களாலும், இல்லற ஒழுக்கம் 87-செய்யுள்களாலும், துருவ சரித்திரம் 36-செய்யுள்களாலும் எவரும் வியக்கும் வண்ணங் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

சில அழகான செய்யுள்களை உதாரணங் காட்டுவேன்.

"காசியைக் குறித்துச் செல்லுங்
கால்களே கால்க ளாகும்
காசியை வழுத்து நாவே
நாவெனக் கழற லாமால்
காசியின் கதைகள் கேட்குஞ்
செவிகளே செவிக ளாகும்
காசியை யினிது காணுங்
கண்களே கண்க ளாமால்."

(2-வது அத்: 35-ம் செ-ள்.)

"அரிமா னேற்றின் கூன்பிறைக்கோட்
டண்ணல் வேழ முதுகுரிஞ்சும்
வெருவாச் சாபந் தலையணையா
வெங்க ணரிமான் விழிதுயிலும்
புரிகோட் டிரலை புனிறறுமறி
பொங்கி யெழுந்து வால்குழைத்துப்
பரிவாற் கடைவாய்ப் பாலொழுகப்
பாய்வெம் புலியின் முலையுண்ணும்."

(3-ம் அத்: 12-ம் செ-ள்.)

"விருந்தின ராக வொருவன்வந் தெதிரின்
வியத்தல்நன் மொழியினி துரைத்தல்
திருந்துற நோக்கல் வருகென வுரைத்த
லெழுதல்முன் மகிழ்வன செப்பல்
பொருந்துமற் றவன்ற னருகுற விருத்தல்
போமெனிற் பின்செல்வ தாதல்
பரிந்துநன் முகமன் வழங்க லிவ்வொன்பா
னொழுக்கமும் வழிபடும் பண்பே."

(39-ம் அத்: 17-ம் செ-ள்.)

"அருமறை முனிவர் வாழ்க
வானினம் வாழ்கத் தெண்ணீர்
விரிதிரை யுலகங் காக்கும்
விறல்கெழு வேந்தன் வாழ்க
மருவிய திங்க டோறும்
மழைவளஞ் சுரக்க வெங்கோன்
பொருவற மொழிந்த விந்நூல்
பொற்பொடும் பொலிக மாதோ."

(முடிவுரை வாழ்த்து.)

கூர்ம புராணம்:—வியாச பகவான் வடமொழியிற் செய்த புராணங்கள் பதினெட்டுள் 13-வது கூர்ம புராணம். இந்நூலும் காசிகாண்டம், நைடதம் போலவே வடமொழிப் புராணத்தின் மொழிபெயர்ப்பு. இது பூர்வகாண்டம், உத்தரகாண்டம் என இரண்டு காண்டங்களுள்ளது. பூர்வ காண்டத்தில் 51 அத்தியாயங்களும் 2729 செய்யுள்களும், உத்தர காண்டத்தில் 46 அத்தியாயங்களும் 988 செய்யுள்களும் ஆக 97 அத்தியாயங்களும் 3717 செய்யுள்களும் உள்ளது. இவற்றில் வருணச்சிரம தருமமுரைத்த அத்தியாயமும், பார்வதி கல்யாண அத்தியாயமும் இராமாயண முரைத்த அத்தியாயமும், கண்ணனைக் குறித்த அத்தியாயமும் மிகவும் பாராட்டற்பாலன. இராமாயணக் கதை 7 அத்தியாயங்களும் 651 செய்யுள்களும் கொண்டது.

இந்நூலின் செய்யுள்நடை மிகவும் அழகும் சுபாவமும் கம்பீரமுமானது. "கன்னலினமுதிற் றேனிற் கனியினிற் கனிந்த பாடல்" என்றே கூறலாம். பின்வரும் பாடல்களின் பேரழகை நோக்குக.

கைகேசி இராமனைக் காட்டுக்கனுப்புதல்

"கல்லும்வல் லிரும்பும் வெண்ணெயென் றுரைப்பக்
காழ்படு மனத்த கைகேசி
மல்லடி திணிதோட் பரதனுக் குலகம்
வழங்கினீ யேழிரு பருவங்
கொல்புலி வழங்கு கானிடைத் திரியக்
கூறின னுந்தையென் றுரைப்ப
வில்விழுங் குயர்தோட் செம்மல்நீ பணித்த
விலக்கலன் எனத்தொழு தகன்றான்"

(பூர்வ: 22-அத்: 8-ம் செய்யுள்.)

யசோதை தயிர் கடைதல்

"சிறைவண் டாற்றுங் கூந்தற் றேமென் மலரோடவிழ
நறைபெய் தடத்திற் றதும்பு நகைவெண் முத்த [முலையின்
பொறையாற் றுத மருங்குல் தயிர்கொல் பூச லொழி [யென்
றறைபோன் வளையும் பூணு மலறத் தயிர்மத் தெரிந்தாள்."

(பூர்: 29-அத்: 69-ம் செய்யுள்.)

பொன்னியாற்றின் சிறப்பு

"கொம்பு குழைய மலர்சுமந்த
குளிர்மென் தேமா மலர்கொழுதி
நம்பு குயில்வாய் விடுமோதை
புழுவர் கழனி நாட்கொண்டு

பம்பு மோதை மதகோதை
யுடைநீ ரோதை பரந்தார்ப்ப
வம்பி வழங்கு கடற்புகுந்து
மலைநீர்ப் பொன்னிப் பேராறும்.''

(பூர்: 12-ம் அத்: 57-ம் செய்யுள்.)

" கண்ணே வாயா யிறையழகைக்
களித்து நோக்கிப் பருகுமின்கள்
வண்ண மூக்கே வாயாக
வையன் மேனி மண நுகர்மின்
எண்ணு மனனே வாயாக
வெழுத்தோ ரைந்து முரைமின்கள்
அண்ண னுமஞ் செவிவாயா
யருந்தி யுய்ம்மி னமரங்காள்.''

(உத்: 11-அத்: 51-ம் செ-ள்.)

"ஊழ்வினை தனனையாரே யுப்புறங் காணவல்லார்"

(கூர் : பூர்வ: 30-ம் அதி: 168-ம் செ-ள்)

இவ்வடியை

''ஊழையு முப்பக்கங் காண்ப ருலைவின்றித்
தாழா துஞற்று பவர்"

என்ற குறளோடு ஒப்பிடுக.

(62-ம் அதி: 10-ம் செ-ள்.)

"கோங்குதேர் வாழ்க்கைப் பலபொறி சுரும்பர்
கோங்கின்மென் பூந்துக ளாடி"

(கூர்: பூர்வ: 46-அத்: 26-ம் செ-ள்.)

இவ்வடியை வாசிப்பவர் எவர்க்கும் ''கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி" என்ற குறுந்தொகை இறையனார் செய்யுளும்*''கொங்கு தேர்வாழ்க்கையின்றமிழ், சொன்னலம் பெறச் சொல்லி நல்கினன்'' என்ற திருவிளையாடலினடியும் ஞாபகத்துக்கு வரும்.

"குற்றமில் குமரியாடக் குறுகிய விசயனென்பான்"

(கூர்: பூர்: 30-அத்: 133-ம் செ-ள்.)

இவ்வடி சீவக சிந்தாமணி சுரமஞ்சரியாரிலம்பகம் 26-ம் செய்யுளை நினைவுறுத்தும்.

இப்புராணங்களது நடை வேற்றுமையை ஒருவாறாகக் கூறுவதுண்டு. காசிகாண்டத்தை மொழிபெயர்த்து வரதுங்கராம பாண்டியரிடத்தில் காட்டியபொழுது அது ''கரும்புபோலிருக்கிறது,'' அஃதாவது வலிந்து பொருள் கொள்ளத்தக்கது. ஆனல் மிக்க ரசமுள்ளதாயிருக்கிறதென்று கூறினராம். பின் கூர்மபுராணத்தைக் காட்டவே அது "பால்போலிருக்கிறது,'' அஃதாவது வெள்ளையாகவும் ருசியாகவு மிருக்கிறதென்றனராம்.

வரதுங்கரது மனைவியாரிடம் காட்டியபொழுது நைடதத்தை வேட்டைநாய்போலிருக்கிறதென்றும் கூர்மபுராணத்தைக் காட்டவே அது வேட்டைக் குதிரைபோலிருக்கிறதென்றும் கூறினராம். அஃதாவது வேட்டைநாய் முதலில் சுறுசுறுப்பா யோடிக் கடைசியில் களைத்துப்போகும். வேட்டைக்குதிரை முதலில் மெதுவாய்ச் சென்று வர வர ஊக்கத்துடன் ஓடி வேலைசெய்யும். இக்கருத்துக்கள் கர்ன பரம்பரையான வழக்கு.

காசிகாண்டம் பூர்வபாகம் 9-ம் அத்தியாயம் 24-ம் செய்யுளாலும், 13-அத்தியாயம் 2-ம் செய்யுளாலும் இவ்வாசிரியர் சோதிட நூல் பயின்றவரென்பது வெளியாகின்றது.

திருக்கருவைப் பதிற்றுப்பத் தந்தாதி:— மிக்க உருக்கத்துடன் சொற்சுவை பொருட்சுவை செறிந்துகிடக்குந் தன்மையாலும் பதிபசுபாச இலக்கணங்களை விளக்குந் தன்மையாலும் இதனைக் குட்டித் திருவாசகம் என்றும் கூறுவர்.

" உருவாகி நிற்றி யருவாகி நிற்றி
யுயிரோ டெவர்க்கு முறவாய்
மருவாகி நிற்றி மலராகி நிற்றி
மறையாகி நிற்றி மறையின்
பொருளாகி நிற்றி யுனையா னறிந்து
புகழ்கின்ற வாறு மறியேன்
கருவா புரிக்கு ளுறைதேவ தேவ
கதியே தெனக்கு மொழியே.''

" தேவனே நின்னை யல்லாற்
பிறிதொரு தேவை யெண்ணேன்
பாவனை நின்னை யல்லாற்
பிறிதொரு பற்று மில்லேன்
யாவையுங் காட்டக் கண்டே
னென்னுளே நின்னைக் கண்டேன்
காவலா கருவை யானே
யினிமற்றோர் காட்சி யுண்டோ.''

திருக்கருவைக் கலித்துறை யந்தாதி — நூறு அழகான கலித்துறையுடையது. பக்தி ரசம் ததும்பியது.

"பவக்கடல் வீழ்ந்து தடுமாறி வேறொரு பற்றுமின்றி
அவத்தினி னீங்கித் தளர்கின்ற தீயனுக் கம்பியெனத்
தவத்துறை வோர்தொழுந் தாள்காட்டி முத்தித் தடல் சுரைமேல்
துவக்கற வேற்றுவை யோசரு வாபுரித் தூயவனே.''

* தருமிக்குப் பொற்கிழியளித்தபடலம் செய்யுள் 88 (பரஞ்சோதியார் திருவிளையாடல்.)

"நின்றாள் வழுத்த நினைவுதந் துள்ளி னிலைதிறம்பிக்
குன்றா வகையென்னை யாட்கொண்ட தாற்கொடியேன்புகல
நன்றாகக் கொள்வதல் லாற்பிழை நாடலை நாடினருக்
கொன்றாய்ப் பலவுரு வாங்கரு வாபுரி யுத்தமனே."

திருக்கருவை வெண்பாவந்தாதி:—இச் சிறு நூலும் பக்திரசம் ததும்பியது. 100 வெண்பாக்களையுடையது.

"சென்றது காலஞ் சிதைந்த திளமைநல
நின்றதுசா வென்று நினைந்துருகி—மன்றி
னடிக்கின்ற பால்வண்ணர் நாமமெண்ணு மாந்தர்
படிக்கின்ற நூலெல்லாம் பாழ்."

"மாலுண்டு நெஞ்சே*வருந்துவதென் பால்வண்ணன்
காலுண் டவர்சொரியக் கையுண்டு—நாலுண்டு
வாழ்த்திட நாவுண்டு வரதன் களாவுண்டு
தாழ்த்திடவு முண்டே தலை."

மேற்கூறிய மூன்று சிறு நூல்களையும் நன்கு ஆராயின் நம் அதிவீரர் கருவைப்பிரானிடம் மிக்க அன்பு பூண்டிருந்தவரென்பதும் அப்பிரானே இவரை யாட்கொண்டு காட்சி கொடுத்து உய்யச் செய்தனரென்பதும் இன்னும் இவரது ஸ்வாநுபவங்களும் நன்கு விளங்கும். நைடதத்தை வரதுங்கராம பாண்டியரிடம் காட்டியபொழுது அவர் கூறிய மொழிகளை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு முதுமைப் பருவத்தில் பரமசிவன் விஷயமாய் இச்சிறு நூல்களை இயற்றினர்போலும்.

"பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னும்
திண்மையுண் டாகப் பெறின்"

என்ற திருக்குறளுக்கிணங்க இவரது மனைவியார் கற்பிலும் புலமையிலும் மிகச் சிறந்தவராய் விளங்கி இந்நூல்களை இவர் மொழிபெயர்க்குங்கால் இவருக்குப் பலவிதத்திலும் பெருந்துணையாய்நின்று ஊக்கமளித்துவந்தனரென்ப. இப்பெண்ணரசியார் கவிபாடுவதிலுந் திறமை பெற்றவர்.

இந்நூலாசிரியரது ஈகைத்தன்மை பெரிதும் பாராட்டத்தக்கது என்பது இவரது செய்யுள்களாலும், சாஸனங்களாலும் புலப்படும். பின்வரும் நளன் தூதுபடலச் செய்யுள்கள் சான்றாகும்.

"குறிப்பறிந் தீதலே கொடைமற் றின்றென
மறுத்தலே கேட்டபின் வழங்க லாதலிற்
பெறற்கரு மாவியும் பெட்பி னீகுவன்
திறப்பட விவருளந் தெரிந்த தில்லைபால்." (19)

"உரவுநீர்க் கருங்கட லுடுத்த மாநிலத்
தருளுட னிம்மையி னளித்த வான்பொருள்
மருவிய மறுமையில் வழங்கு பான்மையால்
இரவலர் தமரினு மினிய ராவரே. (22)

உடைப்பெரும் பொருளினை யுலகி லூதியங்
கிடைப்பதற் களித்தலிற் கிளர்நி ரப்பினு
லடுத்துவந் தேற்குநர்க் கார்வ மீதுறக்
கொடுக்கிலொன் றேபல கோடி யாகுமால்." (23)

கோக்கோகம்:—சிங்கார ரசம் வாய்ந்த இந்நூலையும் இவர் வடமொழியினின்றே மொழிபெயர்த்தனர். இந்நூற் கருத்துக்களை நைடதத்தில் ஆங்காங்கு சுருங்கக்காணலாம். மதனநூலென்றும் இதற்கொரு பெயருண்டு. இதனை வரதுங்கராமபாண்டியர் செய்தனரென்றும் கூறுப.

யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி நா. கதிரைவேற்பிள்ளையவர்களின் நைடதப்பதிப்பு இந்நூலாராய்ச்சியில் எனக்குப் பேருதவியாயிருந்தது.

முடிவுரை

இப்புலவர் பெருமானது சரித்திர ஆராய்ச்சியால் இவர் பாண்டியகுலத்தைச் சார்ந்த ஒரு சிற்றரசரென்பதும், தென்காசிப்பிரதேசத்தை 16-ம் நூற்றாண்டின் மத்தியபாகத்தில் ஆண்டவரென்பதும், வடமொழியிலும் தமிழிலும் நல்ல பாண்டித்திய முடையரென்பதும், நம் பாஷைகளையும் புலவர்களையும் மிகவும் ஆதரித்துப் பேரும்புகழும்பெற்ற பெருங்கொடையாளி என்பதும், கன்னலின் அமுதிற்றேனிற் கனியினிற் கனிந்த கவிபாடுந்திறமையுடையவரென்பதும், நம் பண்டை நூல்களின் பழக்கம் மிகுதியுடையவரென்பதும், சிற்றின்பம் பேரின்பம் இரண்டிலும் அநுபவமுடையரென்பதும், நம் ஆசாரங்களிலும் வேதசாஸ்திர புராணக் கொள்கைகளிலும் பெரிதும் பற்றுடையவரென்பதும், மதவிஷயத்தில் சிறந்த சிவபக்தராயினும் சிறிதும் மதத்துவேஷ மில்லாத சமரஸபாவமுடையவரென்பதும், சலியா முயற்சியோடு ஆண்மைக்குண முடையவரென்பதும், குடிகளைக் கண்ணிணைக்காக்கின்ற இமையிற் காத்து நீதிவழுவாது செங்கோல் செலுத்திய மன்னரென்பதும், குருபக்தியும் சகோ

(இதன் தொடர்ச்சி 178-ம் பக்கம்)

* பாடபேதமுமுண்டு.

ஐரோப்பிய யுத்தம்

THE EUROPEAN WAR

ப்ரான்ஸ் தேசத்தின் பிரதான நகரமாகிய பாரிஸை நோக்கிவந்துள்ள ஜெர்மானியப்படைக்கும் நம் துணைப் படைகளுக்கும் ஸாய்ஸன்ஸ், அயின் முதலிய இடங்களில் கோரமான யுத்தம் நடந்து கொண்டிருக்கிற தென்றும் அந்த யுத்தத்திலேயே யார் பக்கம் ஜயம் என்பது தெளிந்துவிடும் என்றும் பெல்ஜியத்தில் ப்ரஸ்ஸல்ஸுக்குப் பிறகு ராஜதானியாக்கப்பட்ட ஆன்ட்வேர்ப் நகரம் ஜெர்மானியரால் முற்றுகை போடப்பட்டிருக்கிற தென்றும் சென்ற அக்டோபர்மீத்து 'போதினி' யில் நண்பர்கள் கண்டது ஞாபகமிருக்கலாம். ஆன்ட்வேர்ப் நகரத்தைமுற்றுகைபோட்ட ஜெர்மானியர் எப்படியும் பெல்ஜியத்திற்கு நாசம் விளைக்க எண்ணம்கொண்டதை முடிப்பதன்பொருட்டு அவ்விராஜதானியை பலத்த ஸேனையைக்கொண்டும் கோரமான யுத்தாயுதங்களைக் கொண்டும் தாக்க ஆரம்பித்தார்கள். பெல்ஜிய நாட்டு மன்னராகிய ஆல்பர்ட் அரசரும் நகரத்திலுள்ளவருக்குத் தேறுதல்சொல்லி, தம் ஸைன்யங்களையும் உத்ஸாகப் படுத்திக் கொண்டு கடைசிவரையிலும் போர்செய்தார். எவ்வளவு வீரராயிருந்தாலும் கொடிய ஜெர்மானியரின் படைகளுக்கு முன்னிற்க முடியவில்லை. ஆகவே பெல்ஜிய ஸைன்யங்களும் ஜனங்களும் ஆன்ட்வேர்ப் விட்டு வெளிக்கிளம்பி விட்டார்கள். பெல்ஜிய கவர்ன்மெண்ட் தற்காப்பு நிமித்தம் ப்ரான்ஸ் தேசத்திலுள்ள ஹாவர் என்னும் துறைமுகப் பட்டணத்திற்கு வந்து சேரலாயிற்று. பெல்ஜிய அரசரும் 'ஆஸ்டெண்ட்' வந்து சேர்ந்தார். ஜெர்மானிய ஸேனையின் பகுதிகள் 'ஆன்ட்வேர்ப்' பைக் கைப்பற்றிய பிறகு கேண்ட், ஆஸ்டெண்ட் இவைகளையும் பிடித்து விட்டன.

துணைச்சேனைகள் இவைகளைப் பார்த்துக் கொண்டு சும்மாயிருக்குமோ? ஜெர்மானியரின் வழியைமறித்துக்கொண்டு போரிட்டு ஆங்காங்கே அவர்களை முதுகுகாட்டி ஓடும்படி செய்துவிட்டன. ஸாய்ஸன்ஸ், அயின் இந்த இடங்களில் ஏற்கனவே போர்நடந்து வருகின்றதல்லவா? இந்த இடங்களில் நடக்கும் விஷயங்கள் வரவர ஸாரமற்றவையாய்ப் போய்விட்டன. ஜெர்மானியர், துணைப்படைகளின் முன்னிற்கச் சக்தியற்றுப் போயினர். ஆனால் ப்ரான்ஸுக்குவடமேற்கு பாகத்தில் உள்ள ஜெர்மன் ஸைன்யங்கள் கடற்கரை பாகங்களை ஆக்ரமிக்கவேண்டுமென்றும், டன்கர்க்கு, கலே முதலியஇடங்களைப்பிடித்து இங்கிலாந்தின்மீது படை எடுக்கவேண்டும் என்றும் வெகு ஆவேசத்துடன் பிரயத்தனப்பட்டன. பாவம்! அசட்டுத்தனமாய் எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணி எண்ணி ஏங்கலாயிற்று. பிரிட்டிஷ் யுத்தக்கப்பல்களும் துணைச்சைன்யங்களும் ஜெர்மானியரைக் கிட்டநாடவொட்டாமல் விரட்டிவிட்டன. இப்பொழுது இங்கிலாந்தைவிட்டு பாரிஸ்ஸின் மேலேயே கண்ணாயிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆயினும் தினேதினேஜர்மானியரின் பலம் குறைந்து வருகிறது. நம் துணைப்படைகள் ஜர்மானியரைத் தூரத்தியடிக்கின்றன.

இன்னொரு விசேஷம். இந்தப் படுகளத்தில் நம் ஸஹோதரர்களாகிய இந்தியர்கள் நம்தேசத்திற்குரிய சௌர்யாதிகளைக் காட்டிப் பிரதாபம் அடைந்திருக்கிறார்கள். போர்முனையில் கொண்

(177-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

தர வாஞ்சையுமுடைய வரென்பதும், சிறிதுஞ் செருக்கில்லாச் சீலரென்பதும், இன்னுமிவை போன்ற பல அரிய பெரிய குணங்கள் வாய்ந்தவரென்பதும் நமக்கு நன்கு விளங்குகின்றன. நம் தமிழ்நாட்டுச் சிற்றரசர்கள் பின்பற்றுவதற்கு நம் அதிவீரர் சிறந்த முன்மாதிரியாவார் என்பது திண்ணம். தமக்கென்று வாழாமல் பிறர்க்கென்று வாழ்ந்து புவியரசராயும் கவியரசராயும் விளங்கிய இப் பெரும் புண்ணிய புருஷனை நம் தமிழ்நாட்டார் என்றும் மறவாது எல்லாப் படியாலும் கௌரவப்படுத்திப் பாராட்டுவார்களாக.

“அருமறை முனிவர் வாழ்க
ஆனினம் வாழ்கத் தெண்ணீர்
விரிதிரை யுலகங் காக்கும்
விறல்கெழு வேந்தன் வாழ்க
மருவிய திங்க டோறு
மழைவளஞ் சுரக்க வெங்கோன்
பொருவற மொழிந்த நூல்கள்
பொற்பொடும் பொலிக மாதோ.”

(முற்றிற்று.)

எஸ். சாமிநாதையர்,

டுபோய் நிறுத்தப்பட்ட இந்திய ராணுவங்களைக் காணும்போதே ஜர்மானியர் திகில்பிடித்தவர்களானார்களாம். வங்கதேசத்தவர்களும் கூர்க்காஜாதியாரும் தங்கள் ஸாஹஸச் செயல்களால் எதிரிகள் படையுள் புகுந்து வெகுதூரம் வரையில் அவரைத் துரத்தியிருக்கிறார்கள். முக்கியமாய் நம்மவர் ஸமீபத்தில் தைரியத்துடன் நெருங்கி கைகலந்து மல்லயுத்தம்செய்வதில் மிக்க ஸாமர்த்தியசாலிகள் என்று சொல்லப்படுகிறது. நம்மவர் எக்காலத்திலும் தர்மத்தின் பொருட்டும் ஸத்தியத்தின்பொருட்டும் தங்கள் உயிரினைத் துரும்பெனமதித்து அழிவில்லாப் புகழைப் பெற்றிருக்கிறார்கள் அல்லவா? அதற்கு இவர்களே உதாரணம் போலும்.

நிற்க, கிழக்கே ருஷியா சும்மா இருக்கவில்லை. தாங்களே வார்ஸா முதலிய நகரங்களைப் பிடித்து விட்டோம் என்ற ஜெர்மானியரைப் பலவிடங்களில் முறியடித்ததுமன்றி ஆஸ்ட்ரியாவில் ருஷியா படைஎடுத்து அனேக பட்டணங்களைக் கைப்பற்றியுள்ளது. இந்த யுத்தத்திற்கு காரணமான சிறுபட்டணமாகிய ஸாரஜீவோவில் ஆஸ்ட்ரியர்களை ஸெர்விபா முறியடித்துவிட்டது. ஆனால் சிலநாட்களாய் டர்க்கியின் நடத்தை ஸரியாய் விளங்கவில்லை. ஜர்மானியருக்கு கப்பல்களில் வேலைகொடுத்திருக்கிறதுமல்லாமல் டார்டனேல்ஸ் என்னும் ஜலஸந்தியை வர்த்தகத்திற்கும் வசதியில்லாமல் செய்துவிட்டது. தவிர ஜெர்மன் கப்பல்கள் கருங்கடலில் ருஷியருக்கு உபத்திரவம் கொடுப்பதற்கு அனுகூலமாயிருந்ததி னிமித்தமும் தான் போரில் ஸம்பந்தப்படாம விருப்பேன் என்று சொன்னதை நிறைவேற்றாததினிமித்தமும் அதற்குப் ப்ரிட்டனுக்கும் போர் கிளம்பியிருக்கிறது.

கடற் சண்டைகள் எப்படியிருக்கின்றனவென்று சற்று பார்ப்போம். இதுவரையில் முக்யமான கடற்போர் ஒன்றும் நடக்கவில்லை. முன்னமேயே கூறியுள்ளபடி ஜெர்மானிய கப்பல்கள் கீயல் முதலிய இடங்களிலிருந்து வெளிவர வழிகிடையாது. ப்ரிட்டனே எங்கும் கடற்படையில் சிறந்திருக்கின்றது. ஆனாலும் சில சிறு கப்பல்கள் ஆங்காங்கே விஷமங்கள் செய்து வருகின்றன. கீழ்ஸமுத்திரங்களில் எம்டன் போன்ற கப்பல்கள் திருட்டுத்தனமாய் நம்மவரின் கப்பல்களைப் பிடித்து ஆழ்த்துவதும் மறைந்து போவதுமாய்த் திரிகின்றன. ஆரபிக்கடலில் மினிகாய் என்னும் தீவுக்குச் சமீபத்தில் சிலகப்பல்களை ஆழ்த்திய பிறகு மஹாகார்யமாய் விரைவுடன் பினாங்குவரையில் சென்று அங்கு இரண்டு போர்க்கப்பல்களை அமிழ்த்திவிட்டதாம். மேற்கே அட்லாண்டிக் சமுத்திரத்திலும் தப்பித்துப்போன கார்ல்ஸ்ரூஹீ என்னும் கப்பல் சில இங்கிலீஷ் வர்த்தகக்கப்பல்களை அமிழ்த்துவிட்டதாம். இவை போன்ற எதிரியின் கப்பல்களைப் பிடிக்க எவ்வளவோ முயற்சிசெய்து வருகிறார்கள். இவர்கள் முயற்சிகள் எல்லாம் கைகூடி இக்கொடிய யுத்தம் சீக்கிரத்தில் முடிந்து உலகெங்கும் சாந்தமும் ஸமாதானமும் அமைந்து எல்லா நல்விஷயங்களிலும் செழித்து வளரவேண்டுமென்பதே நம் மனப் பூர்வமான கோரிக்கை.

வைதிகமத ஞானம்—V

KNOWLEDGE OF THE VEDIC RELIGION

ஸூத்ரபாஷ்யத்தில் காணப்படும் கபிலதூஷணபாகம் ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத்பாதாசாரியாள் வாக்கே அல்ல, அவர் வைதிகமதஸ்தாபன அத்வைத ஸித்தாந்தம் செய்த ஒழுங்கிற்கு விரோதமாக இருப்பதால், என்று முன்னர் எடுத்துக் காட்டியாகிவிட்டது. இங்கு மற்றைய புராணாதிகளைக்கொண்டு அவைகளை உணர்ந்த ஆசாரியாள் கபிலதூஷணத்தைச் செய்ய நியாயமே இல்லை என்பதை ஸ்தாபிக்கப் புகுவோம்.

மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வத்தில் ஸாங்கிய ப்ரவர்த்தகரான கபிலரது ப்ரஸ்தாபம் அநேக இடங்களில் வருகிறது. இதுபோலவே யோகசாஸ்திரவிஷயமும் காணப்படுகிறது. 326-ம் அத்பாயம் 3-4-ம் ச்லோகங்களில் மோக்ஷ விஷயத்தைப்பற்றி சிரவணம் செய்யவேண்டும் என்ற ஆவலுடன் வந்த சுகப்ரஹ்மத்தை நோக்கி, அவர் தகப்பனார் வியாஸர், 'மோக்ஷ சாஸ்திரங்களையும் பலவகைப்பட்டுள்ள தர்மங்களையும்பற்றி முதலில் விசாரணை செய்' என்று கட்டளையிட, அதன்பேரில் அவர் யோக சாஸ்திரத்தையும், கபில சாஸ்திரத்தையும் ஆராய்ந்து தேறி விளங்கினராம்: பின்னர் அவரை வ்யாஸர் மிதிலைமன்னன் ஜனகனிடம் மோக்ஷ விஷயத்தை விசாரித்துணர அனுப்பு

(இதன் தொடர்ச்சி 180-ம் பக்கம்)

வித்தனராம். இதனாலேயே வைதிகமதவிஷய ஞானத்திற்கு ஷட்தர்சன உதவி இவ்வளவு என்பது ஒருவாறு விளங்கும். 307-308-ம் அத்யாயங்களில் வஸிஷ்டர் ஜனகருக்கு யோக ஸாங்கியச் சுருக்கங்களை எடுத்து விளக்குவதாக பீஷ்மர் கூறுகிறார். 306-ம் அத்யாயமும் இவ்விஷயத்தில் கவனிக்கத்தக்கதே. இந்த ப்ரஸ்தாபங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமாக தர்ம புத்திரர் பீஷ்மரை நோக்கி 301-ம் அத்யாயத்தில் 'ஸாங்கியத்திற்கும் யோகத்திற்கும் உள்ள வித்யாஸங்களை எடுத்து விளக்கவேண்டும்' என்று கேட்கிறார். அதற்கு பீஷ்மர் பின்வருமாறு பதில் கூறத்தொடங்குகிறார்:—

'ஸாங்கியத்தைப் பின்பற்றுவோர் அதைச் சிறப்பித்துக் கூறுவர், யோகத்தை யோகிகளும் துதித்தே கூறுவர். தம் தம் ஒழுங்குகளை ஏற்றப்படுத்திக்கூற அவரவர்கள் இப்படிச் செய்கிறார்கள். யோகத்தில் ஈடுபட்டுள்ள பெரியோர் ஈச்வரன் இருக்கிறார் என்ற நம்பிக்கை இல்லாதவர்களுக்கு முக்தி கைகூடாது என்பதற்குத் தகுந்ததாயும், திடமாயும் உள்ள யுக்திகள் கூறுகின்றனர். ஸாங்கியக் கொள்கைகளை நம்புபவர்களோ எப்பொருள்களிலும் உள்ள மெய்ப்பொருளைப் பகுத்துணர்ந்துவிடின், உலகப் பொருள்கள் எல்லாவற்றிலிருந்தும் விடுபட்டு, மரணத்திற்குப்பின் முக்தியையே அடையலாம் என்பதற்குத் தகுந்த யுக்திகள்கூறுகின்றனர். இப்படிக் கூறுபவரும் மிகச்சிறந்த பெரியோர்கள்தான். இவ்வாறு இருதிறத்தாரிடத்தும் ஸரியான யுக்திகள் பொருந்தி இருக்கையில், ஸ்வமதமாகிய வைதிகமதத்திற்கு அனுகூலமான யுக்திவாதங்களை எல்லாம் அங்கீகரிக்கவேண்டும் ஒருவன். அப்படித் தேடிச் சேர்க்கப்பட்ட யுக்திகள் மிக அனுகூலமாகவே இருக்கும். பெரியோர்கள் இருகக்ஷியிலும் காணப்படுகின்றனர். உம்மைப் போன்ற தர்மாத்மாக்களுக்கு இவை இரண்டுள் எதைக் கடைப்பிடித்தாலும் ஒருவித கெடுதியும் வாராது. யோகவிஷயங்கள் எல்லாம் அனுபவங்களைப் பற்றியவை: அதன் மூலமாகவே உணர்ந்து தெளியவேண்டியவை: ஸாங்கிய விஷயங்களோ வேதவாக்ய ஆராய்ச்சியை ஆதாரமாக உடையவை. இரண்டும் எனக்கு அங்கீகாரம்தான்.'

இவ்வாறு பீடிகை போட்டுக்கொண்டு ஸாங்கியம் யோகம் ஆகிய ஷட்தர்சனங்களில் மிக முக்யமானவைகளை ஒப்புக்கொண்டே, மோக்ஷ வழியில் அவைகள் உபகாரமாக இருப்பதைக் கருதி பீஷ்மர் தர்மபுத்திரருக்கு இவைகளின் ஒழுங்கை விளக்கி இவைகள் விஷயஞானம் முமுக்ஷுவுக்கு அவசியம் வேதஞானப்யாஸங்கள் திடப்பட, என்று காட்டி தர்சனங்கள் சிறப்பை ஒருவாறு நிலை நாட்டுகிறார்.

இப்படிக் கூறிவருகையில் முதலில் யோக சாஸ்திர விஷயத்தைக் கூறிமுடிக்க பீஷ்மர் அடுத்ததான 302-ம் அத்யாயத்தில் ஸாங்கிய சாஸ்திரம் கூறத் தொடங்குகிறார். 'தெளிவான ஆத்மஞானமுடையவர்களது கொள்கையான ஸாங்கிய தத்வங்களைக் கேள். கபிலரை முதலாக உடைய சிறந்த ஸித்தர்களான யதிகளால் இவை ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. இந்தக் கொள்கைகளில் குற்றமே இல்லை. இதன் பலன் அளவிட முடியாது' என்று கபிலரையும் ஸாங்கியத்தையும் துதித்துக்கொண்டே பீஷ்மர் ஸாங்கிய ஸித்தாந்தத்துள் தலையிடுகிறார். இவ்வாறு பீஷ்மர் 306-ம் அத்யாயம் வரையில் இந்த விஷயத்தை நன்கு விரித்து விளக்குகிறார்.

ஸ்ரீமத் பாகவதம் 3-ம் ஸ்கந்தத்தில் 24-ம் அத்யாயம் முதல் அந்த ஸ்கந்தம் முடிய 33-ம் அத்யாயம் ஈறாகக் காணப்படுகிறது கபில வாஸுதேவ அவதாரக்கதை. இதில் கபில பகவான் விஷ்ணுவின் அவதாரம் என்பதும், அவர் தம் தாயாருக்கு உபதேசித்த ஸாங்கியம் பெரும்பாலும் அவர் இயற்றிய ஸாங்கிய சாஸ்திரம் தான் என்பதும் அதை வாசிப்போருக்கு நன்கு விளங்கும். இதிலிருந்து கபிலபகவான் சிறப்பு விளங்குவதோடும்கூட அவர் ஸாங்கிய சாஸ்திரம் கேட்டதும் ஜீவன் முக்திபெற்ற அவர் தாயான தேவஹூதி தேவியால் ஸாங்கிய சாஸ்திரத்தின் சிறப்பும் நன்றாக வெளியாகும்.

பகவத்கீதையிலும் ஸாங்கிய சாஸ்திரம் II-11 முதல் II-30 ஈறாக உள்ள ச்லோகங்களிலும், VII-ம் அத்யாயத்திலும், XIII-ம் அத்யாயத்திலும் நன்றாக விளக்கப்படுகிறது. இம்மாதிரியே யோகசாஸ்திரம் VI-ம் அத்தியாயத்தில் காணப்படுகிறது. இப்படி வேதார்த்தங்களை விளக்கவந்த சாஸ்திரங்களில் எல்லாம் தர்சன விஷயங்கள் இல்லாமல் போகவில்லை. முக்யமாக ஸாங்கிய விஷயம் மிகுந்த ஏற்றமாக கொண்டாடப்பட்டும் காணப்படுகிறது.

இவைகளை எல்லாம் ஆராய்ந்துணர்ந்த ஆசாரியாள் கபில பகவானை தூஷிக்கக்கிளம்பியிருப்பாரா! அவர்கள் வாயில் அனாவசியமானசொல் ஸாதாரண மதாசாரிய விஷயமாகக்கூட வாராதே! அப்படி இருக்க எல்லோராலும் கொண்டாடப்படும் சிறந்த வைதிகசாஸ்திர ப்ரவர்த்தகரான, பகவத் அவதார புருஷரான கபில பகவானையா அம்மஹான் தூஷிக்கத் துணிவார்!! இது வெறும் கட்டுப்பாடு. அத்வைதத்தை சிறப்பாக நிலை நாட்ட வேண்டும் என்ற கண்மூடி அபிமானம் நிறைந்த பாபரப்பான ஒரு ஆவேச அத்வைதியின் கைச்சரக்கே. இதனால் அந்த மூடன் கிணறு வெட்டப் பூதம் புரப்பட்டாற்போல, அத்வைத ஸ்தாபனம் செய்ய எண்ணி அதற்கு ராஜபாட்டைபோலிருந்த ஸாங்கிய யோகாதி ஷட்தர்சன வழியை அடைத்து அத்வைதத்தையே உள்ளபடி உணர வழியில்லாது அடித்துவிட்டான். அப்படிச் செய்தவன் தத்காலத்து ஆபாஸ வேதாந்திகளைக் காணும்படியாக ஏற்பட்டால் தன் அவஸரவேலை அனர்த்தமாக முடிந்ததே என்று கதறி உருகுவான் என்பதற்குத் தடை யேது?

இவ்வாறு புராணாதி விஷயங்களைக் கொண்டும் ஆசாரியாள் தன்மைகளைக் கொண்டு மாத்திரம் ஸூத்திர பாஷ்யத்தில் காணப்படும் கபிலதூர்ஷணம் ஆசார்யாளதல்ல என்று தீர்மானிக்க இடமிருப்பதோடுங் கூட ஆசார்யாள் வாக்கே இதற்கு நேர் விரோதமாக உள்ளது பின் வரும் ஸந்தர்ப்பத்தில் என்பது கவனிக்கத்தக்கது. பகவத்கீதை XVIII-ம் அத்யாயத்தில்,

> ஞானமொடுகர்மம் நவிலும் கருத்தன் இவை
> ஆனகுணபேதத்தால் ஆமேமூன்—றானமறப்
> பல்குணமும் எண்ணிப்பகர்நூல் உரைக்கும் அதை
> சொல்வன் இனிக்கேட்டுத் தணி.

என்பது 19-ம் ச்லோகமாக அமைந்துள்ளது. இதன் வ்யாக்யானத்தில் 'பல்குணமும் எண்ணிப் பகர்நூல் என்பது ஸாங்கிய சாஸ்திரமே. கபிலரது குணசாஸ்திரமும் ப்ரமாணந்தான் என்பதற்கு ஐயமில்லை. அதில்காணும் குணம், அனுபவிப்பவன் விஷயம் அங்கீகரிக்கத் தகுந்தவைதான். அத்வைத ப்ரஹ்மமான பரமஸத்வஸ்துவிஷயத்தில் அந்த சாஸ்திரம் நமக்கு விரோதமாயினும், குணம் குணகாரியங்கள் விஷயமாக உள்ள அந்த சாஸ்திரபாகம் சிறந்ததே. அதைக்கொண்டு மேற்கூறப் போகும் குணபேத விஷயங்களை பகவான் துதித்துக் கூறுகிறார் இங்கு' என்று காணப்படுகிறது. இந்த ஆசாரியாள் வாக்கில் ஸூத்திர பாஷ்யத்தில் காணப்படும் கடுமையான கபிலதூஷணம் வர இடமே இல்லை என்பதற்கு என்ன ஸந்தேஹம்!

இவ்வாறு தேறித் தெளிந்துதான், ஸாங்கிய சாஸ்திரத்திற்கு பாஷ்யம் எழுதப் புகுந்த விஞ்ஞானபிக்ஷு ஸ்வாமிகள் இந்தக் கபிலதூஷணத்தை ஸூத்திர பாஷ்யத்தில் புகுத்திவிட்ட அத்வைத ஆத்திரக்காரனைப் பின் வருமாறு கண்டித்துக் கேலிபண்ணுகிறார். "சில வேதாந்த ஆபாஸகர்கள் ஸாங்கியப்ரவர்த்தககபிலர் விஷ்ணுவல்ல: அக்னி அவதாரமான வேறு கபிலரே என்று சில ஸ்மிருதி வாக்யங்களை மேலெழுந்தவாரியாகக் கொண்டு பின் பற்றுவது வெறும் அறியாமையே. ஸ்ரீமத்பாகவதம் 3-ம் ஸ்கந்தம் 24-ம் அத்யாயம்36-ம் ச்லோகத்தில் பகவான் கர்த்தமரை நோக்கி, 'மேலும் தேஹத்தின்மேல் அபிமானத்தைவிட விரும்பியவர்களை உத்தேசித்து ஆத்மஞானத்திற்கு உபயோகமான தத்துவங்களின் உண்மையை சொல்வதற்காகவும் அவதரித்தேன்' என்று காணப்படுவதைக் கொண்டு ஸாங்கிய சாஸ்திர ஆசாரியர் விஷ்ணு அவதாரம் தேவஹூதி பிள்ளை என்பது வெளிப்படை. இரண்டு கபிலரை கற்பித்துக் கூறுவதற்கு இடமே இல்லை. கபிலர் பெயருடன் சில ஸ்மிருதிகளில் 'அக்னியாகிய கபிலரே ஸாங்கிய சாஸ்திர ப்ரவர்த்தகர்' என்று அக்னிசப்தம் சேர்ந்து காணப்படுகிறதே எனில் பாதகமில்லை. பகவத்கீதையில் கிருஷ்ணபரமாத்மா XI-ம் அத்யாயம் 32-ம் ச்லோகத்தில் 'ஆறுலகம் எல்லாம் அழிக்கும் ஒரு காலன் யான்' என்று தாமே கூறியிருப்பதைக் கொண்டு இதனால் காலசக்தி ஆவேசத்தால் உள்ள விச்வரூப கிருஷ்ணன் வேறு, விஷ்ணு அவதார கிருஷ்ணன் வேறு என்று குதர்க்கம் பேசும் மதியிலி போன்றவனே அக்னிபோல ஜ்வலிக்கும் கபிலர் என்று கூறப்பட்டிருக்கும் ஸ்மிருதி வாக்யத்தைக்கொண்டு ஸாங்கிய ப்ரவர்த்தக கபிலர் வேறு, விஷ்ணு அவதார கபிலர் வேறு என்று குதர்க்கம் பேசுவோன்' இந்த பரிஹாஸத்தை சங்காசாரியாளைச் செய்துள்ளது என்று கொண்டு பெரி

யோர்களைப் பழிப்பதே விஞ்ஞான பிக்ஷுவின் திமிர் என்று அவரைக் குற்றங்கூறும் அவஸரக்காரர் எத்தனை பேர் இக்காலத்தில்! இதுவரையில் வாசித்தவர்களுக்கு விஞ்ஞானபிக்ஷு கபிலதூஷணம் செய்தவர் ஆசாரியாளல்ல என்று நன்குணர்ந்தே இதைப் புகுத்திய புத்திமட்டான ஆத்திரக்கார ஆபாஸ வேதாந்தியை வாய்கூசாது வம்புபண்ணி நகைக்கிறார், என்பது தெரிந்திருக்கும்.

இதுவரையில் கூறியதிலிருந்து கபிலதூஷண பாகத்தை ஆசாரியாள் செய்யவே இல்லை. அந்த ஸூத்ர பாஷ்யபாகம் ஒதுக்கப்பட்டே தீரவேண்டும் என்பது விளங்கும். இதை நீக்கிவிட்டு பாஷ்யத்தைக் கைக்கொண்டால் ஷட்தர்சனங்கள் வேதப்பொருளை யுக்திவாத மூலமாக ஸ்தாபிக்க வந்தவை; அவைகள் உதவி இன்றி வேதப்பொருள் விளங்கவே மாட்டாது; ஆனால் யுக்திவாத அவஸரத்திற்கேற்ப சிற்சில தத்கால முடிவுக் கொள்கைகள் வேத விரோதமாயினும் அங்கீகரிக்கும்படி அவைகளில்வரும். அவைகளை மதப்பிரக்ரியை எனக்கொண்டு முக்யமாகக் கருதாது ஒதுக்கிமற்றை வேத ஸம்மதவிளக்கபாகங்களை ஆராய்ந்துணர்ந்து தேறிவந்தால் முடிவுபேதம் தக்காமலே வைதிகமத அப்யாஸஞானிகள் முதிர்ந்து வரும். இவைகளைத்தவிர வைதிகமதம் உணர வேறுவழியில்லை: மேலும் முடிவுக்கொள்கைகள் அதிகமாக வேதஸம்மத பாகங்களைத்தாக்குவதில்லை. ஆதலால் ஷட்தர்சன ஆராய்ச்சியும் வைதிக அத்வைதத் தெளிவும் அத்யாவசியம் என்பதுதான் ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியாள் அபிப்ராயம். ஆகவே இப்பொழுது குன்றி நஷ்டமாயிருக்கும் ஷட்தர்சனப்படிப்பு மேலோங்கவேண்டியது அவசியம். அதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடு பண்டிதர்கள் ஆங்காங்கு செய்தால் வைதிகமத ஞானம் விபரீதமாக ஏற்படாது நல்லவழியில் அநுகூலமாக ஏற்படும். இந்த ஷட்தர்சன ஆராய்ச்சியில் பண்டிதர்களையும் உத்யோகஸ்தர்களையும் தூண்டுவதற்கு மேல்வரும் ஸஞ்சிகைகளில் அவைகள் சுருக்கத்தை எழுதிவெளிப்படுத்த முயல்வோம்.

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

ஆத்திசூடி விளக்கம்

44 சக்கரநெறி நில்

ஆக்ஞாசக்ர ஒழுங்குப்படி நட என்று பொருள்படும் இந்த ஸூத்திரம். யாராக்ஞைப்படி என்ற கேள்வி பிறக்கும். இக்கேள்விக்குப் பதில்கூறும் வகையால் இந்த ஸூத்திரம் மூன்றுவிதமாகப் பொருள்படும். (1) ஈசனது (2) ராஜனது (3) குருவினது என்பதே இக்கேள்வியின் விடைகள்.

(1) ஈசன் ஆக்ஞைப்படி நட:—இப்பொருளில் இந்த ஸூத்ரம் எல்லோருக்கும் பொதுவானது. ஈசன் இந்த உலகங்களை எல்லாம் ஜீவர்கள் அனுபவித்து அடிபட்டுத் தேறித் தெளிந்து முக்திபெறக் கருதியே ஸ்ருஷ்டித்து லயம் செய்து வருகிறார் என்பது எல்லா மதஸ்தர்களுடைய கொள்கையுந்தான். இப்படி வெளிப்பட்டு ஒடுங்கும் ப்ரபஞ்சத்தில் உள்ள ஜீவராசிகள் பந்தங்களிலிருந்து எளிதில் விடுபட சில சிறப்பான ஒழுங்குகளை வேதாதிகளால் வெளியிட்டுள்ளார் ஈசன். இந்த ஒழுங்குகள்தான் ஆக்ஞாசக்ரம்எனப்படுவது. உலகிலுள்ள மற்றைய மதங்களில் இந்த ஈச ஆக்ஞா சக்ரத்தின் உட்பிரிவுகள் நமது ஸனாதன தர்மத்தில் விளக்கமாகவும் விரிவாகவும் காணப்படுவதுபோல காணப்படவில்லை. ஆதலால் மற்றைய மதங்களில் ஈசாக்ஞை விளக்கமாக வெளிப்படாது. நமது வைதிகமதப்படி இந்த ஆக்ஞைக்கு தர்மம் என்று பெயர். முடிவான முக்தி கைகூடும் வரையில் மானிடர் மனதை கீழே நழுவவொட்டாது ஒவ்வொரு அபிவிருத்தி நிலையிலும் தாங்கி நிற்கும் தன்மை இந்த ஈசன் ஆக்ஞாசக்கிர பாகங்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் இருப்பதால் இவைகளுக்கு தர்மம் என்ற பெயர் அமைந்தது. இவைகளை மீறிவிட்டால் இந்த தர்மமே ஒதுங்கிவிட அதர்ம நிலைவந்து கீழேநழுவித் திண்டாடும் கொடிய நிலை ஏற்பட்டுவிடும். இந்த ஈசன் ஆக்ஞையான தர்மம் நாற்பெரும் வருணம், ஸ்திரீ புருஷ வரம்பு. இவைகளையே ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளது. இவைகளின் ஒழுங்குப்

படி எல்லோரும் நடந்து அமைதியுடன் இருக்கவேண்டும் என்று இந்த ஸூத்திரம் உபதேசிக்கிறது. இதற்கு மாறாக, ஒருவன் தர்மத்தை ஒருவன் செய்தால் மோக்ஷ மார்க்கவழி நடப்பது அஸாத்தியமாகிவிடும். மேலோர் தர்மத்தைக் கீழோர் அனுஷ்டித்தால் உலகத்திற்கு கெடுதியும் குழப்பமும் வருவதோடு கூட அனுஷ்டிப்பவனுக்கு அடக்கம் முதலிய ஆத்ம குணங்கள் உண்டாவதற்கு மாறாக வீண்கர்வம் முதலிய பாபநிலைகளே உண்டாகும். கீழோர் தர்மத்தை மேலோர் அனுஷ்டிக்கக் கிளம்பிவிட்டால் அதிலிருந்து வரக்கூடிய லாபமும் உண்டாகாது, குழப்பமும் ஏற்படும், ஆத்ம குணங்கள் வந்தணுகுவதற்கு இடமே இல்லாத அதோகதியும் நரகவாஸமும் மறு ஜன்மத்தில் தாழ்ந்த பிறப்புந்தான் வரும். இம்மாதிரி ஈசாக்ஞைமீறி நடந்து திண்டாடுவதற்கு தத்காலத்தில் அநேக திருஷ்டாந்தம் காணலாம். முற்காலத்தில் புராணாதிகளில் அநேக உதாரணங்களும் காணப்படும். உத்தர ராமாயணத்தில் சூத்ரமுனி சம்பூகன் கதையும் சாந்திபர்வத்தில் பிராஹ்மணர் ஒருவர் தீரவிசாரியாது சூத்ரஸாதுவுக்கு வைதிக கர்மாக்கள் செய்து வைத்த கதையும் இதற்கு த்ருஷ்டாந்தம்; பகவத்கீதை முழுவதுமே இந்த ஸூத்ர வியாக்யானம்தான்.

2. அரசன் ஆக்ஞைப்படிநட:—முற் கூறிய ஈசன் ஆஞ்ஞைப்படி நடப்பவருள் அந்த ஆக்ஞை ஸரிவர நடைபெற்று வருகிறதா என்று ஆராய்ந்து உணர்ந்து அதன்படி நடப்பவர்களை தடைகள் வந்து தாக்காது காத்து, அதன்படி நடவாதவர்களை சிக்ஷித்து வழிப்படுத்தி, முடியாவிடில் ஒதுக்கி துஷ்ட நிக்ரஹம் சிஷ்டபரிபாலனம் செய்யக் கடமைப் பட்டவர் க்ஷத்ரிய வர்ணத்தார். இவர்களுக்கே அரசர்கள் என்று பெயர். இவர்கள் ஈசாக்ஞைப்படி நடப்பதில் முற்கூறியவைகளையே இவர்கள் தர்மமாகக் கொண்டொழுகவேண்டும். இப்படிப்பட்ட அரசர்கள் ஈசாக்ஞையை நிலை நிறுத்துவதற்கு இடையே ஏற்படுத்தும் ஆக்ஞைப்படி நட என்று உணர்த்துகிறது இந்த ஸூத்திரம்.

இங்கு இரண்டு வித சங்கை உண்டாகலாம். முதலாவது தர்மப்படி நடக்க அரசன் உத்தரவை மீறலாமா? இரண்டாவது தர்மப்படிநடவாக்கொடுங்கோன் மன்னனை பிரஜைகள் என்ன செய்வது? என்பவைகளே. அரசன் என்ற நிலைக்கு எந்த க்ஷத்திரியன் அல்லது அவனுக்குநிகரானவன் எவன் வந்துவிட்டாலும் ப்ரஜைகள் தர்மம் அவன் ஆக்ஞைக்கு உட்படவேண்டியது தான். முடியாவிடில் அவன் நாட்டைவிட்டு நீங்கவேண்டியதுதான். இப்படி இருந்தால் தான் ஊரைக்கட்டியாள ஒருவனால் முடியும். அரசன் தர்மத்தின் கஷ்ட நிலையை நோக்கிக் கூடிய வரையில் அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்தே நடக்கவேண்டும், முடியாவிடில் அவனுக்கு வீண்வருத்தம் உண்டாக்காது ஒதுங்கிவிடவேண்டியது. கொடுங்கோல் மன்னனைக்கண்டிப்பதும்தண்டிப்பதும்பிரஜைகளின் தர்மமேயல்ல. அவனைத்தண்டிக்க ஆதிகாரிக தேவர்களாவது அல்லது பகவத் அவதாரமாவது வரவேண்டியதுதான். உலகில் ஸுகதுக்கங்கள் மாறி மாறி வருவது இயற்கை, அதன்படி கொடுங்கோன் மன்னனை இடையில் வந்த துக்கமென்று கருதி பொறுமையுடன் பகவத் அவதாராதிகளை எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டியதுதான் ப்ரஜைகள் தர்மம். இந்தக் கட்டைமீறி விடுவதென்றால் உலகில் அராஜகக் குழப்ப நிலைதான் வரும். எவனும் வரம்பு மீறும் ப்ரஜைகளைக் கட்டியாளவே முடியாது. தற்காலத்திய குடியரசுக் கொள்கைகளும் உட்புகுந்து நோக்கில் குடியரசு ஸபை அக்ராஸனாதிபதியையே அரசனாகக் கொண்டிருக்கும். தனிக் குடியரசும் ராஜத்தன்மையையேதான் ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளது. ஆகவே அரசனை நேரே தண்டிக்க ப்ரஜைகளுக்கு ஸனாதன தர்மம் இடங்கொடாது. ப்ரஜைகள் ஈசாக்ஞையை முன்னிட்டு அரசாக்ஞைக்கும், அரசன் ஈசாக்ஞையையே கைக்கொண்டு தன்னிலையிலும் நிற்றல் வேண்டும். இப்படி அரசன் நில்லாவிடில் செய்ய வேண்டிய காரியத்தை ஸ்ரீமத் பாகவதம் நான்காம் ஸ்கந்தத்தில் கொடுங்கோல் மன்னனை வேனன் உபாக்யானத்தில் வ்யாஸர் நன்றாக வெளியிடுகிறார். அங்கு ப்ரஜைகள் ப்ராஹ்மணர் உள்பட பொறுமையுடன் வேனன் கொடுமையைப்பொறுத்துவந்தார்களே ஒழிய அரசனை அழிக்கக் கிளம்பவில்லை. அவனைத் தண்டிக்க ஆதிகாரிக ருஷிகளான அகஸ்தியாதிகள்தான் வரவேண்டியிருந்தது. இப்படிப் பட்ட ராஜமர்யாதை இக்கால நாகரிகத்தில் உல

கில் நஷ்டமாகிப்போய் விட்டது. உலகில் இக்காலத்தில்மேன்மை அடைந்துள்ள ஜாதியார்களிட மெல்லாம் அரச அனுதாவு குடிகொண்டு விட்டது. குடியரசுக்காரர்கள் அரசனை நீக்கிவிடினும் அவனுதாவிற்கு ஆதாரமான ஒரு அக்கிராஸனாதிபதியை ஏற்கவேண்டி வந்து விட்டது. அரசர்களை ஒப்புக்கொள்ளும் ஜாதியாரோ அவர்களை ஒரு பொருட்டாகவே மதிப்பதில்லை. ஆதலால் உலகத்திலுள்ள தத்காலத்திய நாகரிகத்தால் கண்மூடித்தனமாகத் திரியும் ஜாதியார்கள் எல்லாம் ஸனாதன தர்மக் கொள்கைகளை உடையநம்பாதகண்ட ஹிந்துக்களிடமிருந்துதான் ராஜபக்தியை ஸம்பாதிக்க வேண்டும். கனவிலும் கஷ்டத்திலும் அரசனுக்கு விரோதம் பாராட்டாது சக்கரநெறிநிற்கும் நிலை நம்மவரிடம்தான் இக்காலத்திலும் உள்ளது. இது இருக்கும் வரையில நம்மை வலுச்சண்டைக்குக் கூட ஒருவராலும் இழுத்து அலங்கோலப் படுத்தமுடியாது. ராஜபக்தியே தத்காலத்தவர் கோலாஹலத்தில் அழிந்த பின்! நாம்தான் உலகிற்கு இதை வெளிப்படுத்தும் குருக்களாவோம். நமது சாஸ்திரங்களில் அரசன் தர்மம் தவறுதிருப்பதற்காக அவனிடம் மிக நெருங்கி தர்மம் உணர்ந்து அவனுக்கு நிஷ்பக்ஷபாதமாகப் புத்திகூறி நல்வழிப் படுத்தவல்ல ப்ராஹ்மணர் புரோஹிதராகவும் மந்திரியாகவும் இருத்தல் வேண்டும் என்று வற்புறுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்த ஒழுங்குப்படி நடந்துவந்தால் அரசர்கள் அதிகமாகக் கெட்டுப்போகமாட்டார்கள். பிரஜைகளும் கஷ்டப் படக் காரணமில்லாமல் போய்விடும்.

(3) குரு ஆக்ஞைப்படி நட:—எப்படி அரசன் ப்ரபஞ்ச ஒழுங்கு ஸம்பந்தப்பட்ட வரையில் ஈசாக்ஞைப்படி நடத்தி தர்மத்தை நிலை நிறுத்த ஏற்பட்டுள்ளானே அப்படி ஒவ்வொருவனும் மோக்ஷம் அடைய நடந்து தேறவேண்டிய வழியில் அரசன் போன்றவன் குரு. இங்கு கூறப்படுவது ஸாதாரண குருவேயல்ல. ஸந்யாஸியோ அல்லது ஸந்யாஸி போன்ற ப்ராஹ்மண க்ருஹஸ்தனே ஜீவன் முக்திபெற்றுள்ளவன் ஒருவனே இங்கு குரு எனப்படுவது. இவனுக்கு வரும் சிஷ்யனும் ஒரு விசித்ர ஆள்தான். குரு பரம்பொருளைக் காணுமல் கண்டு அனுபவியாமல் பரவஸ்துவில் அமர்ந்தவன். சிஷ்யனே இந்த குரு சொல்லாமல் சொல்லுவதை, கேட்காமல் கேட்டு நினையாமல் நினைத்து நிலைப்பவன். இந்த ஆச்சரியகரமான குரு சிஷ்யப்பொருத்தத்தையும் அவர்கள் ஆதாரமான ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் க்ருஷ்ணபரமாத்மா பகவத்கீதை II-ம் அத்யாயம், 29-ம் ச்லோகத்தில்:—

"ஆச்சரியம் போலொருவன் காண்பனிதை மற்றொரு [வன்
ஆச்சரியம்போலே அறைகிற்பன்—ஆச்சரியம்
போலொருவன் கேட்பனிதைக் கேட்டும் இலையே [புவியில்
மாலொருவத் தேருபவன் மற்று"

என்று விளக்கி, குருவின் வாக்கை கேட்பவர்கள், 'கேட்டும் இலையே புவியில் மாலொருவத் தேருபவர் மற்று' என்று கூறி, எத்தனை பெயர் ஆத்மாவைப்பற்றி உள்ளபடி கேட்டபோதிலும் குருவின் ஆக்ஞாசக்கர நெறிநிற்கா திருப்பின் மோக்ஷ பலனை அடையார்கள் என்று முடிக்கிறார். குரு சிஷ்யனுக்கு எடுத்துக் காட்டும் வஸ்துவின் ஆச்சரியத் தன்மைக்கு ஏற்ப அவர் நடந்து மாண்டவழியே அவர் சொற்படி நடக்கும் சிஷனுக்குத்தான் மோக்ஷம் கைகூடும். கூடியவரையில் சிஷ்யன் வைதிக யுக்திகளால் குருவாக்யத்தை நம்பிக் கையுடனாராய்ந்து அதைத் திடப்படுத்திக் கொள்ளலாம். குதர்க்கி, ராஜத்ரோஹிக்கு ஸமமே: இருவரும் சக்கர நெறிநில்லாதவராதலால். குரு, வேதத்திற்கும் வர்ணாச்ரம ஸ்திரீ புருஷ தர்மத்திற்கும் விரோதமாக ஒன்றும் கூறவேமாட்டார். அப்படிக் கூறுபவர் ஒருவர் தோற்றமாத்திரத்தில் சிறந்தவராயிருந்தால் அவரைக்கண்டு மயங்காது ஒதுங்கிவிட வேண்டும். அவரை அணுகிப் பழகிபபின்பு அவர் சாயம் வெளுத்தாலும், அவரை வீணாக வருத்தாது ஒதுங்கிவிடவேண்டும். ஒதுங்காதிருப்பது ஈசாஞ்ஞைக்கு விரோதம்தான். இங்கு கூறப்பட்டது ஞானகுரு விஷயமாகத்தான். மற்றைய குருக்கள் விஷயமாக இந்த ஸூத்ரம் முற்றும் பொருந்தாது. இந்த ஸூத்ரப் பொருத்தத்திற்கு உத்தங்கர் த்ருஷ்டாந்தம். இது மற்றைய குருக்கள் விஷயத்தில் பொருந்தாது என்பதற்கு பீஷ்மபரசுராம யுத்த த்ருஷ்டாந்தம்.

மொழிபெயர்ப்பு விளக்கம்

TRANSLATION MODELS

Power of some kind or other will survive the shock in which manners and opinions perish; and it will find other and worse means for its support. The usurpation which in order to subvert ancient institutions has destroyed ancient principles, will hold power by acts similar to those by which it has acquired it. When the old feudal and chivalrous spirit of *Fealty*, which, by freeing kings from fear, freed both kings and subjects from the precautions of tyranny, shall be extinct in the minds of men, plots and assasinations will be anticipated by preventive murder and preventive confiscation and the long roll of grim and bloody maxims, which from the political code of all power, not standing on its own honour, and the honour of those who are to obey it. Kings will be tyrants from policy when subjects are rebels from principle.

When ancient opinions and rules of life are taken away, the loss cannot possibly be estimated, from that moment we have no compass to govern us; nor can we know distinctly to what port we steer. Europe undoubtedly, taken in a mass was in a flourishing condition the day on which your Revolution was completed. How much of that prosperous state was owing to the spirit of our old manners and opinions is not easy to say; but, as such causes cannot be indifferent in their operation, we must presume that, on the whole, their operation was beneficial.

நடை உடை பாவனைகள் நாசமாகும் கலக்கத்திற்குப் பின்னர் ஏதாவது ஒருவிதமான அதிகாரம் மிகுந்தே நிற்கும்: இதன் ஆதாரவு முன்னவைகளின் ஆதாரவைவிட வேறாகவும் கொடியதாயும் இருக்கலாம். பழைய ஏற்பாடுகளை நிலை குலையச்செய்ய பழைய கொள்கைகளை அழிக்கும் உரிமைக்கு மாறான கடுங்கொள்ளை, தன் அதிகாரத்தை, அபஹரித்த வழிகளைப் போன்ற உதவிகளாலேயே நிலைநாட்ட முயலும். அரசருக்கு ஏற்படக் கூடிய அச்சத்தை நீக்கி, அரசன் குடிகள் இருதிறத்தாரையும் கொடுங்கோன்மை விஷயமான எச்சரிக்கைஎடுத்துக்கொள்ளாது தடுத்துவந்த பழைய அடக்கமும் வீரத்தனமும் நிறைந்த தலைவர் வணக்கம் என்பது மனிதர் மனதைவிட்டே அகன்று விடுமாயின், சதியாலோசனைகளுக்கும் சதிக்கொலைகளுக்கும் முன் ஜாக்ரதையுடன் மாற்றான கொலைகளும் பறித்து ஏற்று விடுதலும் நடைபெறும்படியாகும்: தன் சிறப்பைப் பற்றியும் கீழ்ப்படிவோர் மேன்மையைப்பற்றியும் நிலைக்க இடமிராத அதிகாரஸம்பந்தமான ராஜாங்க சட்ட ஒழுங்குக்குரிய அஞ்சத்தக்க கொடிய கோட்பாட்டுத்திறங்களையும் ஏற்படுத்தி விடும்படியாகும். குடிகள் நியாயம் நோக்கி ராஜவிரோதிகளாகிவிடில், அரசரும் அரசமுறைமை நோக்கி கொடுங் கோன் யன்னராகி விடுவர்.

பழைமையான கருத்துக்களும், வாழ்க்கை ஒழுங்களும் அடியோடு பெயர்த்தெறியப்படின், ஏற்படக் கூடிய சேதம் இத்தன்மையதாகவிருக்கும் என்று மதிக்கத்தான் முடியாதுபோனாலும்: அந்தக்கணம் முதல் நமக்கு வழிகாட்டி நடத்தும் கருவியே இல்லாமல் போய்விடும்: எம்முடிவைக் கருதித் தொழிற்படுகின்றோம் என்பது நன்கு விளங்காமல் போய்விடும். ஐரோப்பா முழுமையும் சேர்த்து நோக்குமிடத்து உங்கள் நாட்டுக் குழப்பம் முடிந்த அன்றே செழிப்பான நிலையிலிருந்தென்பதற்கு ஐயமில்லை. இந்த தழைத்தோங்கிய நிலை இவ்வளவுவரையில் பழைய நடை உடை பாவனா ஊக்கத்தைப் பொருத்தது என்பதை வகுத்துக் கூறுவது எளிதல்ல. ஆனால் இது போன்ற முகாந்தரங்களின் தாக்குதல் நடுத்தரமாயிருக்க முடியாதாகையால் மொத்தமாகப் பார்க்குமிடத்தில் இவைகளின் தொழிற்பாடு உபயோகமுள்ளதாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று துணியும்படியாகிறது.

ராமாயண அகவல்

RAMAYANA AGAVAL

இலக்குவன் வெகுண்டு இந்திராஸ் திரமும்
வாயுவாஸ் திரமும் வகையுடன் விடுத்து
அட்டகா சஞ்செய் தலைந்தன னுந்து.
பதிற்கணை ஏவி பகைவன் தடுத்தான்.
அரைநொடி தன்னில் அய்யனின் தம்பி
அரக்கனி னுடலை அம்புக ளெய்து
சல்லடைக் கண்களாய்த் துளைத்தலும், சடுதியில்
வேலொன் றெடுத்து விரைந்து விடுத்து
அகிலமும் நடுங்க அலறினன் அரக்கன்.
இதனைக் கண்ட எம்பிரான் தம்பி
கணையொன் றேவிக் காய்ந்தனன் வேலை.
அரக்கன் கண்கள் அனலை வீசிட
புகையை உரோமம் போக்கிட வெளியே
தன்மேல் மொய்க்கும் தநுசின் அம்புகள்
யாவையு மெடுத்து வில்லிற் றொடுத்து
இலக்குவன் மீது ஏவிக் குதித்தனன்.
இதனை இலக்குவன் இமை கொட்டிடாது
பார்த்துப் பார்த்துப் பலபல நினைந்து
"வீரரில் யாவரிவ் வீரனுக் கொப்பார் ?
இத்தகை வீரனை இனிக்காண் பேனோ
இவனைக் கொன்றிட எற்கும் விதித்ததே!
ஐயகோ, ஐயகோ!! பாவியாவேனே !
வீரத் துவத்தை விளக்கமாய்க் காட்டிய
இராவணி புகழிவ் வீரேழுலகிலும்
பரவுக பீடுடன் பரவுக" என்றே
வீரனை வீரன் புகழ்ந்துரைத் தனனே.
புகழ்ந்து புவியுள மாந்த ரஞ்சிட
சாபங் குனித்துச் சரத்தைத் தொடுத்து
இராவணி கழுத்தை இருகூறாக்கினன்.
உலகெலாங் களிப்பினை உற்று ஆடிய.
இந்திரன் பூமழை யினிதிற் பெய்தனன்.
தம்பியை மெச்சி, தயாபரன் புகழ்ந்தான்.
சாரண ரோடிச் செய்தியைச் சாற்றலும்
இராவணன் படிமிசை ஏங்கி விழுந்து
களைத்துப் பின்னர் களைதெளிந் தெழுந்து,
படிமிசை வீரம் பார்த்திபா! போயது!
தம்பியின் கூற்றையும் தனயனின் சொல்லையும்
மறுத்து இக்கதி யடைந்தனன். "மைந்தா!
குடும்பந் தன்னைக் கொன்றவ னானேன்
மைந்தனே, மைந்தனே!! மாண் புடை வீர!
சென்று மடிந்து சிவனை யடைந்தனை.
மாண்டு மாண்புடன் மன்னவ வருவேன்.
இராவணி மைந்தா! இந்திரன் ஜெயித்தோய்!"
என்றே அலறி ஏங்கிபின் தேறி
அசோகவனம் சென் றன்னையை யடைந்தான்.
அடைந்து அதன்பின் அன்னையை நோக்கி
" உன்னா லன்றோ உற்றா ரிழந்தேன்.
பெற்ற பிள்ளையர் பேதையே யிழந்தேன்.
மங்கையே யுன்னுயிர் மாநிலத்திருப்பின்
மானிடர் விட்டிடார். மாய்த்தே தீர்ப்பார்.
ஆகையால் உன்தலை அரிவேன் வாளால்,
பெண்களிற் பாவி, பேதாய்!" என்றே
வாளினை யுருவி, வாட்டி அம்மையின்
ஆவியைக் கொள்ள அரக்கனும் வந்தான்.
இதனை யறிந்த இராவணன் பாட்டன்
மாலிய வானும் மகிபனைக் கண்டு,
"ஏரேழுலகுஞ் ஜெயித்த இராவண!
கயிலையை யெடுத்து கண்டனைக் கண்டோய்!
தலைதனை யறுத்து தவத்தினைச் செய்தவ!
அமரரை யெல்லாம் அடக்கி வாழ்பவ
இந்திரன் தன்னைச் சிறையினி லிட்ட
இந்திரஜித்துவைப் பெற்றவ! இராவண!
அஷ்ட கஜங்களை அமரில் வென்றோய்!
இராவண! பேர! இலங்கையில் வாழ்வோய்!
வீரரில் வீர வீடணன் மூத்தோய்!
உருண்டு உருண்டு உலகை யழித்திடும்
சிறம்பினன் செல்வன் கும்ப கர்ணனின்
சகோதர னுயிடும் சதகண்டராவண!
பகைவரை வாட்டிடும் பண்புடை வீரநீ
எழில்மா திவள்மேல் எடுத்தாய் வாளினில்
உன்னுடை புகழும் உலகினிற் குன்றி
பழிக்கிட மாயிடும் பாதக னவாய்.
அன்றியும்,
இராமன் இலக்குவ னிருவரைக் கொன்றபின்
யார் முகந் தன்னில் இராவண விழிப்பாய்?
வீர! வெற்றி விளம்பிடப் புக்கின்
ஓர்புறம் நில்லா துணர்வாய் பேரனே!
சக்கரம் போலச் சடுதியில் மாறிடும்"
எனவே கூறினன். இராவணன் மகிழ்ந்து
பாட்டனின் பாதம் பணிந்து திரும்பி
அரண்மனை யடைந்து அரக்கனொருவனை
மங்கையின் தந்தையாய் மாயையா லாக்கி
சீதைமுன் கொடுபோய் சென்னியை யசைத்து
"உந்தனின் தந்தையை உடலைக் கட்டி
இதோபா ருன்முன் இட்டுவந் தேனடி.
பரதசத் துருக்கரைப் பார்ப்பாய் நாளை
இங்குள இருவரை யானே மாய்ப்பேன்.
எந்தனைத் தவிர எழிலுடை மங்கையே
வேறு கதியுனக் குண்டோ விளம்பிடாய்"
எனவே கூறலும் இராமனி னில்லாள்
தந்தையின் கதியைத் தன்மனத் துன்னி
இராமனை நினைத்து ஏங்கினள் மாதோ
ஜனகனு மரக்கன் சடுதியிற் கண்ணீர்
வடியவே விட்டு வனிதையை நோக்கி
"பேதா யுன்னைப் பெற்றதா லிக்கதி
அடைந்தே னடைந்தேன் கதியிலி யானேன்.
இராவணன் மனம்போல் இப்பவே இணங்கி
பஞ்சணை தன்னிலே படுத்து இன்பம்
அவற்கே ஈந்து அடைதி நீயும்.

அல்லையேல் எந்தன் சென்னியை யரிவான்.
மகளே! மகளே!! மனத்தைத் திருப்புதி.''
எனவே இயம்பலும், எழிலி சீதையும்
கண்கள் சிவத்தலால் கனலைக் கக்கிட,
“பெற்றபெண் யான்எனைப் பெற்ற தந்தைநீ”
பிள்ளையினிடத்தோ பேதையே இந்த
மொழிதனை இயம்பினாய்? மூடனே கேளாய்.

அறிவிலி! அறிவைப் புறமசெல விடுத்தவ!
கொலைபா தகனே! கொடுங்கோல் மன்னவ!
அரச குலத்து உதித்த அரசனின்
தன்மை யிதுவோ தந்தாய் கூறிடாய்
தந்தையோ நீயும்? தடியனே! தடியனே!!
பெண்களைக் கெடுக்கும் பெரும்பா தகனே!
உயர்குலத் துதித்தவன் நீயிலை யுணர்விலி!
பூமிக் கோர்பெரும் பாரமே பெண்டிரைக்
கொன்றிடும் பாதகன் கொல்வான் நின்னை.
கொன்றா லெனக்கென்? கொலைபா தகனே!

சாதி சாதி. நீ சாதலே சால்பாய்
உலகிற் காயிடும். உலகினர் களிப்பார்.
சாதலே உனக்குச் சரியாம் தண்டனை.
செத்துச் சென்று நரகைச் சேர்தி''
எனவே கடுகடுத் தியம்பி பின்னர்
‘இராமா! இராமா!!’ என்றேங் கினளே.
திரிசடை யம்மனும் தேற்றின ளன்னையை.
அரக்க னிராவணன் அரக்க னொருவனை
சீதைபோல் மாயையால் உருக்கொளச் செய்பி
இட்டுக் கொடுபோய் இராமனின் முன்னே

வெட்டி யெறிந்தனன் வீரர் கலங்கிட.
இராமன் சீதையை யெண்ணிப் புலம்பினன்.
அதனை வீடணன் அறிந்து தேற்றி
அறிவா லரக்கனின் மாயையை விளக்கினன்.
அதன்பின் இராவணன் அரண்மனை யடைந்து

மூல பலத்தினை முடுக்கினன் படிகளம்.
மூல பலமும் முகுந்தனைத் தேடி,
“யாரவன் மனிதன்! யாரவன் மனிதன்?
இராமப் பெயரினன் எங்கே எங்கே?”
என்றே கூவி யிரைந்து எகி

விட்டிற் பூச்சிகள் விளக்கைச் சூழ்ந்து போல்
பாம்பைத் தேரைகள் பாய்ந்துசுற் றிடல்போல்
இராமனை வளைந்து ஈட்டிகளெறிந் தார்.
மூல பலத்துள முரட்டு அரக்கரைக்
கண்ட வானரர் கால்திசை யடிபட

அலமந் தவராய் அணையைக் கடந்து
ஓடி ஒளிக்கவும் அனுமன் திருப்பினன்.
பாஸ்கரன் சூழ்ந்த பனிசிறை யொத்த
அரக்கரை யெல்லாம் அய்யனி ராமன்
கணைகளாற் கொன்று மோகனக் கணையை
மீந்தவர் கொன்றிட மிகுவிரை வாய்த்தொடுத்
தெங்கு மிராமனாய்க் கமாய் நின்றான்.
தம்முனிற் பலரே தயாபர னிராமனென்
றெண்ணி அரக்கர் எடுத்து வாளை
தம்முனிற் பவரைத் தாக்கிக் கொன்று
யாவரு மடிந்தனர் இராமன் சூழ்ச்சியால்.
இதனை இராவணன் கேட்டு நகைத்து
உடனே போர்க்களத் தோடியே உற்றான்.
இராமனும் வந்து எதிர்த்துதன் வில்லை
குணத்தொனி காட்டி கூரிய அம்புகள்
மழையெனச் சொரிந்து மாட்டின னரக்கனை
அரக்கனு மெதிர்ந்து ஆர்த்து அம்பினை
அம்பால் அறுத்து ஏவினன் கணைகளை
இராம இராவண யுத்தமென் றிந்தப்
பூமியி லெல்லாம் புகழ்ந்திடும் போழ்து
யான் ஒரு சிறுவன் எவ்விதம் புகழ்வேன்?
இராவணன் சிறப்பொடு மிரத மூர்ந்தும்
நிலமக ளிடந்த நெடியோன் நின்றும்
போர்செயக் கண்ட புண்ணிய னிந்திரன்
சால்பொடு திகழுதன் தேரைச் சாரதி
மாதலி யோடு மாண்புட னனுப்பினன்
இந்திரன் தேர்மிசை இராமனு மேறி
இராவணன் கணைக்கு எதிர்க்கணை யேவலும்
அரக்கன் அனேக கணைகளை விடுத்தனன்.
இராமன் ஏவிய கணையொன் றாலே
இராவணன் சேனை டாவு மழிந்தன.
அதனைக் கண்ட அரக்கன் கோபித்
தனேக கணைகளை அதிசீக் கிரத்தில்
தனுசிற் றொடுத்து தான் ஆர்த் தனனே
இதனைக் கண்ட இராமன் முனிந்து
பலபல வென்று பலகணை சொரிந்தான்.
இவ்வித மாக இருதிறத் தாரும்
ஒருவருக் கொருவ ரொப்பிலை யென்ன
எண்டிசை யுள்ள யாவுங் கலங்கிட
உயிர்கள் யாவும் ஒடுங்கி வாடிட
கதிரோன் பயந்து சதிதப் பியோடிட
திக்குப் பாலகர் தியங்கி வாடிட
திக்குக் கஜங்கள் திகிலால் கீழ்விழ
அட்டமா நாகமு மடங்கிச் சோர்ந்திட
பராக்கிர மத்தைப் படிக்கு விளக்கி
ஒருவருக் கொருவர் கொஞ்சமும் தாழா
தியுத்தம் விளைத்தனர் ஒருமுகூர்த் தகாலம்
இறுதியி லிராவணன் வேர்த்து இளைத்து
மறைந்து, செத்தவர் பிழைத்திடு மந்திரம்
ஜபித்தலும், வீடணன் அறிந்துசெப் பிடவே
கிலியாஸ் திரத்தை கிண்கிணி யாடிடும்
தனுசிற் றொடுத்து தானே வினனே.
கணைசென் றந்தக் கரவிடத் திருந்து
மந்திர மோதும் மகிபனைத் தாக்கலும்
கோபம் பிறந்து கொடுஞ்சூ லெடுத்து
காகுத் தன்மேல் சடிந்து எறிந்தனன்.
கருப்பனும் கணையால் காய்ந்தனன் சூலை.
வெஞ்சின மடங்கா இராவணன் வேலொன்
றெடுத்து ஏவினன் யாவரு மயங்கிட.
அரக்கன் ஏவிய அறுமுகன் வேலும்

கடுகடுப் புடனே விடமெனக் கறுத்து
அனைத்தையும் காய்ந்து அணுகலைக் கண்டு
அரக்கரின் குலத்தை அறுத்த காலன்
அனேக விதத்தில் அஸ்திரம் விடுத்தும்
அவைகளை யுண்டுபின் அழிப்பே னென்று
இராமனின் மேல்விழ இரைந்து வந்ததுவே
தம்பி இலக்குவன் தயங்கியே நின்றான்.
தேவர் யாவரும் திகிலினைக் கொண்டார்.
மனிதனு யினதால் மயங்கியே நின்றான்,
ஆலிலைப் பள்ளி அமர்ந்த அய்யனும்,
குபீலென் றோர் பெரும் குரலிரா மன்றன்
உடம்பினி லிருந்து உண்டா யிடலும்
வேல்புவி மீது விழுந்தது பொடியாய்.
தசதலைத் தலைவன் தழலென வெந்து
எழுமாஸ் திரத்தை ஏவினன் மாதோ.
அரிபரந் தாம னழித்துவக் கணையை
அண்டம் நடுக்கவாழ் அரக்கனை நோக்கி
"அடாஅ ! பாதகா ! அரக்கனே ! மூடா!
மாயை விற்றிறம் மந்திரம் பலவொடு
கைத்திறம் வரப்பிர சாதம் கணைத்திறம்
யாவு மறிந்தேன். ஈ இதோ பாணம்
தடுப்பா யரக்கனே கடிதிற் றடுப்பாய்"
எனச்சொலி பிரமனின் கணைதனை ஏவினன்.
செந்துவர் வாயாள் சீதை களிக்க
அந்தரத் தமா ரனைவரு மகிழ
அரக்கனின் சிரமெலா மறுந்துவீழ்ந் தனவே.
அறுந்த சிரங்களந் நேரமே முளைத்தன.
வீடணன் முகத்தை விண்ணு நோக்கினன்
அமுதமுண் டவனென அன்னவ னியம்பலும்
தசரதன் மதலை தனுசை வளைத்து
பிரமாஸ் திரத்தைப் பிரீதியோ டேவினன்
உகாந்தகா லத்து உருத்திரன் போல
அமுதபாண் டத்தை அடித்து உடைத்து
சிரங்களைச் சிதைத்து தேவர் போற்றிட
கங்கையில் மூழ்கி கருப்பனை யடைந்தது.
இராவணன் புவிமே லிறந்துவீழ்ந் தனனே.
ஆகா யவீதியி லமரர் அரம்பையர்
வேத வேதியர் மிகுதவத் தவர்கள்
யாவரும் புகழ்ந்து இசையுடன் மகிழ்ந்து
பொன்னும் பூவும் பொழிந்து போற்றி
மங்களம் லாலி வகையுடன் கூறி
அடங்கா மகிழ்ச்சி அடைவுடன் கொண்டு,
"பொழுது புலர்ந்தது. புன்மை யிருட்கணம்
போயின யாவும். புகழையும் பெற்றோம்,"
எனவே மகிழ்ந்து இராமனைத் தொழுதார்.
அனுமன் முதலாய் அனைத்துள வானரர்
யாவரும் களித்து இன்ப மெய்தினர்.
வீடணன் முகமோ வீழ்ந்தது கீழே.
'தானு டாக்கால் தன்மே லாடிடும்
என்னும் மொழிகள் இகத்துள வன்றோ?'
இராமனி னேவலால் கடன்களை முடித்திட
இலக்குவ னிலங்கை யரண்மனை புக்கு
அரச முடியை அகமகிழ் தளித்தான்.
வீடணன் மகிழ்ந்துகீழ் விழுந்து தொழுதுபின்,
இராமனின் இணையடி கதியென விழுந்தான்.
இராமனும் வாழ்த்தி இன்போ டிருந்தான்.
அந்த வேளையில் அனுமான் அங்கதன்
வீடணன் முதலிய வீரர் யாவரும்
அன்னை வாழும் அசோக வனஞ்சென்
றன்னையை வணங்கி அய்ய னிடத்து
எழுந்தருள் செய்ய எடுத்துரைத் தனரே.
அன்னையும் திரிசடை யுடனே அய்யனை
பாததாமரையில் வணங்கலும் பரமன்,
"அரக்கன் எடுத்துச் சென்று அடைத்த
சிறையினில் வாழ்ந்த சீதையே கேளாய்.
உன்னையான் சேர்க்கி லுலகம் பழிக்கும். மேலும்,
உன்னை மீட்டிட உயுத்தம் விளைத்திலேம்.
கொன்றை யணிந்த ஜடாயுவைக் கொன்ற
பாவியைப் பழிவாங் கிடற்கே உற்றோம்.
பிதாவைக் கொன்ற பித்தனைக் கொன்றோம்.
எங்குல மிழுக்கை யடைந்திட லாகா.
மாசிலா ளென்று மங்கையே காட்டினால்
சேர்ப்போ மல்லையேல் சேர்த்திடோ" மென்றான்.
அம்மொழி செவிக்கொடு அன்னை வருந்தி
"அய்யனே அரக்கன் வஞ்சித் தெடுத்தான்!
அவனும் தம்முடை யம்பா லிறந்தான்.
அவன்குல மழிந்திட அகல்விழிக் கண்டேன்
இறப்பதே என்கதி என்பது மறிந்தேன்.
பிறந்த குலத்தும் பின்வரும் குலத்தும்
இழுக்கு எகிட லழகிதே யன்றாம்.
பீடுண் டாம்படி பெருமையோ டக்கினிப்
பிரவே சமாவேன் பெருமை நாயக!"
எனவே அய்யனை எற்றி வணங்கி
இராமனுக் கிளைய இலக்குவன் நோக்கி
"வினையின் வசத்தால் விளம்பினேன்பழிமொழி
அந்தக் குற்றம் அகத்தில் வையா
தக்கினி வளர்ப்பீ ரன்புட" னென்றாள்

சுதேசமித்திரன்எழுதுவது.—'விவேகபோதினி' 1913௵ ஜூலை௴ முதல் 1914௵ ஜூன்௴ முடியவுள்ள ஒரு வருஷ சஞ்சிகைகள் ஒன்றாய்ச் சேர்த்து பயிண்டுசெய்யப்பட்டு வரப்பெற்றோம். நேர்த்தியான காகிதத்தில் பல சித்திரப் படங்களுடன் 'விவேக போதினி' அழகாய் அச்சிடப்பட்டு மாதா மாதம் தவறாமல் வெளிவருவதை எல்லோரும் அறிவார்கள். ஒவ்வொரு மாத சஞ்சிகையிலும் அரிய விஷயங்கள் சிலபிரஸ்தாபிக்கப்படுவதால், ஒருவருஷ சஞ்சிகைகளைத் திரட்டி அழகிய காலிகோவால் பயிண்டு செய்து ஒரு புஸ்தக ரூபமாகக் கொடுப்பது அநேகருக்கு உபயோகமாக விருக்கும். பொழுது போக்காக கதைகளை வாசிப்பவர்கள் இதை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு படித்துவருவார்களானால், தங்களுடைய அறிவைப் பெருக்கிக்கொள்வார்கள். விலை ரூ.4

கோவர்த்தனன்: (ஒரு சிறு கதை)

GOVARDHANA: (A SHORT STORY)

முன்னொருகாலத்தில் திருச்சினாப்பள்ளியில்கோவர்த்தனசெட்டி யென்றொரு கோமட்டியிருந்தான். அவன் மிகுந்தபணக்காரன். அவனுக்குத் திருச்சியிலேயே இரண்டு கடைகளும், பட்டணத்தில் ஒருகடையும், அக்கரைச் சீமைகளில் இரண்டு கடைகளோ அல்லது மூன்றோ (நிச்சயமாய்த் தெரியவில்லை) இருந்தன. இந்தக்கடைகளெல்லாம் அவனுக்கு வெகு நம்பிக்கையான கணக்குப்பிள்ளைகளைக்கொண்டு நடந்துவந்தன. இவன் அதிகமாகக் கடைகளுக்குக் கூடப் போவதில்லை. இவனுக்கு ஸங்கீதத்தில் மிகுந்த ப்ரமையுண்டு. அடிக்கடி மிகப் பெயர்போன வித்வான்களைத் தருவித்து கச்சேரிகள் வைப்பான். இவனும் ஸ்வல்பம் 'கைடார்' என்று பெயர்கொண்ட வீணை போன்ற ஒரு வாத்யத்தை அப்யஸித்திருந்தான். அவனுக்கு அநேகமாய் வேலையிருக்காது. எல்லா ஸமயங்களிலும் இந்த வாத்யம் அவன் பக்கத்திலேயே இருக்கும். அவனுக்கென்ன கவலை? ஸுகி. வெளியில் எங்கேயாவது போவதாகவிருந்தாலும் இந்த வாத்யமில்லாமல் போவது வழக்கமில்லை. இவனுடைய க்யாதி திருச்சினாப்பள்ளி ஜில்லாமுழுவதிலும் பரவியிருந்தது. இன்னும் பலவிடங்களிலும் அவன் பெயர் நன்றாகத்தெரியும்.

இவனுடைய தகப்பனார் நாட்களிலும் இவர்களுக்கு நல்லவ்யாபாரம் நடந்து வந்தது. ஆனால் அப்பொழுதெல்லாம் கோவர்த்தனசெட்டி நல்லபிள்ளையாகக் காணப்படவில்லை. தறுதலைப்பயல்களோடு சேர்ந்து தான்தோன்றியாய்த் திரிந்து கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவனுக்கு விவாகமாகி மனைவி வீட்டிற்குவந்தது முதல் அவன் மாதிரி ஆச்சர்யப் படும்படியாக மாறுதலடைந்தது. அதைக்கண்ட தகப்பனே மிகுந்த ஆச்சர்யமடைந்தான்.

கோவர்த்தன செட்டியின் மனைவியின் பெயர் **கோமதியம்மகாரு.** அந்த அம்மாளும் ஒரு பெரிய கௌரவமான வம்சத்தில் பிறந்தவள்தான். அவளுக்குத் தன் கணவனிடத்தில் ப்ராண ப்ரியம். அப்படியேதான் செட்டியாருக்கும் அவளிடத்தில். இவ்விதம் குறையொன்றையுமறியாது அவர்கள் ஆநந்தமாய்க் காலக்ஷேபம் செய்து வந்தார்கள்.

இப்படி யிருக்கையில், வீட்டிலிருந்த பசுமாடுகளெல்லாம் வற்றிப்போய் விட்டபடியால், மணற்பாறைச் சந்தைக்குப்போய் ஒரு ஜோடி கறவை மாடுகள் வாங்கிக்கொண்டு வரவேண்டு மென்று தீர்மானம் செய்யப்பட்டது. செட்டியாருக்கு மாட்டுப் பரீக்ஷை நன்றாகத் தெரியும். தான் நேராடிப் போகாமல், யார் மாடு வாங்கிவந்தாலும் அவருக்குத் திருப்திப்படுகிறதில்லை. அவர் வாங்கி வந்தாலும், பிறரொருவரும் அந்த மாட்டின் விஷயமாய் 'அப்பழுக்கு' சொல்லமுடியாது.

ஒருநாள் காலையி லெழுந்திருந்ததும் தான் மணற்பாறைக்கு அன்று போவதாக எண்ணி யிருப்பதாக செட்டியார் மனைவியிடம் சொல்லி அதற்கு வேண்டிய ஆயத்தம் செய்யும்படி சொன்னார். ஒருநாளும் அவர் சொல்லுவதைத் தடுத்து சொல்லாத கோமதியம்மகாரு அன்றைக்கு, "இன்றைக்கு வேண்டாமே! இன்னொரு நாள் போகலாமே!" என்று மிகவும் அஞ்சின குரலில் பதில் சொன்னாள்.

"அதென்ன! புதிதாயிருக்கிறது! இன்றைக்கென்ன! ஏனின்று போகக்கூடாது! இன்னொரு நாளில் என்ன விசேஷம்?" என்று சிரித்துக் கொண்டே செட்டியார் கேட்டார்.

"ஒன்றுமில்லை. ஒன்றுமில்லை—" என்று சொல்லுவதற்கு வராமல் இழுத்துக் கொண்டிருக்கும் போதே,

"ஒன்றுமில்லாததற்காகவா இன்றைக்குப் போக வேண்டாமென்கிறாய்? சும்மா சொல்லேன்! என் உடம்பு உனக்குப் பதருகிறது?" என்று கேட்டார்.

அம்மாள் உடம்பு, நிஜமாகவே பதறிக்கொண்டிருந்தது. செட்டியார் அம்மாள் கையைப்பிடித்துத் தன் பக்கமாக அவளையிழுத்து, முதுகில் தட்டிக்கொடுத்து "ஏன் பயப்படுகிறாய்? சும்மா சொல்லு" என்று தைர்யப்படுத்தினார்.

"இல்லை. ஒரு ஸ்வப்நம் கண்டேன். நீங்கள் வெளியே போனதாகவும், திரும்பி வரும்பொழுது உங்களுடைய தலைமயிர் நரைத்து, கிழவரானதாகவும் ஸ்வப்நம் விடியற்காலம். எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது. இதுதான் வேறொன்றுமில்லை. ஏன்? இன்னொரு நாள் போனாலென்ன? இப்போது என்ன அவஸரம் வந்தது?" என்றாள்.

செட்டியார் "இடி, இடி" என்று சிரித்தார், 'அடே அசட்டுப்போக்கிரி! இதுதானா?! என்னமோ வென்றெண்ணினேன். இந்த ஸ்வப்நத்திற்காகவா என்னைப் போகவேண்டாமென்று தடுக்கிறாய்? ஸ்வப்நத்திற்காக யாராவது பயப்படுவார்களா? அதைத் தான் நம்புவார்களா?" என்றார் செட்டியார்.

"நம்பலாமோ, நம்பவேண்டாமோ, அதெனக்குத் தெரியாது. அது ஒரு கெட்ட ஸ்வப்நம். அதுதான் எனக்குத் தெரியும். அப்புறம் உங்கள் இஷ்டம்" என்று வெறுப்புடன் சொன்ன மனைவியை நோக்கி "அது கெட்ட ஸ்வப்நமல்ல. நான் வரும்போது நல்ல நெட்டைற்று மாடொன்று வாங்கிக்கொண்டு வருவேனென்பதற் கடையாளம். நீ கவலைப்படாதே" என்று ஸமாதானம் சொல்லிவிட்டு ப்ரயாணமானார்.

ரெயில் ஸ்டேஷனில்போய் டிக்கெட் வாங்கிக் கொண்டு இரண்டாவது 'க்ளாஸ்' வண்டியில் ஏறும் பொழுது இன்னும் யரோ ஒருவ்யாபாரி இவர் ஏறின வண்டிக்கே வந்து சேர்ந்தான். அவனும் மணற்பாறைக்கே வருவதாகவும் தனக்கும் வண்டிமாடு ஒரு ஜோடி மேற்கத்தி மாடு வாங்கவேண்டுமென்றும் சொன்னான். இருவர்களும் சீக்கிரம் நேசர்களானார்கள். வேடிக்கையாகப் பேசிக்கொண்டே போகை

யில் ரெயில் வண்டித்தொடர் மணற்பாறை ஸ்டேஷன் வந்து சேர்ந்தது.

இரண்டு வியாபாரிகளும் வண்டியை விட்டு இறங்கி ஆஹாரம் செய்து கொண்டு, சந்தைக்குப் போனார்கள். கோவர்த்தன செட்டியாருக்கு அவரிஷ்டப்படி மாடுகிடைத்தது. மற்றவியாபாரிக்கும் முதல் தரமான ஜோடிமாடு இவரேவாங்கிக்கொடுத்தார். பிறகு இருவருமாக ஊருக்குள் வந்து ஆகாராதிகளைச் செய்து கொண்டு, ரெயில்வேஸ்டேஷனுக்கு ஸமீபத்திலுள்ள விடுதியில் வந்து படுத்துக் கொண்டார்கள். இவர்களோடு இரண்டு வேலைக்காரர்கள் வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் வசம் மாடுகள் ஒப்புவிக்கப்பட்டன. அவர்களும் ஊருக்கு கால் நடையாகவே ப்ரயாண மானார்கள்.

இங்கே விடுதியில் படுத்துக் கொண்டிருந்த வியாபாரிகள் வெகு நேரம் வரை பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். புதிதாக வந்து சேர்ந்த வியாபாரி, இரத்ந வியாபாரி யென்றும், அவர் ரத்நங்கள் வாங்குவதற்கு பட்டணம்போவதாகவும் கோவர்த்தன செட்டியார் தெரிந்து கொண்டார். ஆகவே, தாம் விடியற் காலையிலேயே புறப்பட்டு திருச்சினுப்பள்ளி போவதாகவும், திருச்சிக்கு வந்தால் அவர் தம்வீட்டிற்கு அவசியம் வரவேண்டு மென்றும் சொன்னார். பயணமும் சொல்லிக்கொண்டார். பிறகு இருவரும் படுத்துத் தூங்கினார்கள்.

கோவர்த்தன செட்டியார் காலா காலையில்எழுந்திருந்தார். தூங்கிக் கொண்டிருந்தவரை எழுப்புவானேனென்று எண்ணி, தன்னுடைய ஸாமான்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு ரெயில் ஸ்டேஷனுக்கு புறப்பட்டார். இவர் வந்துசேர்ந்ததும் ஸ்டேஷனுக்கு வண்டியும் வந்து சேர்ந்தது. டிக்கெட்டை வாங்கிக்கொண்டு, வண்டியிலேறினர். வண்டியும் புறப்பட்டுவிட்டது.

திருச்சி வந்துசேர்ந்ததும் அங்குள்ள 'ரிப்ரெஷ்மெண்டு ரூம்.' இல் புகுந்து காலைப்போஜனம் செய்தார். அங்கு இவருக்குப் பழக்கமான அநேகர் அவரைக் கண்டு பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு வீட்டுக்குப் போகலா மென்று ஒரு கோச் வண்டிக்காரனை யழைத்து வாடகைபேசி, வண்டியில் ஏறிக்கொண்டார். வண்டிக்காரன் சவுக்கை குதிரைமேல் போட்டு, ஓட்டினன்.

இந்த ஸமயத்தில் ரெயில் ஸ்டேஷனிலிருந்து ஒரு ஹெட்கான்ஸ்டேபிளும் இரண்டு ஸாதாரண ஜவான்களும் வெளியே வேகமாய் வந்தார்கள். ஜவான்களிலொருவன், வண்டிக்காரனைக் கூவி, வண்டியை நிறுத்தச்சொன்னான். வண்டி நிறுத்தப்பட்டது. ஹெட்கான்ஸ்டேபிள் வண்டியின் ஸமீபம் வந்துநின்றான். அவன் திருச்சினுப்பள்ளியைச் சேர்ந்தவனல்ல. அவனைப்பார்த்து, கோவர்த்தன செட்டியார் "என்ன விசேஷம்? ஏன் வண்டியை நிறுத்தச் சொல்லுகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார்.

"தாங்கள் மணற்பாறையில்தானே ரயிலேறினீர்கள்?"

"ஆம். அதற்கென்ன?"

"நேற்றிரவு மணற்பாறையில் தங்கியிருந்தீர்களல்லவா? எங்கு தங்கி யிருந்தீர்கள்?"

ஸ்டேஷனுக்கடுத்த விடுதியில்தான். ஏன்? பெரிய திருடன் திருடனை விசாரிக்கிறதுபோல் க்ராஸ் (Cross) செய்கிறீர்களே?"

"திருடனுக்கு மேலல்லவா இருக்கிறது. நீர் தனியாக விருந்தீரா, அல்லது வேறு யாராவது உம்முடன் கூடத் தங்கி யிருந்தார்களா?"

"பட்டணத்திற்குப் போகவேண்டிய ஒருரத்நவியாபாரி அங்குவந்திருந்தார். நேற்றுத்தான் எங்களிருவருக்கும் நேசமுண்டாயிற்று. அவருக்கு ஒரு ஜோடி மாடு கூட நேற்று வாங்கிக்கொடுத்தேன்"

"நீர் வாங்கிக் கொடுக்க மாட்டீரா? காலையில் நீர் புறப்பட்டு வரும்பொழுது அந்தவியாபாரியிடம் சொல்லிக்கொண்டு வந்தீரா?"

"இல்லை"

"ஏன்?"

"அவர் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார். அவரை யெழுப்ப வேண்டாமென்று நான் அவரிடம் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. நேற்றிரவே பயணம் சொல்லிக் கொண்டாகிவிட்டது."

"வாஸ்தவம். அவரும் நேற்றிரவே பயணம்போய் விட்டார். வேறொன்றும் தெரியாதா உமக்கு?"

செட்டியாருக்கிப்பொழுது கொஞ்சம் பரபரப்புண்டாயிற்று. என்னவோ பயங்கரமான கார்யம நடந்து போயிருக்குமோவென்ற ஸந்தேஹம் திடீரென்று உதித்தது. "ஏனய்யா? என்ன விசேஷம்? எதற்காக இதெல்லாம் விசாரிக்கிறீர்கள்?" என்று பரபரப்புடன் செட்டியார் கேட்டார்.

"என்ன விசேஷம்? உமக்குத் தெரியாமலா விசேஷம்? அந்த வ்யாபாரியின் கழுத்து அறுக்கப்பட்டு இரண்டுதுண்டாய்க்கிடக்கிறது. உம்மையும் அவரையும் தவிர அங்கு வேறொருவரும் நேற்றிரவில்லை. அப்படியானால் அவரை யார் கொலை செய்திருக்க வேண்டும்?" என்று வெகு சாந்தமாகவும், அழுத்தந் திருத்தமாகவுஞ் சொன்னான் போலீஸ் தலைவன்.

கோவர்த்தன செட்டியாருக்கு அவன் சொன்னதில் பின்பாகம் காதில் விழவேயில்லை "அடாடா! வெகு நல்ல செட்டியாராச்சுதே! அவரை யார் கொன்றிருப்பார்கள்?' என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டு, வ்யஸனித்துக் கண்ணீர் விட்டார்.

போலீஸ் தலைவன் "பலே ஆள் செட்டியார், டே. 113, அந்த 'ரெயில் பாக்' ஐ எடு" என்று கடுமையாய்ச் சொன்னான்.

செட்டியார் "ஏனய்யா! என் ரயில் பையை யெடுக்கவேண்டு மென்கிறாய்! என்னுத்தரவில்லாமல் அதை யொருவரு மெடுக்கக்கூடாது. அது என்னுடையது" என்றார்.

போலீஸ் தலைவன் "ஆம், கொலையாளியின் உத்திரவைக் கேட்டுக்கொண்டுதானே அவனுடைமைகளைப் பரிசோதிப்பது! எடடா அந்தப்பையை யென்கிறேன்" என்று கர்ஜித்தான் செட்டியார் தடுத்தார். போலீஸ் சேகவன் பலாத்காரமாய் எடுத்தான். செட்டியார் பலமாய் கோபித்துப் பேசுவதற் காரம்பித்தார். அதற்குள் கூட்டங்கூடிவிட்டது.

ரெயில்பையின் பூட்டையுடைக்கப் பார்த்தான். அதைத் திறந்து இருந்ததைப் பார்த்தார்கள். மேலாக வைக்கப்பட்டிருந்த உடையில் இரத்தத்துளிகள் காணப்பட்டன. இடது கைவிரல்கள் பதிக்கப்பட்டது போன்ற இரத்தக் குறிகளுமிருந்தன. அந்தத் துணியை வெளியே யெடுத்தெறியும்படி போலீஸ் தலைவன் உத்திரவு செய்தான் அதை வெளியே யெடுக்கவும் அதில் ஏதோ கனமாகவும் கடினமாகவுமொருபொருளிருந்ததாக அதையெடுத்த ஜவானுக்கு தோன்றியது. அதைஉதறினான். அதிலிருந்து ஸுமார் எட்டங்குல நீளமுள்ளதும், தந்தப்பிடி போடப்பட்டதுமான மடக்குக்கத்தியொன்று கீழே விழுந்தது! அதையெடுத்தான் போலீஸ் தலைவன் கையில். மடக்கியிருந்த கத்தியை வெளியே யெடுத்தான். அதில் ரக்தம் காய்ந்து ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது! அடியிலிருந்த துணியிலும் ரக்தக்குறிகள் காணப்பட்டன.

"இது யாருடைய கத்தி ஐயா?"

தன்னுடைய ரெயில்பையிலிருந்து கத்தியெடுக்கப்பட்டதையும், அது ரக்தத்தால் பூசப்பட்டிருப்பதையுங்கண்ட செட்டியாருக்கு திக்ப்ரமையுண்டாயிற்று. அவர் ஒன்றும் பேசவில்லை. விழித்தார்.

"இந்தக் கத்தியில் ரக்தம் எப்படி வந்தது? இது என் உம்முடைய பைக்குள்ளிருக்கிறது?"

செட்டியார் என்னமோ சொல்லவந்தார். ஒன்றும் சொல்லமுடியவில்லை. "எ—எ—எனக்குத் தெரியா—து" என்று தட்டித்தடவிச் சொல்லிமுடித்தார்.

அவருடைய மூட்டைகளைப் பரிசோதித்ததில், 20,000 ரூபாய்க்கு நோட்டுகள் எடுக்கப்பட்டன

போலீஸ் தலைவன் செட்டியாரைப்பார்த்து "இனி யொளிப்பதி லொன்றும் ப்ரயோஜனமில்லை, நீங்களிரண்டு பெயருந்தான் அந்த விடுதியில் இறங்கியிருந்தீர்கள். உள்புறமாக நீங்கள் தாளிட்டுக் கொண்டிருந்ததாகவும் தெரியவருகிறது இன்றைக் காலையில் அந்த வ்யாபாரி கொலை யுண்டுகிடக்கிறான். அவன் மூட்டை யவிழ்ந்துகிடக்கிறது. அவனுடைய கழுத்தோ கத்தியாலறுக்கப் பட்டிருக்கிறது. வெகு கூர்மையான கத்தி. அப்படிப்பட்ட கத்தி இதோ உம்முடைய பைக்குள்ளிருக்கிறது. அவருடைய கைக் கணக்குப் புஸ்தகத்திலிருந்து இருபதினாயிரம் ரூபாய் மிச்சம் அவர் கையிலிருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. இதோ அந்தத் தொகை அப்படியே உம்முடைய பையிலிருக்கிறது. இனி மறைக்காதே உள்ளதைச் சொல்லிவிடு" என்றான்.

(இக்கதை அடுத்த ஸஞ்சிகையில் முடிவுபெறும்.)

சிறுவர், ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

CHILDRENS' & LADIES' PAGES

அறுவர் ஸேவகர்

முன் காலத்தில் ஒருராணி இருந்தாள். அவள் ஒரு மந்திரவாதி. அவளுக்கு அழகு மிகுந்த ஒருபெண் இருந்தாள். அவ்விராணியின் எண்ணம், இப்பெண் மூலமாக எல்லாரையும் தன் வலைக்குள் சிக்கும்படிச் செய்து அவர்களைக் கொல்லவேண்டும் என்பதுதான். எவனாவது ஒருவன் அப்பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்துகொள்வதற்காக வந்தால், ஏதாவது அவனால் செய்ய முடியாத கார்யத்தைச்செய்யச்சொல்லி அவன் செய்யாமற்போவதால் அவனைக் கொல்வது வழக்கம். அநேகம் பேர்கள் இப்பொழும் பெண்மேல் மோகங்கொண்டு உயிரை விட்டார்கள். அவ்விராணியால் ஏவப்பட்ட கார்யத்தைச் செய்ய முடியாது தலை குனிந்து கத்திக்கு இரையான பேர்கள் அநேகர்.

நிற்க, இப்பெண்ணுடைய அழகைக்கேட்ட ஓர் இளவரசன், தன்னை அனுப்பி அப்பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்துவர விடைகொடுக்க வேண்டும் என்று தன் தந்தையைக்கேட்டான். 'நீபோனால் வருவதேது? அதுகிடையாது. உன் உயிர்போவது நிச்சயம். ஆகையால் நீ போக முடியாது' என்று தடுத்து விட்டான் அவன் தந்தை. ராஜகுமாரன் மனோவியாதி பிடித்தவனான், வரவரவியாதி அதிகமானது. எல்லாவைத்தியர்களும் தீராது என்று கைவிட்டுவிட்டார்கள். கடைசியாக தகப்பன் தன்மகனை அந்த ராஜகன்னிகையைப் போய் மணந்துவர உத்தரவு கொடுத்தான். இதனாலாவது அவன் ஒரு வேளை பிழைப்பான் என்று அவன் எண்ணம்.

சொல்லிய தொன்றுதான்; ராஜகுமாரனுக்கு முன்போல பலம் வந்துவிட்டது. பிரயாணத்திற்கு ஸந்நத்தனாகிப் புறப்பட்டான்.

வரும் வழியில் வைக்கோல் போர்போல, ஒரு பெரிய வண்ணான் சாலைப்போல ஒன்றைப் பார்த்தான். நெருங்கி வந்து பார்த்ததும் அது ஒருவனுடைய வயிறாகத் தெரிந்தது. அந்த வயிற்றை உடையவன் கை கால்களைக் கிளப்பிக்கொண்டு கீழ்ப்படுத்து இருந்தான். அவன் குதிரைமேல் வந்த ராஜகுமாரனைப் பார்த்து 'என்னை ஸேவகனாக அமைத்துக் கொள்ள விருப்பமிருந்தால் அமைத்துக் கொள்' என்றான். 'உன்னால் எனக்கென்ன பிரயோஜனம்?' என்று அரசன் மகன் கேட்க "ஒன்றுமில்லை. நான் விரும்பினால் இன்னமும் என் வயிற்றைப் பெரிதாக்கிக் கொள்ளக்கூடும்" என்றான். 'அப்படியானால் ஸரி. நீ என் எண்ணத்திற்கு உதவி ஆவாய் என்று தோன்றுகிறது. வா' என்று அரசன் மகனும் கூறினான்.

இவ்விருவரும் கொஞ்சதூரம் சென்றார்கள். அங்கு ஒருவன் தன் காதைப் பூமிமேல் அமுக்கிக்கொண்டு உடம்பை நீட்டிக்கொண்டிருந்தான். அவனை 'நீ

என்ன செய்கிறாய்' என்று ராஜகுமாரன் கேட்டான். "நான் உலகத்தில் நடப்பதை எல்லாம் உற்றுக்கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்குக் காது மிக நட்பம். புல் முளைப்பதின் சப்தம் கூட என் காதிற்குப் புலப்படும். என்காதில் புலப்படாத சப்தம் கிடையா" தென்றான். 'ஆனால் அந்த மந்திரவாதியாகிய இராணியின் மனையில் என்ன நடக்கிறது?' என்று கேட்டான். 'அதோ கத்தி ஒச்சுதலின் சப்தம் என் காதில் விழுகிறது. இதோ அந்தப் பாழும் அரசனது தலையை வாங்கத் தீட்டும் கத்தியின் ஓசையும் என் காதில் விழுகிறது.' 'நீ என்னோடு வா. உன்னால் எனக்குப் பிரயோஜனம் இருக்கும்' என்று அரசன் கூற மூவரும் வழி நடந்தார்கள்.

கொஞ்சதூரம் சென்றதும் ஓர் மனிதனது பாதமிரண்டும் மாத்ரம் தெரிந்தன. கணைக்கால்களும் தெரிந்தன. மற்ற பாகங்கள் தெரியவில்லை. நெடுந்தூரம் சென்றபின்பு அவன் உடம்பைக் கண்டார்கள்; அவன் தலையையும் கண்டார்கள். அவனைப்பார்த்து "எவ்வளவு நெட்டையன் ஐயா நீ! நெடியவன் போல்வளந்திருக்கிறாய்" என்று அரசன்சொன்னான். "இன்னும் நான் நீளுவேன். ஆனால் இதிலும் பலமடங்கு நீட்சி அடைவேன். நெடிய மலைகளையும் கடந்து வளர்வேன். எனது விசுவரூபம் மிகவும் நீண்டது. என்னை உம்மிடத்தில் அமைத்துக்கொண்டால் உமக்கு நன்றாக உழைத்து உதவி ஆவேன்' என்றான். "ஆனால் என்னோடு வா. உன்னால் எனக்குப் பிரயோஜனமிருக்கலாம்' என்று அரசன் மகன் கூற நால்வரும் வழி நடந்தார்கள்.

இவ்வாறு நடப்பவர்கள் வழியில் ஒருவன் கண்களைக் கெட்டியாகக் கட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்து இருப்பதைக் கண்டார்கள். அரசன் மகன் 'உனக்கு என்ன கண் ஊனமா? வெளிச்சத்தைக் காணக் கண் கூசுகிறதா என்ன?' என்று கேட்டான். 'அப்படி அல்ல ஐயா. எனக்கு விசித்ரமான கண்கள் உண்டு. அவற்றின் பார்வைக்குள் பட்டவைகள் எல்லாம் நாசமடைகின்றன. ஆனால் பரமசிவன் கண்போல் எல்லாவற்றையும் எரிக்காவிட்டாலும் சுக்கல் சுக்கலாக பொடிபடச் செய்கின்றன. ஆகையால்தான் கண்களைக்கட்டி வாழ்கிறேன். இத்தகைய வரங்கொண்ட யான் உமக்குப் பிரயோஜனப்படுவேன். ஆகையால் என்னைத் தாங்கள் அமைத்துக்கொள்ளலாம்' என்றான். 'ஆனால் வா. உன்னால் பிரயோஜனம் இருந்தாலும் இருக்கும்' என்று அரசகுமாரன் சொல்ல ஐவரும் நடந்தார்கள்.

கொஞ்சதூரம் சென்றதும் நடுமத்பான வேளையில் உக்ரமாகச் சூர்யன் எரிக்கவும் அதனிடை ஒருவன் உட்கார்ந்து உடல் நடுங்குவதைக்கண்டு அரசச் சிறுவன் 'உங்களுக் கென்ன உடம்பு? இவ்வாறு உடம்பு குளிர்ந்துகூசக் காரணம் என்ன?' என்று கேட்டான். எனக்கெல்லாம் தலைகீழ்; கொடும்பனி கல நெருப்பாக வீசும். கடும் வெயில் பனிபோல் ஜ்வலிக்கிறது, பனியின் நடுவில்பட்டடால் உயிர்பொறுக்க முடியாது அலையவேண்டிவருகிறது. அக்நிகுண்டத்திடை என்னை எரிந்தால் குளிர்ச்சியால் இன்னது செய்வதென்று தெரியாது மயங்க வேண்டிவரும்' என்றான். "நீ மிக்க ஆச்சரியமான மனிதன். உனக்கு விருப்பமிருக்குமானால் எனது வேலைக்காரனாக என்னோடுவா?" என்று அரசன் மகன்கேட்க அறுவரும் நடந்தார்கள்.

போகும் வழியில் கழுத்து நீண்டு ஒருவன் கண்கொட்டாது மலைச்சிகரமுதல் எல்லாவற்றையும் நோக்குவதைக் கண்ட இளவரசன் "எதை நீ அப்படி இமையாது பார்க்கிறாய்" என்று அவனைக் கேட்டான். 'என் கண் மிகக் கூர்மையானவை. அவை எங்கு இருக்கும் வஸ்துக்களையும் நிதானித்து அறியும் சக்தியுடையன. காட்டிலாவது, மலையிலாவது, வயலிலோ, வீட்டிலோ எங்கிருந்தாலும் கண்டு அறியும் பெருமை வாய்ந்தன' என்றான். 'இதுவும் அதிசயம் தான். உன்னைவிட்டு நான் போகலாகாது. என்னோடுவா' என்று அரசன் மகன் கூற எழுபேர்களும் அப்பாழும் ராணியின் நாட்டை நாடிநடந்தார்கள்.

காடும் மலையும் கடந்து, ஆறுகளையும் கழனிகளையும் தாண்டி, அவ்வேழு பேர்களும் அப்பாழும் ராணியின் நாட்டை அடைந்தார்கள். அரச இளங்குமாரனும் அந்த ராணியின் முன்போய் "உன் பெண்ணை எனக்கு மனைவியாக்க விருப்பமிருந்தால் நீ எதைக் கேட்டாலும் செய்வேன்" என்றான். தன் சக்திக்குக்கொழுத்த இரை கிடைத்ததென்று மிக ஆவலோடு அந்த ராணியும் "நீ பெருங்காரியங்கள் மூன்று செய்ய வேண்டும். அவைகளை நான் இனிச் சொல்வேன். அவைகளைச் செய்து விட்டால் என் பெண்ணை விவாஹம் செய்துகொள்ளலாம்" என்றாள்.

'அதில் முதலாவது என்ன?'

'துவர்க்கடலில் யான் வீழவிட்ட எனது கணையாழியை எடுத்து வரவேண்டியதுதான்.'

அரசகுமாரன் தன் இருப்பிடம் சென்று தனது ஸேவகர் அறுவரிடத்தில் இதைச் சொன்னான்.

நெடுங்கழுத்தான் 'நான் அம்மோதிரம் இருக்கும் இடத்தைக் காண்பேன்' என்றான். பார்த்து 'அது ஒரு கூரிய கல்லில் அகப்பட்டு தொங்கிக் கொண்டு இருக்கிறது' என்றும் சொன்னான். கால் நீண்டவன் நான் அதைப்பார்த்தால் எடுத்து விடுவேன்?" என்றான்.

"ஆனால் ஸரி நான் உதவி செய்யக் கூடும்' என்று சொல்லிக்கொண்டு பெரு வயற்றான் தன்வாயை வைத்து அக்கடல் நீர் முழுவதையும் உறிஞ்சி அகஸ்தியன்போல் தன் வயிற்றுக்கிரை யாக்கினான். அப்பொழுது அக்கடல் முழுதும் ஸமவெளியாக்கப்பட்டதால் நீண்டவன் அக்கணையாழியை அரசன் மகனிடம் கொடுக்க அவனும் அதை ராணியிடம் தந்தான்.

திக்ப்ரமை யடைந்து அந்தராணி 'ஒருகாரியம் ஆகியது. இனி இரண்டாவது 'என் அரண்மனைக் கெதி

ரில் வயலில் மேய்ந்துகொண்டிருக்கும் அந்த முந்நூறு யானைகளையும், மயிர் நகம், எலும்பு என்று கழிக்காமல் முழுதும் விழுங்கவேண்டியது. எதிரில் இருக்கும் ஓடையின் நீரையும் உரிந்து அதைக் காலி செய்யவும் வேண்டும்' என்றாள்.

'நான் ஒருவனாகவா செய்யவேண்டும்? அல்லது அதிதிகளோடு உண்ணலாமா?' என்று அரசன் எதிர்மொழிந்தான்.

'நீ ஒருவனை மாத்திரம் உனக்கு விருந்தாக உடன்கொண்டு உண்ணலாம்' என்றவள் மறமொழி கூறினாள்.

ராஜகுமாரனும் பெருவயிற்றானைக் கூப்பிட்டு 'இன்று உனக்கு நான் விருந்திடுகிறேன். நீ சென்று எதிர் இருக்கும் முந்நூறு யானைகளையும் மயிர் நகம் எலும்பு என்று கழிக்காது விழுங்கவேண்டியது" என்றான். அவனும் அவ்வாறே சென்று குண்டோதரன்போல்யாவற்றையும் விழுங்கி "இன்னும் என்பசி யடங்கவில்லை" என்று மேலும் கேட்டான். 'ஆனால் எதிரிலிருக்கும் ஓடையின் நீரை உரிஞ்சி அதை வற்றிவிடும்படிச் செய்' என அவனுமப்படியே செய்தான்.

இவைகளை உணர்ந்த ராணியும் ராஜகுமாரனைப் பார்த்து 'இதுவரை நீ யாரும் செய்யாதகாரியங்களைச் செய்தாய். ஆனாலும் இம் மூன்றாவது மிகக்கஷ்டமானது. இது உன் உயிரைக் கூட வாங்கிவிடலாம்?' என்று கூறி 'இன்று மாலை என்பெண்ணை உன் அறையில் வரச்செய்கிறேன். அவளை வெளியில்போகவொட்டாமல் நீ காக்க வேண்டியது. ஆனால் ஜாக்ரதை! நான் இரவு நடுஜாமப்பொழுதில் வருவேன். அப்பொழுது அவள் அங்கு இல்லாதிருப்பாளானால் உன் உயிரை விடவேண்டியதுதான்" என்றாள்.

ராஜபுத்ரனும் 'இது இன்பத்தைத் தரக்கூடியதாயினும் இதில் ஏதோ ஆழ்ந்த எண்ணம் இருக்கிறது' என்று எண்ணித் தனது ஸேவகரிடம் ரஹஸ்யத்தைச் சொன்னான். "ஜாக்ரதை! இதில்என்னவிபரீதம் இருக்குமோ தெரியாது! அந்த ராஜகுமாரி என்னை விட்டுப்போகாதிருக்கும்படி ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக்கொள்ளும்' என்றும் அதட்டினான்.

மாலையானதும் ராணி தனதுமகளை அரசன்மகனது அறைக்கு அனுப்பினாள். அரசனும் அவளைவிடாமல் காத்துத் தடுத்துக்கொண்டிருந்தான். கால் நீண்டவனும் தனது காலால் அவ்விருவரையும் பிணைந்து பந்தம் செய்து வைத்திருந்தான். இரவு பன்னிரண்டு நாழிகை இருக்கும். அப்பொழுது அப்பாழும் ராணி செய்த மாந்திரிகத்தால் எல்லாரும் தூங்க அப்பெண்ணைக் கவர்ந்து போனாள். நடு ஜாமத்திற்கு ஒரு நாழிகை இருக்கும். எல்லாரும் விழித்துக் கொண்டார்கள். அரசனது கவலையைக்கண்ட ஸேவகர்கள் வ்யாகூலமடைந்து கையைப் பிசைந்துகொண்டிருந்தார்கள். இதற்குள் காது கூர்மையன் 'சும்மா இருங்கள். நான் சற்று கவனிக்கிறேன்' என்றான்.

அவன் காது கொடுத்துக்கேட்டு அவள் நூறு யோஜனைக்கு அப்பால் ஓர் பாறையுள் அடைப்பட்டு தன் விதியை நினைத்து புலம்புகிறாள்' என்றான். மேலும் கால் நீண்டவனை நோக்கி 'நீதான் அவளை எடுத்து வரவேண்டும்' என, அவன் 'அப்பாறையை பொடிக்க அக் கண்மூடியும் வேண்டும்" என்றான். கண்மூடி கண் திறப்பதற்குள், ஓர் இமைப்பொழுதில், கைந்நொடிப்பதற்குள்ளாக அக்கண்மூடியுடன் சென்று அவன் கண்ணை மூடிவிட்டு ராஜகுமாரியை எடுத்து வந்து நடுஜாமம் வருவதற்குமுன் அரசனிடம் ஒப்பிவித்தான்.

ராணியும் 'இனி அந்தப் பயல் என் கத்திக்கே இரை' என்று எண்ணி எண்ணி மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் ராஜகுமாரன் இருக்கும் அறையுள் வந்தாள். அறையுள் வந்ததும் அவள் நெஞ்சம் கலங்கினாள். தன்பெண்ணை அக்குமாரனுக்கு கொடுத்தே தீரவேண்டியதாயிற்று. ஆனாலும் தன் குமாரியின் காதில் 'சீ! வெட்கமில்லையா? உன் இஷ்டப்படி கணவனை அடையாமல் எவனையாவது மணப்பதும் அவன் சொல்லியவிதம் நடப்பதும் உனக் கழகாகுமா?' என்று மெல்ல விழும்படி ஓதினாள்.

இதைக் கேட்டதும் அப்பெண்ணின் அகந்தை மேற்கிளம்பி ராஜகுமாரனைப் பார்த்து 'நீங்கள் மூன்று பெருங் காரியங்களைச் செய்தது பெரிதல்ல. இந்த அக்நிகுண்டத்தில் உங்களில் யாவரேனும் உட்கார்ந்து வெளிக்கிளம்பினாலன்றித் தங்களை நான் மணக்கேன்' என்றாள். இவ்வாறு சொல்லியது அரசனுக்காக ஸேவகர் உயிர்விடாராகையால்,ஆசையின் மிகுதியால் அரசன் மகன் உயிர்விடுவான் என்னும் எண்ணத்தோடுதான்.

இம்மொழியைக் கேட்ட ஸேவகர் 'நாம் எல்லாரும் நமது அரசனுக்குதவி செய்தோம். இவ்வுடல் நடுங்கி ஒருவன்தான் இதுவரை ஒன்றும் செய்யவில்லை. இப்பொழுது அவன் முறை' என்று அவனைக் கிளப்பி நெருப்பில் உட்காரச் செய்தார்கள். அது மூன்றுநாளாக முவ்வாயிரம் குண்டு கட்டைகளைத் தைலத்தில் தோய்த்து கொளுத்தப்பட்டது. அதன் மத்தியில் அவன் உட்கார்ந்து நடுங்கிக்கொண்டிருந்தான், கடைசியாக 'அப்பாடி! இந்த மாதிரியான மூடுபனியை நான் எங்கும் கண்டதில்லை! என்றும் கண்டதில்லை!' என்று கூவிக்கொண்டு வெளிவந்தான்.

ராஜகுமாரிக்கு வேறு வழியில்லை, ராஜகுமாரனையே மணக்கவேண்டி ஆய்விட்டது. கடைசியாக அப்பாழும் ராணி கல்யாண ஆரம்பத்தில் கிராமப்ரதக்ஷிணம் வரும்பொழுது, தன் ஸேனைத்தலைவனைக் கூப்பிட்டு தன்பெண்ணை கவர்ந்துவரும்படிச் சொன்னாள்.

இதை காது கூர்மையன் காது கொடுத்துக்கேட்டு 'நாம் இனி என்ன செய்வது' என்று பெரு வயிற்றானிடம் சொன்னான். அவனும் பெண்ணைக் கவர எதிர்த்து வந்த ஸேனையை தான் முன் உட்கொண்ட

உவர்க் கடலின் ஒருபகுதியைத்தூப்பி நீருள் அவர்கள் அழுந்தும்படிச் செய்தான். இதைக்கேட்ட ராணி தனது மூல பலத்திலிருந்து பெரும் ஸேனைகளையும் அனுப்பினாள். அவை அதே கதியை அடைந்தன மேலும் மூலபலங்களையே அனுப்ப கண்மூடி தனது கண்ணைத் திறந்து பார்க்க எல்லாம் சின்னா பின்னமாகப் பொடிபட்டு அழிந்தன. வேறு வழி இல்லாமல் அந்த ராணி வ்யாகூலத்தால் இறந்தாள்.

அரசன் மகனும் ராஜகன்னிகையை மணந்தான். அந்த அரண்மனையை விட்டு சில நாழி தூரம் சென்றதும் "நான் ராஜகுமாரன் அல்ல. பன்றியை மேய்க்குமோர் பறையன். அதோ எதிரில் அவன் மேய்ப்பதுபோல் நீயும் பன்றிகளை மேய்த்து என் தாய் தந்தைகளுக் குதவிசெய்ய வேண்டும். சீக்கிரம் வா. நீயும் நானும் சென்று அப்பன்றிகளுக்கு உணவு அளிக்க வேண்டும்' என்றான்.

வழியில் ஓர் ஸத்திரத்தில் இறங்கி அந்த ராஜகுமாரியைத் தனது அரசஉடையைக்கழற்றச் செய்து ஒரு பழம் புடவையையும் ரவிக்கையையும் அணியும்படி செய்து அந்த பன்றி மேய்ப்பவன் போல் அஞ்ஞாத வாஸம் செய்தான்.

ராஜகுமாரியும் தன் கணவன் சொல்லியது உண்மை என்று நம்பி, 'இக்கதி நமது அகந்தையால் நாமே நமக்கு உண்டாக்கிக் கொண்டது. யானை தன் தலையில் தானே மண்வாரி இறைத்துக் கொள்ளும் அல்லவா? எனக்கு வேண்டும், நன்றாய் வேண்டியதுதான்' என்று எண்ணிக்கொண்டு பன்றிமேய்க்கச் சென்றாள்.

இவ்வாறு எழல்லது எட்டு நாள் கடந்திருக்கும். அக்குமரிக்குக் காலில் முள்தைத்து, பரல்பட்டு ரக்தம் சிந்த நடக்கமுடியாது "நான் இம்மாதிரி வேலை செய்ய இவ்வுடல் எத்தனை நாள் தாங்கும்" என்று எங்கினாள். இவ்வாறிருக்க, அங்கு சிலர் வந்து 'உன் கணவன் யார் உனக்குத் தெரியுமா?' என்றார்கள். 'என் கணவர் பன்றி மேய்ப்பவர்; இப்பொழுது நகரஞ் சென்று சந்தையில் பன்றியை விற்பனை செய்யச் சென்றிருக்கிறார்' என்றாள்.

'அப்படியா! எம்மோடு வாரும். உமது கணவரை நாங்கள் காட்டுவோம்?' என்றழைத்து நெடுதூரம் சென்று ஓர் அரண்மனைவாயிலிடம் வந்தார்கள். அங்கு ராஜ மந்திரத்தில் விசால வாயிலில் அரசன் மகன் தன் மனைவியின் வரவை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான். அவள் வந்ததும் அவளை அன்போடழைத்தான். அவளுக்கிவன் யாரென்று புலப்படவில்லை. பின்னை ராஜகுமாரன் கைலாகவம் கொடுத்து 'உனக்காகப்பட்ட ச்ரமத்தில் கொஞ்சம் எனக்காக நீ இப்பொழுது பட்டாய்' என்று சொல்லி அழைத்து உபசரித்தான்.

பின் ஊரை அலங்கரித்து விதிபூர்வகமாக மணம் நடந்தது. தம்பதிகள் இருவரும் ஸுகமாக வாழ்ந்தார்கள். இன்னமும் வாழ்கிறார்கள், சுபமஸ்து.

விசேஷக் குறிப்புகள்
NEWS AND NOTES

எம்டன் நாசமாக்கப்பட்டது:—சிறிது காலமாய் ஜனங்களுக்கும், வியாபாரிகளுக்கும் பயத்தையும் நஷ்டத்தையும்உண்டு பண்ணிவந்த **எம்டன்** என்னும் ஜர்மானியக் கப்பல் நாளது மாதம் 11-உ ஆஸ்ட்ரேலிய சண்டைக் கப்பல்களில் ஒன்றான ஸிட்னி என்னும் கப்பலால், பஸிபிக்ஸமுத்திரத்தில் ஜாவாதீவுக்கு தென்மேற்கே 700-மைலுக்கப்பாலுள்ள கோகோஸ் அல்லது கீலிங் தீவுக்கு ஸமீபத்தில், அவ்விடத்திலுள்ள கம்பியில்லாத் தந்தி ஸ்டேஷனை எம்டன் நாசப்படுத்த யத்தனித்துக் கொண்டிருக்கையில், கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, ஷை இரு கப்பல்களுக்கும் யுத்தமுண்டாகி, எம்டன்தோற்றுநாசமாக்கப்பட்டது. அதிலிருந்தவர்களில் 200 பேர்கள் மாண்டும், 30 பேர்கள் காயம்பட்டு மிருக்கிறார்கள். ஸிட்னி கப்பலைச் சேர்ந்தவர்களில் 3-பேர் மாண்டார்கள். 15 பேர்களுக்குக் காயம். எம்டன் தலைவரான **காப்டன் வான் முல்லரும்** ஜர்மன் சக்ரவர்த்தியின் சகோதரின் புத்திரரான **பிரின்ஸ் ப்ரான்ஸ் ஜோஸப்** என்பவரும் கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள்: இவர்கள் காட்டின வீரத்தையும் சௌர்யத்தையும் உத்தேசித்து இவர்களை பிரிட்டிஷ் உத்யோகஸ்தர்கள் ஸகல மரியாதைகளுடனும் நடத்தி வருகிறார்கள்.

ஆனரபில் மிஸ்டர் J. H. ஸ்டோன். சென்னை பிரஸிடென்ஸி காலேஜ் பிரின்ஸிபாலும், கல்வியிலாகா ஆக்டிங் டைரெக்டருமான ஆனரெபில் மிஸ்டர் J. H. ஸ்டோன், 1914ம் வருஷம் ஆகஸ்டுமாதம் 22தேதி முதல், கல்வியிலாகா டைரெக்டராகவும், கவர்ன்மெண்டு பரீட்சைகளுக்கு கம்மிஷனராகவும் நியமனம் பெற்றிருக்கிறார்.

காஷ்மீரத்தில்கயிற்றிருப்புப்பாதை:—கயிற்றிருப்புப்பாதை என்பதை நம்மவர் கேட்டிருக்கமாட்டார்கள். சாதாரண இருப்புப்பாதைகள் போடுவதற்கு வசதியில்லாமலும் ஆனால்போக்கு வரவுக்கு சாதனங்கள் அவசியம்இருப்பதாயும் உள்ள இடங்களில் உயர்ந்த ஸ்தம்பங்களை நாட்டி உறுதியான கம்பிகளை அவற்றுடன் பொருத்தி அதன் மூலமாய்த் தொட்டிகள் போன்றவண்டிகள் போகும்படியாய் ஓர் நூதன வழியைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். அத்தகைய இருப்புப்பாதையொன்று காஷ்மீரத்து பள்ளத்தாக்கு நாட்டினின்று ஹிமாலயத்து மேலுள்ள பஞ்சாப் ஸமவெளிக்குக் கட்டப் போகிறார்களாம். அது கட்டி முடிந்தால் அதுவே உலகத்து கயிற்றிருப்புப்பாதைகளில் மிக்க நீளமுள்ளதாயிருக்கும்.

ஸிட்னி.—ஆஸ்ட்ரேலியாவின் யுத்தக்கப்பல்களில் ஒன்று. 5000 டன் பாரம்கொள்ளக் கூடியது. மணி ஒன்றுக்கு 16 மைல் தூரம் செல்லக்கூடியது. அதன் வெளிப்புறம் முழுமையும் கவசத்தால் பந்தோபஸ்து செய்யப்பட்டுள்ளது. அதேமாதிரி 'கவசமிடப்பட்ட வேறு இரண்டு க்ரூஸர் கப்பல்களும் ஒரு பெரிய ட்ரெட்னாட் கப்பலும் ஆஸ்ட்ரேலியாவுக்குசொந்தம்.

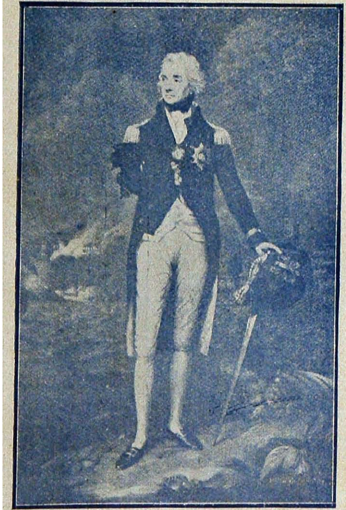

லார்ட் நேல்ஸன்

எர்ல் ராபர்ட்ஸ்

டியூக் ஆப் வெல்லிங்டன்

ஸர் ப்ரதாப்ஸிங்

பாடியாலா மஹாராஜா

பிகானேர் மஹாராஜா